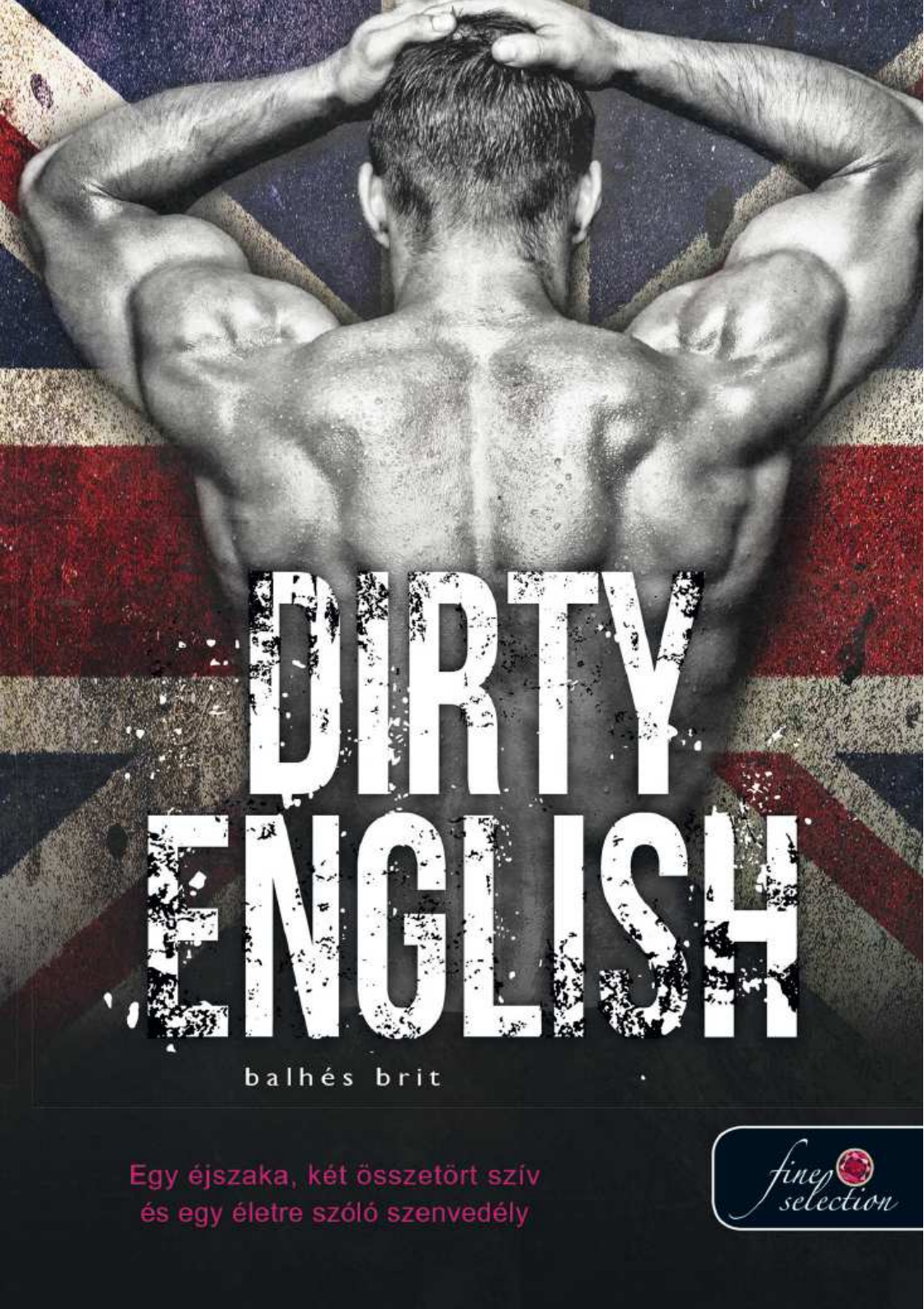




DIRTY ENGLISH

balhész brit

Egy éjszaka, két összetört szív
és egy életre szóló szenvedély

finep
selection

ILSA MADDEN-MILLS

DIRTY ENGLISH

balhész brit

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

„Megigézte testem-lelkem.”

– Mr. Darcy szavai Elizabethnek

a Büszkeség és balítélet 2005-ös filmfeldolgozásában

ELŐJÁTÉK

Elizabeth

A HALÁNTÉKOMBA ÉLES NYILALLÁS HASÍTOTT.

Az ajkaim feldagadva.

A combom között fájdalmas lüktetés.

Miért éreztem úgy, hogy mindjárt meghalok? Felvillanó képek kavarogtak a fejemben, de összefüggéstelenül, értelmetlenül – csak a semmi nagy, fekete lyuka tátongott belül. Kösz, vodka!

A fájdalom mintha az egész arcomon szétterült volna, felnyögtem. *Kaptam egy ütést?*

Hányinger kerülgetett, közben próbáltam eligazodni a sötétben. Apránként összeraktam, hogy keresztben fekszem, kiterülve egy idegen ágyon.

Egy kis hotelszoba képe rajzolódott ki körülöttem.

Vigyázva, hogy lassan mozdítsam a fejem, körbenéztem: ütött-kopott éjjeliszekrény és egy szebb időket megélt, rozoga asztal. A gyönggyel kivarrt retikül, amit Shelley-től, a legjobb barátnőmtől kértem kölcsön a szalagavatóra, a szoba sarkában feküdt. Hát jó. *De ő vajon hol van?*

Az utolsó emlékem az volt, hogy a tornateremben táncolok – talán egy asztal tetején?

Szememmel lassan végigpásztáztam a szobát.

Kopott, tengerészkék függöny, az ágy áporodott cigaretta- és izzadságszagtól bűzlött.

Egy üveg Grey Goose.

Összerándult a gyomrom a torkomon végigcsorgó, keserű íz emlékére, és hogy visszatartsam a meginduló epét, nyeltem egyet.

Ilyen lenne a másnaposság?

Nem tudtam, mert nem volt még benne tapasztalatom.

Az éjszaka töredékei élénk képekben peregtek le előttem.

Vacsora a szerelmemmel, Colbyval, és a barátaimmal, Shelleyvel és Blake-vel egy olasz étteremben az észak-karolinai Petal központjában. Sokat nevetgeltünk. Colby becsempészte az alkoholos flakóját, hogy felturbózhassuk az italainkat. Vibráló fények alatt táncoltunk az Oakmont gimnázium tornatermében a szalagavatón. Aztán beszálltunk Colby Porschéjába, és elhajtottunk a tóhoz afterpartyzni.

De a tóra már nem emlékeztem.

Colbyra viszont igen, ahogy noszogat, hogy igyak még, és a számhoz nyomja az üveget, miközben megyünk a szalagavatóra, és később is, ahogy a tó felé hajtunk. *Ne legyél gyáva, Elizabeth! Igyál! Miénk a világ!*

Miénk a világ – ez annyira jellemző rá. Hogy ő legyőzhetetlen, és mert az apja Észak-Karolina egyik szenátora volt, komolyan is gondolta. Attól, hogy a belső köreihez tartoztam, főleg hogy én voltam az új barátnője, úgy éreztem magam, mintha valami flancos királyi fenség lennék.

A gyomrom még mindig megremegett, amikor eszembe jutott, hogy én lettem mellette a szalagavató királynője. Amikor a színpadon a fejünkre tették a csillogó koronát, odafordult hozzám, és azt mondta, szeret. Örült, szédítő boldogság töltött el. *Engem szeret! A lányt a város rosszabbik feléből! A lányt, akinek nincsen igazi családja. A lányt, aki egy senki.*

Egész életemben arra vártam, hogy valaki így szeressen.

Még több kép villant fel a kocsiótról, és felnyögtem.

Eszembe jutott a második korty, aztán a harmadik, a negyedik.

Minden elhomályosult.

Istenem, nem emlékszem!

Colby adott egy kis, fehér tablettát.

Bevettem vajon?

Annyira zavaros volt minden.

Csillámló, rózsaszín flitterek pötytyözték a kezemet és körülöttem az ágyat is. A ruhám – amire annyit spóroltam, és úgy kapartam össze rá a pénzt, hogy egy helyi vendéglőben pincérkedtem – darabokra cincálva hevert körülöttem. A testem meztelen volt, a mellemet sem fedte semmi.

Szipogva próbáltam eltakarni magam, de a karom túl lomha volt. Elöntött a rémület, aztán hirtelen megértettem mindent. A ruhám szétszakítva, a keskeny spagettipántok letépve, a bugyim összetekeredve lógott a bokám körül, és a lepedőn vérfoltok vöröslöttek alattam.

Egy pillanatig még nem akarta elfogadni az eszem, ami napnál is világosabb volt, ám amikor a valóság végül beszüremkedett, iszonyat áradt szét a bensőmben.

Próbáltam mozgatni a karomat, de csak csapdosott a testem körül.

Vörös foltok, horzsolások, karmolásnyomok, fognyomok.

Ne, ne, ne! Ez szörnyű! Nem ennek kellett volna történnie ma éjjel!

A szoba egyik sarkából suttogás hallatszott – Colby volt az.

Szemem a fürdőben találta, ing nélkül állt, háttal nekem, és telefonált.

A beszélgetés részletekben jutott el hozzám.

– A csaj ki van ütve... egy vadmacska volt az ágyban.... ez a kis lilium is megvolt... betörtem a kis szüzet.

Szavai egy cunami erejével vágtak mellbe, lélegzetem a torkomban rekedt. Küszködtem, hogy visszanyerjem az

egyensúlyomat – hogy koncentrálni tudjak –, hazudva magamnak, hogy ez az egész jelenet csak a képzeletem szüleménye.

Colby felhorkant:

– Szerintem most legalább egy hétig nem fog tudni járni. – Szünet következett, majd röhögni kezdett valamin, amit a telefon másik végén mondtak.

A lelkem mélyén megrepedt valami törékeny dolog, és felhasadt.

Mély és primitív hang tört fel a torkomból, úgyhogy Colby hirtelen felém fordult.

Összerándultam, a testem minden izma megfeszült az undortól.

– Mennem kell – mondta, és letette a telefont. Odasétált hozzám, megállt az ágy szélénél, és rám meresztette jeges kék szemét. Ahogy a tekintete végigsiklott a testemen, egy pillanatra bosszúság villant át az arcán.

– Nézd, mit műveltél!

Mivel a lakókocsinegyedből jövök, épp elégszer verekedtem össze fiúkkal, akik fel akarták kelteni az érdeklődésemet, és lányokkal, akik zsarnokoskodni akartak fölöttem, úgyhogy tudtam, hova kell rúgni. Abban a pillanatban testem minden idegszálával neki akartam esni, kikaparni a szívét, és cafatokra cincálni a körmeimmel. Hogy tehetette ezt velem?!

Forrongott bennem a düh, de meg sem bírtam mozdulni.

A hangom túl magas volt, és törékeny, mikor megszólaltam:

– Bántottál!

Megpróbáltam felülni, de visszazuhantam.

Közyönsen szemlélte, miként vergődöm az ágyon, hagyta, hogy teljenek a percek, és bennem egyre nőtt a félelem.

Megnyaltam kiszáradt ajkaimat.

Felemelte hófehér ingét a padlóról, és kimért, határozott mozdulatokkal begombolta. Ez a gesztus mindent elárult. Felhúzta a nadrágját, és ellenőrizte hamuszőke haját a tükörben. Egyáltalán nem volt részeg.

– Mit adtál be nekem? – szakadt ki belőlem. – Miért?

– Ne szórakozz, szívecském, könnyörögtél érte. Mindketten akartuk, ami történt.

Ujjjaival az ágyon dobolt, és gúnyosan méregetett.

– Bármit adtam is, kérdés nélkül elfogadtad.

– Nem, ez nem igaz! – *Vagy talán mégis?*

– Ó, igen, és te voltál a legjobb numera, amihez az utóbbi hónapokban szerencsém volt. Megérte a rád pazarolt idő. – Lehajolt, míg szemünk egy vonalba nem ért. – Ne próbálj senkinek hazudozni arról, ami itt történt! Amilyen részeg voltál, úgyse hinne neked senki. Sőt, még mindig az vagy. Lefogadom, hogy készültek fotók és videók a szalagavatón, amik bizonyítják. – Felnevetett, mintha hirtelen eszébe jutott volna egy emlék. – Te veszett csaj, teljesen kifordultál magadból a sportcsarnokban, asztalon táncoltál, ráüvöltöttél az emberekre! A rendezők dobtak ki minket, bébi. Ha nem tudnám az igazat, azt hinném, rossz hatással voltál rám. – Felvetette a fejét. – Legalábbis ezt mondom majd mindenkinek. – Aztán lesöpört valami szösz a nadrágjáról.

A fejemet ráztam. *Nem.* Én igenis jó lány vagyok, aki a legtöbb pontot kapta az osztályban az érettségi felmérőjére. Én az a lány vagyok, aki a helyi állatmenhelyen önkénteskedik – túlórán is. Engem nem lehetett kidobni partikról, mert szinte sose hívtak meg.

Kisöpörte a hajamat az arcomból, majd végighúzta rajta az ujjait.

Összerezcentem, és olyan messzire rántottam tőle a fejemet, amilyen messzire csak tudtam.

– Ne érij hozzám!

– Ahh, pedig én azt reméltem, hogy készen állsz egy második menetre.

Felkacagott, és ujjai közben azzal a gyűrűvel játszottak, amit néhány héttel korábban magam készítettem neki: sterlingezüst karika, belül a monogramjainkkal, köztük egy szívvel. Hosszú órákat töltöttem azzal, hogy belevéssem a betűket, és a tökéletességig munkáljam a fémet. Még az egyetemre félretett

pénzemhez is hozzányúltam, hogy meg tudjam venni a kézi lángszórót és egyéb eszközöket ahhoz, hogy a gyűrű tökéletes legyen.

– Azt mondtad, szeretsz! – Utáltam a gyengeséget a hangomban.

Szája vigyorra húzódott.

– Minden lánynak azt mondom, hogy szeretem, Elizabeth. Csak nálad egy kicsit tovább tartott, míg megkaptam, amit akartam.

Fojtott hang tört föl a torkomból.

Felsóhajtott, és felhúzta a cipzárját.

– Ne izgasd fel magad, mindketten ezt akartuk.

Nem, nem, nem!

Lehúzta a gyűrűjét, és egy ideig az ujjai között forgatta.

– Gondolom, ezt most szeretnéd visszakapni. – Amikor odalökte az ékszer az éjjeliszekrény tetejére, az a fára esve megcsendült, pördült egyet, majd legurult a padlóra.

Még egyszer megnézte magát a tükörben, és megigazította a zakóját.

– Most mennem kell, de néhány nap múlva, a ballagáson újra látjuk egymást. Ciao, bébi!

Aztán kísétált az ajtón, csendesen behúzva maga után.

Hál' istennek!

Dideregve szívtam be a levegőt, a tudóm még több után kapkodott.

Fel kellett fognom, mi történt.

Elmúlt egy óra, aztán még egy.

Mintha egy horrorfilmet néztem volna, amit nem akarok, de nem bírok neki ellenállni, úgy villantak föl előttem az emlékek. Colby felvisz a hotelbe, az ágyra tesz. Letépi a ruhámat. A lábaimat markolássza. Most betalál. Erős lökés. *Fájdalom.*

Próbáltam nemet mondani, de nem jöttek ki szavak a torkomon.

Próbáltam mozogni, de nem tudtam.

A testem fagyott márvány volt, amivel azt tett, amit akart. Kifacsart. Összetört.

Összeszedtem magam, egy digitális órán figyeltem, hogy múlnak a percek, miközben alkoholgőzös agyammal próbáltam rávenni a testemet, hogy megmozduljon. Milliméterenként haladva csúsztam egyre lejjebb, míg lábammal el nem értem a padlót, és az ujjaimmal bele nem tudtam kapaszkodni az olcsó, bolyhos szőnyegbe. Nagy nehezen felültem, és azonnal lezuhantam az ágyról. Négykézláb elvándoroltam a szoba sarkáig, ahol a táskám volt, és előkerestem belőle a telefonomat.

Teljesen bepánikoltam.

Bármikor visszajöhet, és újra megteheti!

Remegett a kezem, ahogy a 911-et tárcsáztam, de amikor megszólalt a telefonközpontos orrhangja, lefagytam.

– A 911-et hívta. Vészhelyzetben van?

Szégyen, büntudat, megbánás töltött el – és az *igazságtól* való félelem.

Vajon én provokáltam ki?

Vajon az én hibámból történt?

Levegő után kapkodtam. A lágyékomban lüktető fájdalom a bűnömre emlékeztetett.

– Halló? Veszélyben van? Segítségre van szüksége? – követelődött a hang.

– Nem – mondtam rekedten, és letettem a telefont.

A tönkretett ruhámat bámultam. Végül is ki hinne egy olyan lánynak, akinek az apja börtönben ül – már ha egyáltalán ő volt az apám –, a szenátor gazdag fiával szemben? Én csak egy csóró fehér vagyok, egy kisvárosi lány, aki elég szerencsés volt ahhoz, hogy ösztöndíjat kapjon a helyi gimibe.

Megint elkapott a hányinger, ez alkalommal sokkal durvábban, míg végül ki nem jött belőlem minden.

Az alkoholszagtól még rosszabbul lettem.

Megalázó volt. Szembesített a kemény, rideg igazsággal: nekem is szerepem volt abban, ami történt.

A mellkasomra szorítottam a kezem, annyira fájt a szívem.
Teljesen összetört.

Az izmaim sikoltottak.

A fejem előrecsuklott.

Végem volt. Halott voltam, jéghideg. Még a bőröm is szabadulni akart tőlem.

A nap felkúszott az égre, sugarai átmerészkedtek a koszos függönyön. Hajnalodik, egy új nap kezdődik, de nekem már sosem lesz olyan a napfelkelte, mint azelőtt.

Akkor látunk csak tisztán, mikor a szívünk cserben hagy minket, és ez velem sem történt másképp.

Valami sötét dolog tekergett a bensőmben, bekúszott a lelkem résein, és fojtogatta. Minden, amit eddig magamról hittem... arról, hogy ki vagyok... amit a *szerелеmről* gondoltam... szertefoszlott, és valami mocskos dologgá aljasult.

A szerelem kés, mely darabokban vájja ki a szívünket, és a szeretett fiú elé veti koncnak.

Megalázottan és összetörten esküt tettem magamnak, hogy nem hibázom többé.

Összegörnyedve zokogtam.

1. FEJEZET

Elizabeth

Két évvel később

EGY IZZADSÁGCSEPP SZALADT LE A NYAKAMON, szőke hajamat a fülem mögé simítottam, és felnyögtem a forró napsütésben. Péntek délután volt az észak-karolinai Raleigh-ben, és én pont ezt a napot választottam arra, hogy még mielőtt hétfőn elkezdődne a harmadik év az egyetemen, beköltözzem az új lakásomba.

– Üdv a Whitman Egyetemen! – mormogtam magamban, ahogy kiemeltem a következő dobozt a lepukkant Toyota Camrym csomagtartójából.

Annak ellenére, hogy még csak húszéves vagyok, már egy csomó kacatot felhalmoztam.

Jórészt ékszerkészítéshez való eszközöket és könyveket. A bútoraimat nem számítom, mert azokat Bennett nagytitól örököltem, miután múlt nyáron meghalt. Egy bézs és zöld kockás kanapé, egy konyhaasztal az asztallapján festett kacsákkal, egy régi ágy hozzá tartozó éjjeliszekrénnel és komóddal, valamint egy színes, horgolt terítőcskékből álló gyűjtemény – ez volt az örökségem a nagytitól. Nem éppen Ethan Allen-dizájn, de megvolt a maga varázsa.

– Úgy néz ki a lakásod, mintha egy nyolcvanéves néni élne itt a macskáival – kiáltott le Shelley az erkély korlátján kihajolva.

Ő volt a legjobb barátnőm gimi óta. Jómódú, gazdag lány, szöges ellentéte mindennek, amit a szegénynyegyedben töltött gyerekkoromban megtapasztaltam, de mindig számíthattam rá. Colby idején is. Vörös haja begöndörödött a párás levegőben, ám ez semmit sem vett el a szépségéből. Befogta az orrát, és grimaszolt egyet.

– És kissé bűdös is!

– Hagyd abba a panaszkodást, és told ide a hátsód segíteni! Elolvadok ebben a melegben – mondtam.

Felröhögött, és elindult lefelé a fémlépcsőn.

– Te meg az érzékeny bőröd! Ha néha kidugnád az orrod a lakásból, talán kapnál valami színt. De nem... te csak tanulsz otthon, és robotolsz a könyvesboltban. Valószínűleg több színű kiemelőfilced van, mint ahányszor randiztál mostanában. Arról nem is beszélve, hogy amennyit jársz a könyvtárba, mindenki azt hiszi, ott dolgozol.

Elvigyorodtam.

– Ennyire nem rossz a helyzet! Az órákon találkozom emberekkel. Néha még beszélgetek is velük.

Közelebb hajolt.

– Ugyan, ne áltasd magad! Ha én nem vennélek rá, hogy kimozdulj otthonról néha – mint ma is –, begubóznál, és zacskós ráment ennél összes hátralévő egyetemi éveidben.

– Néha pizzát is eszem!

Rám nevetett, és megragadta az egyik, lábamnál lévő dobozt. Felvászorogtunk a lépcsőn, és megálltunk a másodikon, a 2B számú ajtó előtt. Kétszobás lakás volt, erkéllyel és fürdőszobával, és a koliszobához képest, amiben tavaly laktam, olyan volt, mintha egy kastélyba költöznék. A ház sarkában helyezkedett el, a lemenő nappal szemben, és csak egy szomszédom volt, bal oldalon, a 2A-ban.

És ebben a pillanatban a szomszédban dübörögni kezdett a hangos rap.

Füleltem. Mi ez, Eminem?

– Ez hangos és visszataszító – állapította meg Shelley –, lehet, hogy mégsem lesz itt olyan nyugalmas, mint gondoltad.

Próbáltam pozitívan hozzáállni:

– Most miért? Délután kettő van, nem hajnal kettő.

– Ők is épp most költöznek be – jegyezte meg Shelley, fejével a szomszéd ajtó előtt fölhalmozott dobozok felé bököve. Láttam, hogy az ajtó résnyire nyitva van. Shelley egy rakás könyvre mutatott az egyik dobozban.

– Úgy látom, egy stréberrel van dolgunk. Fene, én meg még azt reméltem, megütöd a főnyereményt egy dögös szomszéddal!

Körbenéztem, hogy biztos nincs-e a közelben az új szomszédom, és gyorsan átfutottam a könyvcímeket: *A nagy Gatsby*, *Üvöltő szelek*.

– Hm, valaki szereti a klasszikusokat. Angol szak?

Shelley a szemét forgatta.

– Uncsi. Neked egy szexi szomszédra van szükséged, aki imádja a vad majomszexet.

Megráztam a fejem.

– Tudod, amikor azt mondod, „majomszex”, én semmi másra nem tudok gondolni, csak szőrös állatokra az ágyban. Undi.

Shelley fújta egyet.

– Mindegy. Ha találkozol is egy szexi sráccal, mintha az lenne a homlokodra tetoválva: „Menj a picsába!”

Colby szexi srác volt, és látjuk, mi lett belőle.

Vállat vontam, és elhessegettem magamtól a régi emlékeket.

– És akkor mi van? Nem akarok senkibe se belezúgni, soha többé. A szerelem fáj, emlékszel?

– Aha.

A száját harapdálta, és az egyébként mosolygós vonásai megkeményedtek. Emlékezett a hotelra és az azt követő kétségbeesésre – ő jött el értem azon a reggelen, és vitt haza.

Mivel Shelley az a fajta lány, aki havonta legalább egyszer szerelembe esik, azt gondolta, ha egyszer végre találkozónék a megfelelő sráccal, minden jóra fordulna, és boldogan élnék, míg meg nem halok. Micsoda baromság!

– Ne aggódj miattam, Shelley! Jól vagyok, oké? Nincs szükségem egy pasira ahhoz, hogy boldog legyek. Nekem csak te kellesz, és Blake – meg az alkalmi szex.

Blake volt a másik legjobb barátom még az Oakmont gimiből, aki ugyancsak a Whitmanen tanult. Shelley elvigyorodott.

– Már megint a szexszabályzatod?

Bólintottam.

A következőről volt szó: voltam férfiakkal Colby óta is, nem kevésszer. Az az éjszaka nem tette tönkre a szexuális életemet, csak a férfiakba vetett bizalmamat rombolta szét. Tehát egy évvel Colby után unottan ajánlatot tettem egy srácnak a természetismeret-óráról, és felhívtam a szobámba. Connornak hívták, és korábban többször is észrevettem, hogy méreget a közös laboron. Aznap úgy nézett rám, mintha hirtelen két fejjel magasabbra nőtem volna – elég rossz hírem volt, ami a velem flörtölő srácokat illeti –, de ennek ellenére lelkes volt. Úgyhogy felmentünk a szobámba, és bár a szex rettenetesre sikerült, mint egy titkos és kínos együttlét, mégis bizonyította, hogy Colby nem győzött le.

Nem ő volt az utolsó ember, aki hozzám ért. A testem az enyém volt. Ahogy a szívem is, és én pontosan ezt akartam.

Ezek után a szex egyszerű ügy lett – mindaddig, amíg az én kezemben volt az irányítás. Az elmúlt évben kidolgoztam rá a magam szigorú szabályait. Végy egy átlagos csávót, aki se nem népszerű, se nem gazdag, és nem is túl jóképű – győződj meg arról, hogy 1. nincs senkije, 2. nem iszik, nem drogozik, 3. nem a helyi bolondokházából szabadult. Feküdj le vele! Aztán soha többé ne állj vele szóba! Ennyi.

Az egészen az volt a lényege, hogy én irányítsak – az én választásom, az én szabályaim. Én kezdeményezek, és én vagyok

felül. És ami a legfontosabb: a saját ágyamban, a saját cuccaim között. Azt hiszem, az általános sztenderd szerint elég unalmas voltam az ágyban, legalábbis ha azokból az örült sztorikból indulok ki, amiket Shelley mesélt nekem a kalandjairól. De nem érdekelt – aki meg akar kapni, kövesse a szabályaimat.

– Talán zárdába vonulok.

– Nem áll jól neked a fekete – vigyorgott Shelley.

– Igaz.

– És még csak katolikus sem vagy, töki.

– Ez is igaz! – mondtam széles vigyorral. Nem bántam, hogy cukkolt, jobb volt, mint ha sajnált volna.

Othagytam, és visszamentem a lakásba kipakolni. Előszedtem egy képet, ami nagyiról és rólam készült nála a teraszon aznap, amikor elkezdtem tanulni a Whitmanen. Sokszor fájdalmas volt látni ezt a fotót, a vékony lányt a lógó farmerjában, bekötött csuklókkal. Mégis ez volt az utolsó kép nagyiról és rólam, és ez sokat jelentett nekem. Úgyhogy nem számít, mennyire nehéz elviselni, hogy a Colbyval történt ostoba hibámra emlékeztet. Kiraktam a dohányzóasztalra.

Bepakoltuk az edényeket a konyhaszekrénybe, aztán Shelley segített elrendezni a ruháimat a hálósobai gardróbban. Később bemerészkedtünk a másik hálósobába, amely inkább egy parányi tárolóhelyiségre emlékeztetett. Egyetemi szállás volt ez is, vagyis egy pici lakás, de ennek ellenére képes voltam bepréselni ebbe a még apróbb helyiségbe egy egyszemélyes ágyat és az ékszerkészítő szettet.

Amúgy már két éve nem készítettem semmilyen ékszert. Azok a fémek, amiket valaha annyira szerettem formázni és alakítani, a saját szerelmi ostobaságom szimbólumaivá váltak.

Shelley, töprengő arckifejezéssel, az egyik rajztablámon babrált. Egyszer csak nekem szegezte a tekintetét, majd a falnál felhalmozott dobozokra nézett.

Megpróbáltam felkészülni a kérdéseire.

– Mikor fogod komolyan venni az ékszerkészítést? És mihez kezdesz két év múlva, miután lediplomáztál? – Kinyitott egy könyvet, és szórakozottan végigpörgette a lapjait. – Egyébként is, szükségem lenne egy új nyakláncra, amin egy pillangó van, vagy egy szív. – Megenyhültek a vonásai, amikor rám nézett. – Emlékszel még a kis barátságmedálokra, amiket tizenöt éves korunkban csináltál?

– Shelley, nem akarok erről beszélni! Most semmit sem tudnék készíteni.

Felkapta a fejét.

– Azért fogod feladni az álmaidat, mert egyszer csináltál egy gyűrűt Colbynak? Annak már két éve, és még mindig ő irányítja az életedet. Micsoda baromság! Volt idő, amikor csak *ezt* akartad csinálni: megtervezni, alkotni. Tényleg azt hiszed, valaha is boldog leszel egy olyan munkahelyen, ahol nem tudsz szép dolgokat kreálni? – Reználtan sóhajtott egyet. – Arra használod a szexet, hogy bebizonyítsd, túl vagy rajta. Hát, nem igazán. Még mindig bünteted magad olyasvalamiért, ami nem is a te hibád volt.

De az én hibám volt. Ittam, bevettem a tablettát, amit adott – a saját akaratomból.

A jól ismert szégyenérzet mardosta a bensőmet. Egy pillanatra becsuktam a szemem.

– Nem voltál ott abban a hotelszobában. Nem tudsz semmit.

Shelley az ajkába harapott, és bólintott.

– Igazad van, nem voltam ott, de láttalak utána. Én vittelek haza, és én ápoltalak, míg anyukád meg nem érkezett Vegasból. És tudom, mennyire össze voltál törve. Én... csak annyi, hogy szeretlek.

Kifújtam a levegőt, és elkezdtem föl-alá járni a szobában. Kicsomagoltam a cuccokat, és a helyükre raktam őket. Túl komolyra fordult ez a beszélgetés.

– Egyébként is, a lepkék és szívecskék még a popótetkónál is rosszabbak. *Ha* készítenék neked valamit, az sokkal jelentősebb lenne.

– Mint például? – kérdezte vigyorogva.
– Például a telefonszámod valami klassz háttéren, úgyis folyton megadod mindenféle pasinak.

Úgy csinált, mintha kiakadt volna, de aztán csak nevetgélt.

– Istenem, milyen igaz! Egy ribi vagyok.

Nevettünk.

– Gyerünk, szedjük össze a maradék cuccomat! – ajánlottam.

A lakásból kilépve megálltunk a függőfolyosón. Lenéztem a parkolóba, és felsóhajtottam: még mindig volt egy csomó doboz, amit fel kellett cipelnünk, mielőtt akár csak gondolhattunk volna is némi pihenésre.

Shelley oldalba bökött.

– Hé, van egy ötletem! Ismerkedjünk meg a szomszédoddal!

Megráztam a fejem.

– Nem, ma van a beköltözés napja, és biztos vagyok benne, hogy ők is pont olyan elfoglaltak, mint mi.

Elengedte a füle mellett a szavaimat, és lábujjhegyen odasettenkedett a szomszéd ajtóhoz.

Ahelyett, hogy bekopogott volna, belökte a résnyire nyitott ajtót, és bekukucskált az elsötétített lakásba.

– Senkit sem látok. Talán hátul vannak az erkélyen – mondta, és grimaszolt. – Ami azt jelenti, hogy rengeteg időnk van körülszaglászni kicsit.

Lehajolt, és beleturkált az ajtó előtt álló dobozokba. Előhúzott egy sapkát, rajta a brit zászlóval, egy férfi sportalsót és egy pár fekete férfi tornacipőt. Kicsit túlságosan is belemelegedett: előszedett még egy pár ujjatlan bokszkesztyűt – *na, ez már érdekes* – és egy képeslapgyűjteményt Londonról.

– Ohó, a szomszédod egész biztosan pasi! Méghozzá nem is kicsit! – Feltartott egy doboz óvszert: XL-es, bordázott. Diadalittasan csillogó szemekkel felkiáltott: – Extra méret, bébi! Bingó!

Gyors pillantást vetettem az ajtóra, hogy meggyőződjem róla, senki sem lát minket.

– Rakd vissza azt a cuccot gyorsan, mielőtt még visszajönnék!
Megőrültél?

– Igen!

Felnyögtem kínomban, mennyire félvállról veszi, hogy rajtakaphatnak minket, de mégsem tudtam ellenállni, hogy közelebb ne merészkedjek. Többet akartam tudni a szomszédomról, aki szereti a klasszikusokat és a rapet.

Shelley merengve dobolt az állán, míg végigpásztázta a dobozok tartalmát.

– Még a dohos könyvekkel együtt sem tűnik rossz kombónak – kipróbálnám!

– Te Mansont is kipróbálnád.

Felkacagott.

Kikaptam a képeslapokat a kezéből, és visszadobtam oda, ahonnan elvette őket.

– Hagyd békén a dobozokat, különben nem megyek veled a ma esti Tau-ház bulijába, és nem veszem fel azt a hülye ruhát, amin fél éjszaka dolgoztál! – Shelley divattervezést tanult, és nagyon komolyan vette a varrásprojekteket. Én voltam az első számú modellje.

Shelley lemondó pillantást vetett a dobozra, és lebiggyesztette az ajkát.

– Hát jó, te nyertél, partikiller!

– Ugyan, szükséged van rám, hogy egyben tartsalak. Sosem élted volna túl az elsőéves angolórákat, ha nem üvöltök minden reggel a füledbe, hogy „ébresztő”.

Ezt ő is elismerte – kicsit talán túl könnyen –, aztán visszamentünk a lakásomba, és kiültünk az erkélyre.

– Mi az ott, a kezeden? – kérdeztem tőle később, mikor észrevettem egy barna könyvet a hóna alatt.

Arcán tettetett meglepetéssel lepillantott.

– Ó, ez a régi holmi? Annyira elterelte a figyelmemet az új lakásod, hogy biztosan elfelejtettem visszatenni a dobozba.

Aha, ja. Összeszűkülte szemmel néztem rá.

– Valóban?

Az arcán valami bolondos kifejezés jelent meg, teljesen figyelmen kívül hagyta a szarkasztikus megjegyzésemet.

– Oké, megfogtál! Ez Jane Austen *Büszkeség és balítélete*, a szomszédodtól csentem el. A kedvenc könyved, mert benne van a neved!

– Színpadiasan sóhajtott egyet, és a melléhez szorította a könyvet. – Hát nem látod? Ez a sors keze! Téged és az uncsi szomszéd csávót az isten is egymásnak teremtett!

Ingattam a fejem, Shelley néha egy kicsit sok volt.

– Elég volt, nincs több bugyuta, romantikus film. Nem is értem, hogy lehetünk barátok. Ezúttal hatályon kívül helyezem a barátságunkat.

– Azzal kikaptam a könyvet a kezéből: arany betűs, keménytáblás, régi kiadás volt, talán értékes is.

Milyen srác lehet az, aki egy ilyen könyvhöz ragaszkodik?

Az a fajta, aki hisz a szerelemben, súgta a szívem.

Felcsaptam a könyvet, és kikerestem belőle azt a részt, ahol Mr. Darcy elmondja, hogyan szeretett bele Elizabeth Bennettbe: *„Nem tudnám megnevezni az órát, a helyet, a pillantást, a szót, ami az egészset okozta. Olyan régen történt, és mire észrevettem, már benne voltam nyakig.”*¹

Nyálás giccs. Visszac�uktam.

– Sok kedvenc könyvem van. Ezt a dolgot hívják olvasásnak, tudod? Ki kéne próbálnod.

– Nincs rá szükség, nekem ott a külsőm – mondta Shelley önelégülten, és átvett egy hajtincset a vállán. – Hová mész? – kiáltott utánam, ahogy átmasíroztam a nappalin a bejárat felé.

Válaszképpen feltartottam a könyvet.

– Helló! Hogy visszavigyem, amit elloptál!

Erre védekezőn felemelte a karját.

– Véletlenül a kezemben maradt, esküszöm! Az nem ugyanaz!

– Na persze!

¹ Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*, ford. Szenczi Miklós.

Odamentem a szomszéd ajtóhoz, de zárva volt, a dobozoknak pedig hűlt helye. Az ajtóra tapasztottam a fületem, de bent síri csend honolt.

A parkolóban hirtelen megszólaló zenétől ijedtemben ugrottam egyet.

A függőfolyosóról el lehetett látni odáig, úgyhogy kihajoltam a korlátján, míg fel nem tűnt egy lehajtott tetejű, masszív, fekete Jeep. A Beastie Boys-szám, a *Fight for Your Right* ment. Annyira hangos volt, hogy hunyorognom kellett.

A kormány mögött nagydarab srác ült. Union Jack-es, fekete sapkáját annyira a szemébe húzta, hogy nem láttam tőle az arcát, csak az alóla kikandikáló barna, göndör fürtjeit. Aviator napszemüveget viselt. Viszont még innen is láttam a széles vállát, a feszes, izmos alkarját, amikor a sebességváltóhoz nyúlt. Még a karján lévő tetoválásokat is elkaptam egy pillanatra, de nem tudtam tisztán kivenni őket.

A titokzatos szomszéd? Tényleg azt a sapkát viselte, amit a dobozban találtunk.

Azon kaptam magam, hogy a nyakamat nyújtogatva már egészen kihajoltam a korlát mögül, hogy még többet láthassak belőle.

Egy tagbaszakadt pasi, aki a *Büszkeség és balítéletet* olvassa, teljesen izgatottá tett.

Mikor a dobozokban kutakodtunk, magamban inkább egy Harry Potter-típusú okostojásnak képzeltem a szomszédomat, fekete keretes szemüvegben, szégyenlős mosollyal az arcán. *Hiba, hiba, hiba volt!*

Mielőtt kihajtott volna az útra, visszafordult a lakóház felé, és úgy tűnt, a napszemüveg mögül egyenesen rám fókuszál. A kocsí üresen járt, míg nézett, és bár jó néhány yard választott el minket, így is éreztem a tekintete súlyát.

Beszívtam a levegőt, a karom tiszta libabőr lett.

Vajon látta, hogy Shelley a cuccai közt turkált? Fenébe!

A könyv! Csak ekkor jutott eszembe, hogy még mindig ott van a kezemben.

Basszus!

Hirtelen nevetségesnek éreztem magam. Elkaptam a fiúról a tekintetemet, és lassan hátrahúzódtam, míg csak ki nem került a látószögemből. Az ajtajához támasztottam a könyvet, és visszaiszkoltam a lakásba.

– Ki volt az? – kérdezte Shelley, ahogy bemenekültem az ajtón.

– Egy biztos: nem Harry Potter – válaszoltam a fejemet rázva.

2. FEJEZET

Declan

MEGJEGYZÉS: ha az év első egyetemi Tau-partijába egy monoklival és a csajom – most már csak az excsajom – nélkül érkezem, nekem szegeződik néhány kérdés és annál több tekintet.

A monoklit előző éjjel szereztem egy bunyóban. Pont, amikor már úgy tűnt, hogy végem, bevittem egy kemény horgot a srác állára és egy rúgást a hasába. Elterült, mint egy krumpliszás. Ez volt a harmadik győzelmem, amióta májusban befejeződött az egyetem.

A farmeromhoz dörgöltem fájó öklömet. A fájdalom minden centet megért, amit tegnap hazavittem.

– Nadia hol van? – kérdezte széles mosollyal a diákszövetség egyik kis tiszteletbeli lánytagja, ahogy beléptem az ajtón.

– Velem nincs – morogtam. – A helyedben a férfi teniszcsapatnál érdeklődnék.

Felszaladt a szemöldöke, én pedig odébbálltam. Nyilvánvalóan nem hallotta még, hogy a Whitman legmenőbb párja szakított a nyáron.

Kiszálltam, mikor Nadiát egy másik csávó farkán lovagolva találtam. Ettől az emléktől ökölbe szorult a kezem. Pontosan tudta, mikor fogok besétálni azon az ajtón, és az időzítése

tökéletes volt. Az egésznek az volt a célja, hogy kiakadjak, és aztán azt csináljam, amit ő akar. Azaz vegyek neki egy jegygyűrűt, iratkozzak be a jogra, és legyek olyan, mint a szarfej apám. Hát ez soha nem fog megtörténni.

Nem jöttek be Nadia számításai, kidobtam.

Hogy a halott anyám szavajárását idézzem: Nem mind arany, ami fénylik. Úgy éreztem, alapvetően már túljutottam rajta, de a nőkbe vetett bizalmamnak lőttek.

Ha jól tudom, Nadia még mindig az új csávójával lóg, valami menő, brazil teniszezővel. Donatello vagy Michelangelo, vagy ilyesmi. Akár egy Tini Nindzsa Teknőc, nem? Ja.

Eltereltem róla a figyelmemet, és beléptem a tágas klubhelyiségbe, ahol általában heverőket, kis dohányzóasztalokat és sörösüvegeket látni, de most egy nagy tömegnyi test vonaglott a ma estére kialakított alkalmi tánctéren. Dübörgött a zene, stroboszkóp fénye ugrált a falakon, és piros műanyag poharak heverték a földön szanaszét.

Én nem voltam tagja ennek a diákszövetségnek – nem volt időm arra, hogy minden éjjel mocsok részegre igyam magam –, de Dax, az ikertesóm volt a Tau-ház elnöke, ezért magától értetődő volt, hogy meghívnak.

Ahogy átvágtam a termen, egyre csak záporoztak felém a kérdések.

– Hé, Nadia nincs veled? – kérdezte az egyik lány. *így is van. Nadia egy rohadt lotyó, úgyhogy végeztem vele.*

– Mi történt a szemeddel, haver? – kiáltott egy csávó, ahogy elmentem mellette.

Sötét pillantással válaszoltam neki. *Most komolyan?* Te tényleg nem tudsz az illegális bunyóról? Tuti, hogy új vagy a Whitmanen.

Elvettem egy üveg ásványvizet a pultról, és a tetejét letekerve már épp készültem belekortyolni egy nagyot.

– Balhész Brit a házban! Már épp kurvára ideje volt! – kiáltott fel Dax, és a lépcső tetejéről egyenesen a padlóra ugrott, ami kb. két méter távolságot jelentett.

– Baszki, egyszer ki fogod nyírni magad!

Hátravetett fejjel, hangosan hahotázott.

– Én? Hogy ez veszélyes? Nézz a tükörbe, kisfaszom!

Félig bosszankodva, félig boldogan, hogy látom, felsóhajtottam. Egymás szöges ellentétei vagyunk: ő a laza csávó, aki partizik, míg én a komoly, aki arról álmodik, hogy kevert küzdősportot oktat a saját edzőtermében, és egyszer talán tesz majd egy próbát a UFC²-nél is.

Belenéztem ebbe, a – kócos szakállt leszámítva – enyémmel szinte azonos arcba. Bárgyún vigyorgott.

– Mata részeg vagy, testvérem – mondtam.

Vállat vont.

– Hol voltál? Ez a buli totál elszabadult, és szükségem van a szárnysegédemre.

– Hohó, *te* vagy az *én* szárnysegédem! – mondtam vigyorogva.

Megrándult a szája.

– Akkor tegyünk egy próbát! Válassz egy bombázót, és lássuk meg, melyikünk kell neki! Már így is vezetek hárommal.

– Te számolod?

Az ikertesóknál minden a versengésről szól.

Első évben egy hétig azt játszottuk, hogy a másik vagyunk, de annyira, hogy hosszú ujjút hordtunk, nehogy bárkinek feltűnjenek a tetkóim. A hétvégére még csajokat is cseréltünk. Kész örület volt. A csajok rögtön kidobtak, mikor rájöttek, mit csináltunk. Megértem. De mostanában egyre távolibb emlékeknek tűnnek azok az idők. Most, huszonegy évesen már a diploma felé tartok, közeledve ahhoz, hogy elkezdjem a saját, önálló életemet. Ő meg még mindig itt lesz, hogy próbálja befejezni a tanulmányait.

Dax a hajába túrt, ellenőrzésképpen a tenyerébe lehelt, majd néhány bemelegítő fejkörzés közben így szólt:

– Oké, a következő csinos kis madárka, aki besétál azon az ajtón, szabad préda! Aki először megcsókolja, az nyer!

² UFC az Ultimate Fighting Championship rövidítése, jelentése ketrecharc-bajnokság, MMA szabályrendszerén belüli szervezet.

- A tét?
- A szokásos.
- Te pénzed – vigyorgtam.
- Nem a pénzről van szó, tesó – mondta csillogó szemekkel.

Felnevettem. Daxben volt valami, amitől az embernek mindig vigyorgni támadt kedve, még akkor is, amikor épp nagy sebességgel merült a hajója.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és láttam, ahogy Blake, a szövetség egyik tagja úgy ugrik fel a székéből, mintha seggbe lőtték volna. Lorna, aki épp az ölében ült, a padlóra zuhant. Lehajoltam, hogy fölsegítsem.

Blake rejtély volt számomra, de Lornát mindenki szerette, és a legtöbb srác, engem is beleértve, jól ismerte.

- Úú, szívem, minden oké?

Leporolta magát, és ahogy meglátta a belépő lányokat, bosszúság ült ki az arcára.

– Kösz. Istenem, Blake-nek teljesen elmegy az esze, ha megjelenik. Azt hittem velem tölti a ma éjszakát, erre kiderül, hogy ő is jön. Nem értem! Nem is igazán szép ez a csaj! Egy bolond ribanc. – Karba tett kézzel, mereven nézte a lányt. – Meglátja a terem másik végén, és szó szerint rohan hozzá.

Kicsit többet mondott annál, amit tudni szerettem volna, de azért mosolyogtam, hogy enyhítsem a csapást, amit a visszautasítás miatt érezhet.

Megfordultam, hogy lássam, miért csendesedett el mindenki hirtelen.

De lehet, hogy csak nekem tűnt úgy.

Ő volt az. Olyan magabiztosan lejtett be a terembe, mintha már eleve oda tartozott volna, de a színjáték hamis volt. Láttam a rebbenő szempillákból és abból, hogy úgy szorította a táskáját, mintha mentőkötél volna.

Azonnal felismertem, bár nem hiszem, hogy ő valaha is észrevett volna a Whitmanen töltött éveink alatt. És ez meglepő volt. Ez egy elég kicsi, jóllehet rangos egyetem, és hozzászóktam,

hogy flörtölnek velem a lányok a folyosókon és osztálytermekben. Mégiscsak nehéz nem észrevenni a srácot a brit akcentussal, akit a női diákszövetség a campus legszexibb pasijának választott. De ez a lány burookban élt, és ritkaságszámba ment egy ilyen partin látni őt.

Elizabeth Bennetnek hívták, és ezt is csak azért tudtam, mert az előző évben volt egy közös óránk, ahol a tanár jelenléti ívet vezetett.

Jelentősegteljes név.

Emlékszem, megfordultam, hogy lecsekkoljam a lányt, akinek regényhősnő neve van, de addigra már visszabújt a tankönyvébe. Egész félévben a terem végében ült, és soha egy szót sem szólt hozzám – vagy máshoz. A legtöbben azt gondolták, beképzelt. Néhány srác pedig azt állította, hogy felvitte őket a szobájába kefélni, aztán soha többé nem állt velük szóba.

Ezt nem nagyon értettem, bár őt sem. De elismerem, tulajdonképpen vonzónak találtam.

Gyönyörű volt a maga ne-érj-hozzám módján, a magas lófarokban hordott hirtelenszőke hajával. Sötét szemöldöke magasan ívelt fel, és kiemelte mandulavágású szemeit, melyek halványkékje messziről világított. Az ajkait sötétvörösre rúzsozta, és apró szeplők pöttyözték az orrát – ez volt benne az egyetlen cukiság.

Dax a hátam mögött visszafogott lélegzettel suttozta:

– A nemjóját, ki ez a csaj? Na, én *őt* választom a huncutkodásra.

Elálltam a kilátást.

– Én láttam meg előbb – tiltakoztam.

3. FEJEZET

Elizabeth

A TAU DIÁKSZÖVETSÉG AJTAJA előtt egy kis lelkesítő beszédet kellett tartanom magamnak.

És mi van akkor, ha ez életem első egyetemi bulija? *Már volt ilyen.*

Lehet, hogy két évembe telt, de ha most besétálok a campus legnagyobb bulijába, azt bizonyítja, hogy Colby nem nyert.

Igenis nem fog zavarni, hogy isznak és buliznak.

Hát nem néztem meg a héten a *Party zónát* és a *A suttyók visszavágnakot*, hogy felkészüljek az egyetemi heccelések kivédésére?

Idegességemben az ezüst karkötőimet igazgattam, amiket mindig hordtam. Ezeket az öt centi széles, saját indamintáimmal díszített darabokat a Colby előtti időkben készítettem egy ötvöstanfolyamon. Most főleg arra használtam őket, hogy elrejtsem velük a csuklómon lévő vágásnyomokat, a két nappal a hotel után elkövetett öngyilkossági kísérletem emlékeit.

Megszorítottam a hideg fémet, hogy eszembe jusson: ma éjjel két célom van.

Az egyik, hogy besétáljak ebbe a partiba. A másik, hogy találjak egy srácot, akit hazavihetek felavatni az új otthonomat.

Akármelyik józan srác megteszi.

Mintha akár egyetlen józan csávó is akadna itt.

Mégis...

Valami nem stimmelt ezen az estén, valami súlyos jelenlét vett körül. Talán a sors figyelmeztetése, hogy az élet lassan rögzössé válik? Talán hibát követtem el, mikor idejöttem?

– Nem hiszem el, hogy tényleg be fogsz lépni azon az ajtón! Egy szimpla péntek estét azzal tölténél, hogy pizzát rendelsz, és nem veszed fel nekem a telefont.

Mély levegőt vettem, és bólintottam.

Csak legyél normális! Oké, ne legyél normális, mert nálad az azt jelenti, hogy egyedül vagy, rosszkedvű, és *Downton Abbey*-részeket nézel a nagy heverőjén kucorogva!

Csak... maradj higgadt, mondtam magamnak. Plusz, ha nem mennék be ebbe a partiba, Shelley és Blake elhelyezne valami antiszociálisoknak való diliházban.

Beléptünk, és Blake már rohant is, hogy üdvözljön minket. A diákszövetség pólóját viselte. Gesztenyebarna hajával és széles mosolyával kisfiúsán jóképű volt. Mivel magas volt, már a gimiben is focizott, és most linebackerként³ játszott a Whitman Wildcatsben. Egyszer régen kb. egy percig jártunk, de aztán jött Colby, és többé nem foglalkoztam senki mással.

A szeme büszkeségtől ragyogott, én legalábbis így hittem.

– Azta, eljöttél! Hogy vannak a legkedvesebb barátnőim?

– Az a kérdés, milyen a parti. Még senki sem adagolta túl magát? Hátul zajlanak már az emberáldozatok? – kérdeztem, és felmosolyogtam rá.

Próbáltam közönyösnek látszani, de miközben beszéltem, lábujjhegyen állva körbekémleltem a teremben a vállá fölött, hogy lássam, mi a helyzet. Nem hagytam a tekintetemet senkin túl sokáig. Az idegeim pattanásig feszültek, pedig még nem is láttam az egész helyet.

³ Sorhátvéd az amerikai fociban.

Blake megrázta a fejét, és jelentőségteljesen nézett rám, mintha átlátna a poénjaimon.

– Ááá, szemmel tartjuk ezeket a dolgokat.

Szorosan átölelt mindkettőnket, rózsás arcával egészen kerubszerű volt.

– Iszonyúan örülök, hogy itt vagytok, és ígérem, vigyázni fogok rátok! – Játékosan megtekergette az orrom hegyét. – Rád különösképpen. De most hagyjuk a rizsát, gyertek be!

A teremben dübörgött a zene, és tömve volt emberekkel. Nagy volt a meleg és a zaj, úgyhogy összeszorult a mellkasom. Tekintetem végigsiklott a rengeteg emberen, és legszívesebben elszaladtam volna. Hála istennek gyorsan átvágtunk a tömegen, és Blake a teraszajtón át kivezetett minket a hátsó udvarra. Levegő! Nagyot lélegeztem, de majdnem belefelladtam egy parfümfelhőbe, mert a diákszövetség egyik nőtagja elénk állt. Valami Lorna. Már korábban is láttam Blake-kel, és a felém küldött pillantásából arra következtettem, hogy nem vagyok a kedvence. Mindegy, nem érdekelt. Blake- kel csak barátok voltunk, de mivel sok időt töltöttünk együtt, néhányan azt hitték, hogy több is van köztünk.

A lány Blake mellkasára csúsztotta a kezét.

– Hé, bébi, nem akarsz visszajönni oda, ahol az igazi buli megy? Itt kint nem történik semmi izgi.

Shelley kuncogott, én pedig lemerevítettem az arcom. Hidegvér és nyugalom. A gimiben sok ilyen lánnyal találkoztam már. Csinos, gazdag lányok. A legjobb, ha az ember nem mutatja előttük, hogy zavarban van. Rögtön vissza kell vágni. Összeszorított ajkakkal rámosolyogtam, mikor Blake odahajolt hozzám, hogy a fülébe súgjon valamit. Hisztisen megpördült, és egy leheletnyi extra csípőringással elindult befelé.

Blake a karomba öltötte a karját, és körbevezetett. A hangja büszkén csengett, ahogy bemutatott néhány srácnak a diákszövetségből. Shelley már jól ismerte őket.

Körbenéztem az udvaron, kerti fáklyák lobogtak, itt is kialakítottak egy alkalmi táncteret, volt DJ és stroboszkóp, és egy hatalmas medence. Emberek flangáltak mindenfelé, többségük népszerű, diáklklubtag, és nem az én közegem. Egy lány egy falatka piros bikiniben beleugrott a medencébe, és mikor a felszínre érkezett, kezében feltartotta a bikinifelsőjét. Néhány srác, nagy kurjongatások közepette, azonnal utánaugrott.

– Ez a buli kissé elszabadult – mormogtam magamnak.

– Jól vagy? – kérdezte Shelley.

Bólintottam.

Ekkor egy sötét hajú, magas srác – kábé egy méter kilencven centi – olyan arcúval, ami bármely filmsztáréval vetekedhetett volna, Blake elé állt. Meghajolt, és öntelt vigyorral, szemérmetlenül végigmért minket.

Shelley kinyomta jól fejlett melleit. Hírheft férfifaló volt, imádta a pasikat, és meglehetősen, khm, nagyvonalú volt a szerelemmel. Nem számított, milyen az illető, magas, alacsony, gazdag, szegény, fekete, fehér, kétélű...

– Bemutatnál a barátaidnak, haver? – kérdezte a srác brit akcentussal. A szavak puhán gördültek le az ajkairól. Fenséges volt!

Az izgatott kíváncsiságtól felszökött a szemöldököm. Igen! Imádtam, ahogy beszél!

Blake lemerevedett.

– Velem vannak, Dax, úgyhogy el a kezekkel!

Dax? Szép név.

Blake felé löttem egy gyors pillantást, de nem nézett rám. Kicsit zsarnokoskodóvá vált, amikor védelmezni akart, és az elmúlt években néhányszor már figyelmeztetnem kellett, hogy fogja vissza magát. Már majdnem odahajoltam hozzá, hogy jelezzem, nincs baj, de a srác megelőzött.

– Ugyan, még köszönnöm sem szabad? – Rám emelte sötétszürke szemeit. – Te. Te vajon cukron élsz? Mert te vagy itt ma éjjel a legédesebb dolog.

Meglepett horkantás tört elő belőlem.

– Ez a legrosszabb csajozós szöveg, amit valaha hallottam!

Csüggedten válaszolta:

– Ah, te angyal, ne neved ki – illetve ne horkanj rám!

Összetöröd a törékeny egómat!

– Az igazság fáj.

Továbbra is magabiztosan vigyorgott.

– Oké, ez most nem duma, de nem találkoztunk mi már? Olyan ismerősnek tűnsz.

Felé nyújtottam a kezemet – minél egyenesebb voltam, annál könnyebben mentek a dolgok.

– Elizabeth Bennett vagyok, és még sosem találkoztunk, mert az akcentusodra egész biztosan emlékeznék. Hacsak nem jártunk egy órára, mert akkor lehet, hogy sosem beszéltünk – felvontam a szemöldökömet. – Te milyen szakos vagy? Én az időm nagy részét a művészeti tanszéken töltöm.

– Pszichológia – mondta fintorogva de nem nagyon járok be az óráimra. Talán a tavalyi Sigma-partin találkoztunk?

– Azon, amelyiken kecskék másztak a tetőre? Nem hiszem.

– Akkor talán a Delta-tógapartin? Amikor kijöttek a zsaruk – kuncogott. – Igaz, abból nem sokra emlékszem, csak arra, hogy női bugyiban ébredtem.

Ó!

– Sajnos nem, akkor sem találkoztunk, de láttam a letartóztatott diákokat a hírekben.

Hátravetett fejjel nevetett, és így látni engedte erőteljes nyakát. Most jól megnézhettem magamnak: a szűk farmert és a Vital Rejects pólót, ami ráfeszült az izmos mellkasára. Gyönyörű volt.

Tudta, hogy lecsekkolom, mert sokatmondó pillantással a szemében elvigyorodott. Fejével a zsúfolt táncter felé bökött.

– Akarsz táncolni?

– Ismered a lassítás fogalmát, Dax? – förmedt rá Blake. – Épp csak megérkezett. Hagyd békén!

Shelley, ügyet sem vetve Blake-re, várakozón nézett rám. Nyilvánvalóan azt szeretne volna, ha igent mondom, de én megráztam a fejemet.

– Bocs – mondtam Daxnek –, de nem vagyok az eseted. – Legjobb, ha az ember gyorsan tépi le a sebtapaszt.

– Én viszont minden lány esete vagyok – és végigsiklatta a tekintetét pánt nélküli, fehér nyári ruhámon. – De főként a gyönyörű angyaloké, akik épp a mennyországból hullottak alá.

– Az angyaloknak nincs szárnyuk? – kérdeztem. – Elég nehéz aláhullani, ha valójában tudsz repülni.

Játékosan vonogatta a szemöldökét, és védekezően feltartotta a kezében lévő műanyag poharat.

– Ó, hagyjuk a szörszálhasogatást! Egyébként is, minél többet iszom, annál jobb a dumám.

Ehh.

Lefagytam, de beleegyezően biccentettem, udvariasságból.

– Hát, jó. Péntek esténként általában házit írok, nagyibugyiban. Masterpiece Theatre-sorozatokat bámulok órákon át, sapkát horgolok, és ha elunom magam, matematikai feladványokat oldok meg. Nem nagyon járok partikra, sőt, szóba sem állok olyan sráccal, aki piál, szóval *tényleg* nem vagyok az eseted.

Dax a szemeit forgatta.

– Csak egy tánc, édes. Nem kell összeházasodnunk.

– Még szerencse, hogy színjózan vagyok. Úgy látszik, én győztem, tesó, de fizethetsz később is – szólalt meg a hátam mögött egy másik hang akcentussal. Megpördültem, és Dax kiköpött másával találtam szemben magam – a fejlettebb izomzatot leszámítva.

Még egy brit?

Csak neki karcosabb, szexibb hangja volt.

– Ikrek vagytok? – sikoltottam.

Egyszerre vigyorodtak el, és bólintottak – pontosan ugyanúgy.

Döbenten pislogtam. O, dupla baj! *Két darab* szexbomba!

A józan srác kisöpörte sötétbarna haját a homlokából, és a szemembe nézett. Klasszikusan jóképű volt, éles, szögletes állkapoccsal, de itt véget is ért a hasonlóság. Ahol nem fedte a fekete póló, ott minden millimétert színpompás tetoválás borított a karján, hogy belevesztem, ha megpróbáltam kisilabizálni a mintákat a borostyántól a koponyáig. Tekintetem megtorpant a nyakán lévő kék szitakötőtetkónál. Furcsa volt ilyen könnyed dolgot látni egy ekkora darab srácon.

Szűk dizájnernfarmert viselt fekete motoroscsizmával, és a pólója ráfeszült az edzőtermet nyilvánvalóan sűrűn látott mellkasra. *Tüzes*, ez a szó jutott az eszembe, mikor ezüstszürke tekintete találkozott az enyémmel, majd végigsiklott az arcomon, és elidőzött meztelen vállaimon. Melegség áradt szét bennem, majd olyan forróságot éreztem, mintha konnektorba dugtam volna az ujjamat.

Mi volt ez?

Egy dolog biztos, a srác szintiszta dögös férfiasság volt, amit ha be lehetne palackozni, az ember milliókat keresett volna vele.

Menj a közeléből, és mondd meg a petefészkeidnek, hogy higgadjanak le, figyelmeztetett a józan eszem, de én ostobán elengedtem a fülem mellett.

Volt benne valami, ami megbabonázott. Talán a monoklija.

Már láttam is magam előtt, ahogy egy bárban székeket és asztalokat borogat, és nagydarab fickók seggét veri szét.

Tettem egy kis lépést hátrafelé.

Emlékezz a szabályokra! Sem szexi pasik, sem népszerű pasik, sem gazdag pasik. Egész biztos voltam benne, hogy ő mindegyik kategóriába beletartozik.

A józan iker szabályos, fehér fogakat villantott.

– Ha épp ezen tűnődnél: én vagyok az idősebb, két perccel. És ahogy már valószínűleg kitaláltad, a jobb jegyeket is én kapom.

Átölelte a testvérét, és jókedvűen megdörgölte a fejét.

– Lehet, de én vagyok a csajmágnés – közölte Dax. – Te csak a farvizemen evickélsz, és próbálsz elkapni a madárkákat, akiket én kinéztem magamnak.

– Álmodozz csak, kistesó! – nevetett a nagyobb srác. – Nekem nem kell evickélnem senki farvizén. *Én* vagyok a legszexibb srác a campuson.

– Mindegy. Dax vagyok, ha elmulasztottad volna – fordult felém Dax vigyorogva.

– És te ki vagy? – kérdeztem a másik ikertől.

– Declan – dörmögte mély hangján, akcentusa selymessé tette a szavait, a magánhangzók lágyan, kerekdeden gördültek.

Megborzongtam.

Declan.

Egyetlen szó, ami a teljes bensőmet megérintette, és egészen a fejem búbjáig végigborzongatott.

Pillangók táncoltak a hasamban – próbáltam fegyelmezni őket, hogy hagyják abba, de meg se hallottak.

Érzéki, telt ajka vigyorra húzódott, amikor elismételtem a nevét.

– Gyönyörű név–mondtam –, ahogy végiggördül az ember nyelvén.

– Gael név, és azt jelenti, *jóságos*. Ez elég ironikus, mert sokan csak rosszfiúnak hívnak – mosolygott. – Elizabeth, ugye?

Bólintottam, ő pedig kézfogásra nyújtotta a kezét. A kelleténél kicsit tovább hagytam nyugodni a sajátomat az ő sokkal nagyobb, meleg tenyerében. Nem lepett meg a gerincemen végigfutó bizsergés. Amikor vonakodva elengedte a kezem, az ujjhegyei érzéken végigsiklottak a bőrömön. Szaggatottan kifújtam a levegőt, amit valószínűleg már azóta tartottam bent, hogy először megpillantottam.

Vajon ő is ugyanígy érzett?

Az arckifejezése nem változott meg az első érintésünktől, de közelebb jött hozzám, hogy a drága kölnijének fás illata átjárta az érzékeimet.

A többiek folytatták a beszélgetést, de Declan és én csak álltunk ott csöndesen. Rápillantottam, rám pillantott. Elmosolyodott, elmosolyodtam. És rögtön éreztem, hogy bensőséges pillanatot élünk meg, csak mi ketten, ahogy egymást néztük, míg az élet zajlott körülöttünk. A tekintete egyre csak visszatért hozzám, fürkészőn, mintha kérdezni akart volna valamit, csak nem tudta, hogy kezdje el. Valami történt köztünk, de nem vagyok hülye, tudom, hogy nem szerelem volt első látásra – vágyról inkább lehetett szó –, de egész biztosan ő volt a legszexibb srác, akihez ilyen közel kerültem az elmúlt két évben.

Pont rá volt szükségem ma éjjel, aki Colby szőke, jól fésült, Ralph Lauren-külsejének tökéletes ellentéte volt. Talán eljött az idő, hogy továbbfejlesszem a szabályaimat, és bebizonyítsam magamnak, képes vagyok együtt lenni azzal, akivel akarok, úgy, hogy ura maradok a helyzetnek.

Amíg a szívem sáncai áttörhetetlenek, nem lehet baj.

Ekkor egy csinos lány odajött hozzá, ő elfordult tőlem, én pedig rögtön meggondoltam magam. *Csak játszana?*

Egy-két perc elteltével visszatért hozzám.

– Ne haragudj! – mondta zavart mosollyal. – Tavaly megtanítottam néhány önvédelmi mozdulatra, és most elmesélte, a nyáron hogy próbálta ki őket a bátyján.

Ó! Ránéztem a széles mellkasára és a bicepszére.

– Te edző vagy?

– Igen – bólintott komoly arccal. – A helyi edzőtermekben oktatok, de hamarosan megnyitom a sajátomat.

– Így szerezted a monoklit is?

Egy pillanatig eltűnődve nézett rám.

– Nem.

Figyelmesebben tanulmányoztam az arcát, tekintetem befűrődött a férfias felületekbe. Hirtelen ösztöntől vezérelve felnyúltam, és óvatosan megérintettem egy piros foltot a hajvonala alatt. Egy vágás? Összerezzent, ezért gyorsan elvettem onnan a kezemet.

– Ne haragudj! Magam sem értem, miért csináltam ezt!

Ne fogdod a szexi csávót! – kiáltottam magamban.

Vállat vont.

– Semmi gond.

– Sokat használsz az öklödet?

– Igen – mondta lágyan.

Élesen beszívtam a levegőt: veszélyes, szexi, zűrös.

Egyáltalán miért beszélgetek még mindig veled!

Blake kissé erőszakosan közénk lépett.

– Nem kérsz valamit inni, Elizabeth? Van sör és puncs, bár az is biztosan fel van turbózva. De körbenézhetek, hogy keressek neked valamit.

– Egy palack víz csodás lenne.

– Igen – mondta Shelley nyomatékosan. – Lehet, hogy ő nem iszik, de én annál inkább! Hozd csak anyának! Jöhet bármi!

Meglepetésemre Declan vállalta, hogy hoz nekünk italt. Figyeltem, ahogy elsétál. Ruganyos teste az olyan ember kecsességével mozgott, aki hozzá van szokva, hogy visszafogja az erejét – mint egy dzsungelben portyázó, szexi nagymacska, aki úgymégszerzi, amit akar...

Kedvem lenne babusgatni azt az őserdei macskát, simogatni a selymes bundáját, hogy doromboljon...

Gondolatban pofon vágtam magam.

Őserdei macska! Hogy doromboljon! Mi ütött belém ma éjjel?

– Ne szórakozz vele! – suttopta Blake a fülembe, mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

Átnéztem Daxre és Shelley-re, hogy biztosan nem hallották-e Blake megjegyzését, de épp elmerülten beszélgettek a zenéről.

– Miért? Mi a baj veled?

Összehúzta a szemét, és bosszúság villant át az arcán.

– Talán érdekel?

– Ugyan, térj észhez! Tanulok, dolgozom, alszom. – És néha szexelek.

Megadóan biccentett, és elkomorodott az arca.

– Talán itt az ideje, hogy továbblépj, és elkezdj bízni valakiben.

– Csak *nem* Declanben, ugye? – kérdeztem egyik szemöldökömet felhúzva.

Kinyitotta a száját, majd újra becsukta, és engesztelésképpen feltartotta a kezét.

– Ne érts félre, jó arc. De te pont az ő esete vagy, fizikailag legalábbis biztosan, és láttam, hogy nézett rád. Nemrég szakított a csajával, és nem akarom, hogy bajod essen. Idősebb és népszerű srác – és hát, *téged* senki sem ismer.

– Ahh, ez fáj. Kösz a bizalomért! – mondtam karba tett kézzel. Blake felnyögött.

– Csak arról van szó, hogy... általában gyorsabban végez egy csajjal, mint hogy az ember lehajt egy sört. Ő csak használja a nőket, és ha egyszer megszerzett, ki fog dobni. Neked egy kedves srácra van szükséged.

Összepréselődött az ajkam.

– Colbyról is azt gondoltam, hogy kedves fiú, és láthatod, mi lett a vége. – Felsőhajtottam. – Csak nem vagy féltékeny?

Blake elpirult.

– Csak tudom, hogyan gondolkodnak a pasik. Declan egy tahó, és el kell kerülnöd, nehogy valami hülyeséget csinálj.

– Ha hülyeség alatt azt érted, hagyom, hogy egy pasi leitatson, és aztán azt tegyen velem, amit akar, azt hiszem, már megtanultam a leckét. – Mostanában sokat veszekedtünk Blake-vel, és mindig valami ostobaságról. Valami elromlott közöttünk. – Mindegy. Megyek, keresek egy vécét.

Mikor megfordultam, hogy elmenjek, Shelley állt előttem kikerekedett szemekkel. Blake megragadta a karom, és visszahúzott. Arca eltorzult, mogyoróbarna szemében bocsánatkérő tekintet.

– Egy seggfej vagyok, ne haragudj! Csak emlékszem, hogy milyen voltál, összetörtén zokogtál, és aztán megpróbáltál...

– Hagyd már abba! – rivalltam rá. – Légy szíves! Nincs szükségem arra, hogy emlékeztess a ballépéseimre.

Elvörösödött, leestek a vállai.

– Ma éjjel nem tudok olyat csinálni, ami tetszene neked. Bocsáss meg, Elizabeth!

Istenem, mit műveltem? Ő mindig mellettem állt.

– Persze. Ne haragudj, hogy kiabáltam – kértem, és közben a nagy teste hozzám hajolt, hogy megöleljem. Szorosan összeöleleztünk, izmos karjai a derekamra fonódtak. Mikor fölemeltem a fejem, tekintetünk találkozott. Szemében érzélem csillogott, amit akkor megbánásnak véltem.

– Semmi baj – suttoztam, és megpusziltam az arcát.

Szétváltunk, de még épp észrevettem, hogy Declan a pultnál állva fél szemmel minket figyel. Furcsa kifejezés jelent meg az arcán, de aztán éppoly gyorsan el is tűnt.

Nem tudtam nem észrevenni, hogy nem én voltam az udvaron az egyetlen, aki őt nézi. Majdnem minden lány, és néhány srác is. Nevetett valamin, amit valaki mondott neki a visszafelé vezető úton, és hosszú lábainak öles léptei alatt elfogyott a föld. A körülötte lévő emberek a hátát veregették, mintha gratulálnának neki, ő pedig biccentgetett és mosolygott. Akik nem ismerték, fürgén mozogtak körülötte, bólintottak felé, és utat engedtek neki.

Volt *kisugárzása*, ahogy anyukám mondaná.

Anyukám egy rakás férfival járt, akiknek volt jelenléte – drogproblémák, bűnözés, hirtelen ököl.

Felsőhajtottam. Túlságosan sok időt töltök ennek a srácnak az elemzésével. De a szám nem fogadott szót.

– Szóval milyen is Declan típusa? – kérdeztem Blake-et felé fordulva.

– Szőke haj, hosszú láb, okos fej. Többnyire affektáló, szövetségbeli lányok gazdag papával. Ami azt illeti, Nadia, az exe is itt van valahol – és körbenézett, mintha keresné.

Felhorkantam.

– Gazdag lányok? Én ösztöndíjjal tanulok itt. Azt hiszem, biztonságban vagyok.

– Mitől vagy biztonságban? – kérdezte Declan felénk közeledve.

Megdöböntem – sokkal gyorsabban mozgott, mint számítottam. Odanyújtott egy palack hideg vizet, és meleg keze megint hozzáért az enyémhez, ujjait tétován húzta el.

Úgy éreztem, szikrát vet a bőröm.

Talán valamilyen elektromosságot gerjesztő gépet hord a zsebében?

Adott egy pohár sört Shelley-nek.

Próbáltam levenni róla a szemem, de folyton visszatértem hozzá és kitartóan fürkésztem az arcát újabb részletek után kutatva. Jobb szemöldöke fölött egy hétcentis, fehér sebhely húzódott, bennem pedig nagy volt a kísértés, hogy megérintsem, kitapogassam az ujjaimmal, és megkérdezzem tőle, mi történt. Declan is velem volt elfoglalva, hosszú pillantásokat vetett rám, majd elfordította a tekintetét, és körözni kezdett a nyakával, mintha görcsbe feszítette volna a vállait az, amit bennem meglátott.

Hú, fogadok, hogy sorban állnak a lányok, hogy kimasszírozhassák azokat a görcsöket.

Ám ez a gondolat sem akadályozott meg abban, hogy amikor felvetette, menjünk az udvar hátsó végébe – mondván, hogy ott nyugodtabban tudnánk beszélni –, kövessem.

Blake elment táncolni egy kis, szövetségbeli lánnyal. Shelley lecsekkolta, hogy rendben vagyok-e, és mikor biztosítottam, hogy igen, Daxszel elvonult a táncterre.

Hátunkat a kerítésnek vetve álltunk Declannel, és néztük a partit, néha nevettünk, amikor épp valami örültséget műveltek a medencében vagy a táncparketten.

– Szerinted egyedül mi vagyunk itt józanok? – kérdeztem, mert láttam, hogy ő is vizet iszik.

Vállat vont.

– Apám rengeteget iszik, és én egyáltalán nem akarok hozzá hasonlítani.

Kihallottam a hangjából a feszültséget, és mert szerettem volna megnyugtatni, én is megnyíltam előtte.

– Hát, nincs tökéletes család. Az én apám – vagy legalábbis az az ember, akiről anyám azt állítja, hogy az apám – börtönben van. Sosem találkoztam vele, de tudom, hogy ott van. Gyilkosságért.

A megdöbbenéstől elnyílt kissé a szája. Hogy én egy gyilkos ivadéka lennék?

– Bakker, ez kemény lehetett!

– Halálra vert egy pasit egy bár mellett a sikátorban, amikor épp próbaidőn volt drogkereskedelem miatt. Hát, volt élete. – Összeszűkült a gyomrom, ahogy ránéztem a szeme alatti sötét foltra. – Anyám szerint forrófejű volt. Talán nem is baj, hogy nem ismertem. Félek azoktól, akik nem félnek használni az öklüket.

A teste megfeszült a szavaimra, de ez nem akadályozott meg abban, hogy tovább locsogjak. Talán azért, mert idegen volt, és arra gondoltam, úgysem látom többé.

– Anyukám táncosnő akart lenni Vegasban, de aztán teherbe esett velem. Azt hiszem, mondhatjuk, hogy tönkretettem az életét.

– Vállat vontam, és elhessentettem a rossz emlékeket. – És te hogy kerültél ide? Sportoló vagy?

Tekintetem a széles mellkasára tévedt – újfent.

– Nem – vigyorgott.

Ó!

– Eredetileg londoni vagyok. Anyukám angol volt, apám amerikai. Akkoriban ő volt a nagykövet Angliában. – Úgy tűnt, próbálja összeszedni a gondolatait, igazított a testtartásán, és hirtelen mindenhová nézett, csak rám nem. – Elváltak még kisbaba koromban, és amikor tízéves voltam, anyukám meghalt rákban. Daxszel ideköltöztünk Raleigh-be, az apánkhoz. Azt hiszem, mondhatjuk, hogy amerikanizálódtunk az elmúlt néhány évben. De legalább kettős állampolgárságot kaptam. – Tekintete

megkeményedett. – Apánk mindentől megfosztott minket, és aztán, amikor újraraházasodott, elfeledkezett a létezésünkről is. Nem látom túl gyakran, nem törődik velünk.

Erre feltartottam a vizes-palackomat.

– Ígyunk a szar szülőkre!

Egy hatalmas, kék szitakötő landolt a karomon, botszerű teste pulzált. Nem az a fajta lány vagyok, aki ijedtében sikít, ha meglát egy bogarat. A bennem élő művész jobban szeretett mindent aprólékosan megvizsgálni.

– Nézd, milyen szép! – mondtam, de már ő is észrevette, és közelebb hajolt, férfias, erőteljes illata megcsapta az orromat.

– Csikiz – kacagtam fel, ő pedig meglepő gyengédséggel elhessegette a kis lényt.

Figyelte, ahogy tovaszáll, majd jelentősegteljesen rám nézett.

– Furcsa, akárhányszor megpillantok egy szitakötőt, azt képzem, anyukám szelleme az. Imádta őket, bolondult értük. Egyszer valakitől kapott egy charm karkötőt, és az ember azt gondolta volna, különféle dolgokat hord rajta, de mindig csak szitakötő charmokat vett. Voltak szitakötős hűtőmágnesei, mindenféle csetresei, még festményei is. – Megdörgölte az állát. – A temetésén megjelent egy, és rászállt Daxre, aztán rám. Körülöttünk repkedett egész idő alatt. Furcsa volt, mégis vigasztaló. – Nyelt egyet, aztán folytatta. – Aznap, mikor apánk eljött értünk, hogy idehozzon, egy szitakötő hosszú kilométereken át követte a kocsinkat. Különös, nem? Én... mindig arra gondolok, hogy ő az, és vigyáz rám.

– Ez csodálatos! Ezért van az a tetoválás a nyakadon?

– Igen, hogy mindig velem legyen.

Őt, őt, őt, mondta a testem, szedd fel ma éjjel!

Fészkelődni kezdtem, egyik kezemből a másikba tettem a palackot.

– Hé, minden oké? Felzaklatott a történetem? – Rám nézett, majd a tekintete az ajkamon landolt.

Megnyaltam.

– Ó, nem. Csak olyan, mintha lenne közöttünk ez a *dolog*, olyan kapcsolatféle, és arra gondoltam, hogy vajon, ha később ráérsz, és ha nincs épp senkid, és ha úgy érzed, hogy izgi lenne, és ha vonzónak találsz, és szereted a szexet, akkor talán feljöhetnél hozzám.

A rettenettől becsuktam a szememet. Meg akarok halni! Fenébe, fenébe, fenébe! Ez nagyon rosszul sült el!

Mikor felnyitottam, Blake-et láttam felénk kocogni. Hála isten! Valaki kiment a hülyeségemből.

Lopva Declanre néztem, hogy lássam, miként reagál az ajánlatomra, de merev és üres arccal figyelte a közeledő Blake-et.

Vajon hallott egyáltalán? Mi üthetett belé?

Blake megállt előttem, rá se hederített Declanre.

– Gyere, imádod ezt a számot! Menjünk táncolni! – Nem tágított, megragadta a karomat, és húzott magával.

Megköszörültem a torkom, és minden bátorságomat összeszedtem.

– Miért nem megyünk táncolni mindannyian? Declan?

Declan vegyes érzésekkel a szemében nézett rám, aztán le a Blake kezében nyugvó kezemre, majd újra az arcomra. Állkapcsán megrándult egy izom.

– Kösz, nem! – mondta hidegen.

Ez meg mi volt?

– Menj előre, mindjárt utánad megyek! – mondtam Blake-nek, aki erre komor pillantást vetett felém, de azért visszasétált a táncparketthez.

– Miért nem akarsz táncolni? – kérdeztem Declanhez fordulva.

– Nincs ritmusérzéked? – És elvigyorodtam, hogy felderítsem azt a sötét hangulatot, melybe láthatóan belehullott.

– Blake barátnője vagy? – kérdezte kurtán.

– Nem, senkivel sem járok. Csak szórakozom néha, ennyi. És ha esetleg elkerülte volna a figyelmedet, az előbb épp ajánlatot tettem neked, szörnyű stílusban.

Erre megenyhült az arca, megérintette a hajamat, aztán visszaengedte a kezét.

– Rettentően lesokkoltál, tudod? Megdöbrentően... elszánt voltál, és cuki.

Cuki? Ez a legrosszabb jelző egy lányra nézve. Megszólint a lélekharang.

– Nem kellett volna. Elkapott az éjszaka lendülete, és te... – Öt nyilvánvalóan nem érdekelt.

– Ne gondold, hogy nem tetszel! – mondta kissé rekedt hangon.

– De?

– Nem jó ötlet.

– Hát jó. Amúgy is észveszejtve kéne menekülnöm az olyan srácoktól, amilyen te vagy.

Tekintete az enyémbe fúródott.

– Miért?

– Hosszú történet.

Közelebb húzódott, és megsimogatta a kezemet.

– Egy nap talán elmesélhetnéd nekem azt a történetet.

A gyöngédsége hirtelen és váratlanul könnyeket csalt a szemembe, úgyhogy nagyokat pislogtam, hogy elrejtsem őket, mielőtt még észrevenné.

Nagyot lélegzett, láthatóan nem tudta eldönteni, hogy folytassa.

– Nézd, láttalak már többször a campuson. Távol tartod magad a többiektől, de a felszín alatt mégis törékenynek tűnsz. És hát, hogy őszinte legyek, én a kemény lányokat és a kemény szexet szeretem. Túl domináns vagyok, és valahogy azt érzem, te ezt nem szeretnéd. – Élénk tekintete az enyémbe fúródott. – És ha már itt tartunk, néhány hónapja szakítottam valakivel, és a világért sem szeretnék kihasználni téged.

Lemaradtam annál a résznél, hogy *a kemény szexet szeretem*, és most egyre csak ismétlődött a fejemben, hogy leizzadtam tőle.

– Lehet, hogy én akarok kihasználni téged, és talán nem is vagyok törékeny. Már senki sem bánthat – mondtam, de még mielőtt válaszolhatott volna, Shelley átkiabált a tánctérről.

– Elizabeth, mozdítsd meg a hátsódat, és gyere ide, táncolj velem! – Sürgetően felém lendítette a karját, ruganyos teste egyszerre több táncpartner körül kígyózott.

Mire visszafordultam Declanhez, ott termett mellette egy szőke, bubifrizurás, csinos lány, és belekarolt. Karcsú volt, nagy mellekkel, túsarkút viselt, meg egy halvány violaszínű ruhát, ami valószínűleg többbe került az egyhavi bérleti díjamnál.

Rám nézett, és egy kis prüszkölés kíséretében elfordult tőlem.

– Helló, bébi – szólt Declanhez –, beszélnem kell veled! – Azzal végigsiklatta ujjait a karján.

Declan teste megmerevedett, fagyos tekintettel nézett le rá.

– Mit akarsz?

– Téged – affektált a lány. – Csak adj egy esélyt, hogy megmagyarázzam. ..

Ó, ő lenne az ex?

Declan rám pillantott, és köszönésképpen biccentett.

– Örülök, hogy megismertelek, Elizabeth. Holnap találkozunk. *Holnap?* Mióta?

Még utoljára rám nézett, aztán megfordult, és elsétált a másik lánnyal.

Hát, így a Declannel való éjszakámnak annyi.

Csalódott voltam? *Igen.*

Engedtem volna, hogy ez tönkretegye az első egyetemi bulimat? *Nem.*

4. FEJEZET

Declan

Elizabeth Bennett volt a legodanemillőbb ember, aki valaha is megjelent egy diákszövetségi bulin.

Nemcsak hogy úgy lépett be a terembe, mint aki a kivégzésére érkezett, de még arra is megkért, hogy dugjam meg, méghozzá a legkeresetlenebb stílusban, amivel valaha is találkoztam a Whitmanen töltött időm alatt. Ha még száz évet élnék, akkor sem lenne szerencsém még egy *ilyen* esetlen felajánlkozáshoz.

Bizarr vagy nem, senki sem tagadhatta, hogy észvesztően dögös volt. A beszélgetésünk alatt képtelen voltam levenni a szemem a kék szemeiről vagy a mellei közötti mély dekoltázsról – és ez kikészített.

Nem azért jöttem ide, hogy megismerkedjem egy lánnyal, és elkezdjek vele valamit. Nincs szükségem arra, hogy bármi is megzavarja a figyelmemet.

És ez a Blake gyerek?

Mi a fene?

Őrületen szerelmes a lányba, aki még csak nem is sejtí. Vagy mégis?

Követtem Nadiát vissza a házba. Le kellett volna löknöm magamról, amint odaoldalgot hozzám azzal az elhagyatott

arckifejezésével, de az igazat megvallva szükségem volt rá, hogy valaki eltérítsen Elizabethtől, és Nadia remek kibúvónak bizonyult. A viszontlátás meglepő módon, és a várakozásaim ellenére, nem rázott meg. Most, hogy külön voltunk már egy ideje, volt időm gondolkodni, és belátni, mennyire nem tett jót nekem ez az egész. Kapcsolatunk főleg a szexre épült. Nadia egy felszínes lány, aki csak magával törődik, nagyon rossz választás volt, de a teste és a hízélgései elhomályosítottak.

A ház végében található könyvtár felé tartottunk. A szövetség tagjai ebben a félreeső helyiségben szokták tartani a találkozóikat és formális összejöveteleiket. Arra gondoltam, itt kisebb az esélye annak, hogy valaki ránk nyisson, ha kicsit felforrósodna a hangulat. Nem mintha nem tudtam volna uralkodni az indulataimon, ez nem az én stílusom. Sosem mentem neki nőnek – anyukám jó hatásának hála.

A frusztrációimat a bokszsákon vezetem le az edzőteremben, nem a lányokon.

Jól ismertem már Nadia játékait. Eljött a partiba, meglátott Elizabeth társaságában, és most azt akarta, ami nem lehetett az övé. Tipikus.

Elsétáltunk a szoba közepéig, és amikor épp meg akartam kérdezni, mi az a nagyon fontos dolog, amit meg kell velem beszélnie, már le is dugta a nyelvét a torkomon.

Egy fél pillanatig egész jól éreztem magam, de aztán hátranyúltam, lefejtettem a kezét a derekamról, és eltoltam a száját a számról.

– Ne csináld ezt! – förmedtem rá.

– Declan, tudom, hogy gyűlölsz – suttogetta rám meredve –, de annyira hiányoztál. Kérlek, ne taszíts el magadtól! Olyan rettenetes volt ez a nyár nélküled.

– Az én nyaram viszont jó volt – mondtam. – Megszabadultam egy barátnőtől, aki megcsalt, és kidolgoztam a belemet, hogy előkészítsem az edzőtermet. A legjobb dolog volt, hogy kidobtalak.

Fájdalmasan összerándult az arca, lehunyta a szemét, és mikor újra kinyitotta, csillogott a könnytől.

– Tudom, hogy szörnyű volt a vége, és hogy az egész az én hibám, és hogy még csak tudomást sem kéne venned rólam, de olyan régen nem láttalak...

– És hol van Donatello? – kérdeztem kurtán, és keresztbe tettem a karom. – Menj, és keresd meg!

A szájába harapva kifakadt:

– Istenem, Declan, anyukám rákos! Múlt hónapban diagnosztizálták, és azóta teljesen kivagyok. Csak az jár a fejemben, hogy bárcsak beszélhetnék veled, de *nem tudok*, mert sosem hívsz vissza! – Nyelt egyet, kezei a ruháját markolászták. – Azok után, amin anyukád mellett keresztülmentél, te vagy az egyetlen, aki fel tudja fogni, mennyire félek. Csak... csak szerettelek volna látni ma éjjel, hogy elmondhassam.

Az anyukája?

Megdörgöltem az államot, és közben Mrs. Brownra gondoltam, arra az édes hölgyre, aki hasonlított ugyan Nadiára, de gyöngédebb volt, és mindig megkérdezte, hogy szükségem van-e bármire is, mikor néha náluk vacsoráztunk. Kifújtam a levegőt, és megszorítottam az orrnyergemet.

– Sajnálom anyukádat. Nincs szarabb dolog a világon, mint a rák.

Szipogva a mellkasomhoz nyomta a fejét, úgyhogy végül én öleltem át őt.

– Istenem, olyan jó az illatod – mormogta a mellkasomba.

Lenéztem rá.

– Nadia...

Keze közé fogta az arcomat.

– Ne mondj semmit! Csak csókolj meg, Declan!

5. FEJEZET

Elizabeth

VÉGET ÉRT A DAL, én pedig elindultam vissza a házba. Azt mondtam magamnak, csak egy vécét akarok keresni, de igazából nagyon szerettem volna látni azt is, hová ment Declan. Kémkedés? Talán.

Kóvályogtam egy ideig, míg el nem haladtam egy kisebb szoba mellett, ahol a periférikus látásommal észrevettem egy ölelkező párt.

Megálltam, és visszaléptem, hogy alaposabban megnézhessem, kik azok.

Igazán nem kellett volna leskelődnöm, de Declan és Nadia állt ott egy szék előtt. Csak a felsőtestük látszott, és hogy átölelik egymást. A lány magához vonta Declan arcát, és hevesen megcsókolta, miközben a hajába túrt. Declan hagyta egy ideig, de aztán lefejtette magáról Nadia kezét, és mondott neki valamit, amit nem tudtam kivenni.

Lélegzet-visszafojtva közelebb hajoltam, hogy halljam, mit beszélnek.

Nem tudom, miért érdekelt az egész.

Hiszen visszautasított, és értésemre adta, hogy nem vagyok az esete, ami, tekintve, hogy én meg a testvérét utasítottam vissza –

bár ez Daxet csöppet sem hozta zavarba –, meglehetősen ironikus fordulat volt.

Hirtelen kiáltások és kurjongatások hallatszódtak, ahogy egy csapat bulizó betódult a házba. Declan és Nadia az ajtó felé fordult, ezért félelmemben, hogy leskelődésen kapnak, gyorsan leguggoltam.

Vajon megláttak? Becsuktam a szemem.

Hogy jutottam ebbe a kalamajkába?

Úgy, hogy pisilned kellett, válaszoltam magamnak. És mert eljöttél ebbe az ostoba partiba.

Rimánkodtam, hogy a szék eltakarjon, és lassú törpejárásban megindultam a folyosó, reményeim szerint egy végé felé.

Egy pár fekete Converse állt meg előttem, és felnézve Dax kedélyes tekintetével találkoztam. Incselkedve kérdezte:

– Jól szórakozol?

Gyorsan találj ki valamit, Elizabeth!

Csak a kontaktlencsémeket keresem – válaszoltam a fapadlót tapogatva. – Kiesett, amikor a toalettet kerestem.

Ó, akkor segítsek! Kicsit sötét van itt.

Nem kell, kösz! – mondtam tovább tapogatva.

Eltelt így néhány perc.

Tovább kúsztam-másztam, eljátszva, hogy minden oké, és remélve, hogy lelép. *Rimánkodva.*

Aztán megkockáztattam egy pillantást felfelé, és azt láttam, hogy élvezkedve figyel.

Biztosan ne segítsek? Szörnyen piszkos a padló.

Nem zavar egy kis kosz, fejleszti az immunrendszert. Gyerekkoromban naponta fogyasztottam.

Felnevetett.

– Miért nem vallod már be, hogy a bátyámat és Nadiát figyelted? És jegyezzük meg, innen pont belátok a dekoltázsodba, ahogy négykézláb mászol. Én ugyan nem bánom, hogy látom a cicidet, de arra gondoltam, talán te is szeretnél tudni róla.

Francba!

– Hát jó – mondtam felállva, és leporoltam a ruhámat. – Ha tudni akarod, nem hordok kontaktlencsét. Csak épp erre jövet megláttam őket, és el kell ismernünk, elég lendületesek voltak. Mintha egy szappanoperát nézne az ember. Nyilvánvalóan nincs szociális érzékem, és kíváncsiskodó vagyok.

– Valóban.

Fennkölt angol akcentusával csak rátett egy lapáttal a megalázottságomra.

Arcomat a kezembe temettem.

– Egyáltalán nem kellett volna eljönnöm erre a partira. Messze túlléptem a komfortzónámon, és a testvéred... flörtölni akartam vele – vagyis, hogy őszinte legyek, fel akartam szedni –, és aztán az egész félrement.

– Odavagy a tesómért? – kérdezte meghökkenve.

– Odavagy alatt azt érted, tetszik? – lestem ki az ujjaim közül. Elvigyorodott.

– Ahogy ti, amerikaiak mondanátok: „*duh*”.

Az ajkamba haraptam.

– Hiszen alig ismerem.

Dax átnézett a vállam fölött, és összeszűkültek a szemei.

– Épp most jön ki, csináljunk úgy, mintha örülten szerelmesek lennénk!

– Hogy? – *Ő még nálam is hibbantabb!*

Hosszan a szemembe nézett.

Csináljunk valami olyat, amin majd elgondolkodhat... tegyük féltékennyé! Csókolj meg!

Felemeltem a kezem, hogy távol tartsam magamtól.

Nem csókolózom olyan srácokkal, akiknek alkoholos a lehelete és valószínűleg nemi úton terjedő betegségük is van.

A szívéhez kapott, mintha a szavaim fájdalmat okoztak volna neki. Vicces vagy, de bízz bennem! Declannek *tetszel*, láttam, hogy beszélgetett veled. Csókolj meg, drága, gyerünk! – A hangja követelőző volt.

A fejemben megszólalt a riasztó, ökölbe szorítottam a kezem.

– *Nem!*

De nem figyelt rám.

Magához vont, erős kezével megfogta a vállamat, úgy húzott közelebb. Ajkamra szorította a száját, csípőjével pedig a hátam mögött lévő falhoz manőverezett.

Leheletének alkoholszaga belém hasított.

Felfordult a gyomrom. Emlékek lökődtek fel.

A vodka erős hatása.

A szétszaggatott ruha a testemen.

A borotva hangja, ahogy a csuklómba váj.

Megrázkódtam, megindult bennem az epe.

Dax elemelte a számról a száját, és döbbsen bánt le rám. Zavarodottság ült az arcán.

– Elizabeth? Hófehér vagy!

Távolról hallottam a hangját, megráztam a fejemet, és arrébb löktem. Belégzés az orron, kilégzés a szájon. *Csak lélegezz!* Mélyre lenyúltam énemnek ahhoz a részéhez, amelyről tudtam, hogy erős: túlélő.

Többéves kezelésen voltam túl, tudtam, hogy kell megbirkózni egy pánikrohammal. Megérintette a karom, amitől összezerzentem, és önkéntelenül is pofon vágtam. A csattanás visszhangzott a folyosón.

Keze közé kapta az arcát, és döbbsen meredt rám.

– Nem gondoltam, hogy ez lesz a vége! Bakker, gőzöm sem volt, hogy ennyire nem tetszem! – Óvatosan a vállamra tette a kezét. – Jól vagy?

– Hagyj békén! – sziszegtem, és ellöktem a széles vállait. Elengedett, én pedig a falnak dőltem, és a lambéria réseibe kapaszkodva próbáltam tartani magam.

Hirtelen két feltűnően erős kéz még messzebb taszította Daxet.

Declan állt közöttünk sötét és dühös arccal. Ezüstös szemei végigfutottak rajtam, majd Daxre meredtek, állkapcsában rángott egy izom.

– Mi folyik itt? Mi a baja Elizabethnek?

– Minden oké – suttogtam. De nem volt.

Declan visszafordult a feltartott kezű Daxhez.

– Megkockáztattam egy csókot, de nem indult be tőle. Ennyi.

Villogtak a szemei, ahogy odébb lökte Daxet.

– Ne légy suttyó, Dax!

Dax elvörösödve bámult Declanre. Aztán kifújta a levegőt, és jóképű arcán bűnbánó tekintettel nézett rám.

– Őszintén, igazán sajnálom! Nem gondoltam, hogy ha megcsókollak, felfordul a gyomrod. Csak azt akartam, hogy elmondhassam Declannek, én csókoltalak meg először. Van ez a játékunk, hogy fogadunk abban, ki tud előbb megszerezni egy lányt... Ne haragudj, most valószínűleg pont nem ezt szeretnéd hallani!

De én nem is figyeltem rá, csak arra, hogy lélegezzek.

Declan megérintette a karomat.

– Jól vagy?

Jól?

Sok száz kilométerre és több év elteltével Colby és az a hotelszoba még mindig kísértett. Mardosott a szégyen. Hónapok óta nem produkáltam ilyen reakciót semmire, mert a környezetemet szigorú kontroll alatt tartottam.

De csak egy éjszakára átlagos egyetemi diák szerettem volna lenni. Csak olyan, mint mindenki más.

Ellöktem magam a faltól, és kiegyenesedtem, tekintetem átfogta a két fiút, aztán arrébb rebtent – zavarban voltam.

– Most már minden rendben lesz.

De Declan nem értett egyet, viharos pillantásaival még mindig a testvérét ostromozta.

Nadia a ruháját igazgatva kilépett a folyosóra, úgyhogy egy pillanatra felmerült bennem: vajon mit hagytam ki?

– Mi történik?

Senki sem válaszolt.

Dax csak vállat vont, és tétován álldogált, Declan pedig az arcomat kémlelte, mintha minden egyes centiméterét fel akarná falni.

Még itt, a pánikroham kellős közepén is éreztem benne valamit, ami a bőröm alá fúródott.

Menj, indulj el! Ez a parti nem neked való.

– Mennem kell – mondtam keresztbe tett karomat dörzsölve –, későre jár.

– Ne menj! – kérte Dax. – Esküszöm, hogy nem nyúlok többé hozzád, ha maradsz!

– Ne erőszakoskodj! – szólt Declan. – Nem látod, hogy megijesztetted?

Nadia kérdően nézett hol rám, hol Daxre, aztán Declanre, és próbálta kitalálni, mi történhetett, de én nem akartam, hogy tudja.

A megalázottság érzése egyre nőtt bennem.

El kellett mennem erről a partiról, el a sráctól, aki megcsókolt, és a sráctól, akit nem tudtam megszerezni, és akit egészen biztosan nem is lett volna szabad.

– Hadd vigyelek haza! – mondta lágy hangon Declan, inkább kijelentve, mint kérdően.

Ne! Nem bírtam tovább a közelében maradni egyiküknek sem.

– Tudok magamra vigyázni.

– Én hazavihetem – szólt közbe Nadia. – Amúgy is indulok.

– Kösz, nem kell! – ripakodtam rá. Nem akartam, hogy egy féltékeny ex kísérgessen, csak azért, mert fél, hogy elveszem a pasiját.

– Oké, nem kell bunkóznia! – mondta feltartott kézzel.

– Elég, Nadia! – szólt rá Declan.

– Csak próbálok segíteni! – válaszolta sértődötten.

Nem, ez nem igaz. Őt ugyan nem ismertem személyesen, de hozzá hasonló lányokat igen. Azokat, akik szemétségeket terjesztettek rólam a szalagavató után, akik pletykáltak, és a Twitteren meg a Facebookon szörnyűségeket posztoltak, amiket Colby terjesztett el a hotelbeli eseményeket követő órákban.

Azok a lányok, akikről addig azt hittem, a barátnőim, hirtelen ringyónak és bajkeverőnek bélyegeztek.

Még mielőtt Declan tovább ellenkezhetett volna, sarkon fordulva odébbálltam. Shelley-t kint találtam a tánctéren, ahonnan láthatóan azóta sem mozdult el. Félrevontam, és megmondtam neki, hogy indulni szeretnék.

– Minden rendben? – kérdezte a tánctól kipirult arccal.

Nem akartam látni a csalódott arckifejezését, úgyhogy hazudtam, és azt mondtam neki, csak elfáradtam. Felajánlotta, hogy hazavisz, de egyrészt ivott, másrészt olyan jól érezte magát. Én pedig nem szívesen lettem volna a barátnő, aki extra figyelmet követel, mert folyton idegösszeomlása van valami baromság miatt.

Még váltottunk néhány kedves szót, és megnyugtattam, hogy haza fogok találni, aztán visszament táncolni, én pedig hívtam egy taxit. Legközelebb kocsival jövök.

Ja, nem, várjunk csak – nem lesz legközelebb.

Ez volt az utolsó parti.

Mikor lettem a telefont, megjelent mellettem Blake.

– Hol a fenében voltál? Már mindenhol kerestelek! – Felfigyelt a mozdulatra, amivel megragadtam a kezításkámat. – Máris mész?

– Ne haragudj, de nagyon sok teendőm van még a lakásban! Gondoskodsz Shelley-ről, ha túl részeg lesz hazahajtani? Hogy biztonságban visszaérjen a koliba?

– Persze – és aggóató pillantást vetett felém –, csak ne tűnj el többé úgy, mint az előbb! Végigkutattam a hálósobákat utánad. Ki tudja, mi történhet, ha Declan Blay közelében vagy?

Declan? Ő volt a legkedvesebb mindannyiuk közül.

Nem volt időm vitatkozni vele, csak el akartam indulni végre.

– Jól vagyok. Hamarosán találkozunk!

Megfogta a karomat, hogy visszatartson. Amikor odafordultam, az arcán bizonytalanság ült.

– Elizabeth, várj! Van valami, amit el kell mondanom, és amit már nagyon régóta el kellett volna...

Ne!

Szájára tettem az ujjaimat. Sejtettem, mit akar mondani, de nem voltam felkészülve arra, hogy halljam – vagy hogy válaszoljak rá.

– Kérlek, ne! Ne most! Ma éjjel már nem tudok több dologgal megbirkózni.

6. FEJEZET

Declan

A TAU-HÁZBÓL FIGYELTEM, ahogy hosszú lábaival átszeli az udvart, és óvatosan beszáll a járda mellett várakozó taxiba. Vállai előregörnyedtek, mintha terhek nehezednének rájuk. Ettől a görnyedt testtartástól úgy éreztem, mintha riasztók sivítanának bennem. Szélsőséges volt a reakciója, és ahogy ez eszembe jutott, újra dühös lettem Daxre. Olyan impulzív, és mindenbe gondolkodás nélkül fejest ugrik, ezért nem lepődtem meg, hogy egy csinos lánynál látom próbálkozni. De most *róla* volt szó, és ez valamiért bosszantott.

Az ösztöneimtől vezérelve beugrottam a Jeepbe, és elindultam Elizabeth után. Valami megnevezhetetlen érzélem arra sarkallt, hogy meggyőződjem róla, biztonságban hazaér-e.

Nem mintha nem tudtam volna, hol lakik.

Követtem a taxit, míg a házhoz nem ért, aztán félreálltam a túloldalon lévő Minnie's Dinernél. Üresben hagytam a kocsit, és figyeltem, ahogy kiszáll, kifizeti a sofőrt, és elindul a parkolón keresztül.

Magányosnak tűnt, ahogy nehézkesen lépkedett az aszfalton, hirtelenszöke hajába belekapott az érkező vihar támasztotta szél. Az egyik utcai lámpa nem működött, és észrevettem, hogy

Elizabeth túlságosan is tudatában van ennek. Ahogy a lépcsőn ment felfelé, sápadt arcát hátrafordítva körbekémlelt. Sebesen haladt végig a folyosón, pusztán a karja lengéséből láttam, hogy éberén figyel. Tudta, milyen veszélyekkel jár, ha éjszaka egyedül mászkál.

Vajon Dax váltotta ki ezt a reakciót?

Azt gyanítottam, hogy nem. Beleillett azoknak a lányoknak a típusába, akikkel az önvédelmi óráimon találkoztam. Ijedt, sebezhető, aki a fájdalom mögé rejtőzik.

Valaki a múltban bántotta Elizabeth Bennettet, és bárki volt is az, szerettem volna az arcába mélyeszteni az öklöm.

Amikor megállt az ajtaja előtt, elejtette a kulcsait. Felizgatott a látvány, ahogy lehajolt, és szív alakú feneke nekifeszült a ruhája anyagának. Tekintetem elmélázott a vállain, melyek ellenpontozták a ruha fehér színét. Vonzó volt, és nehezemre esett ma éjjel nemet mondani neki. Miközben becsússzam az ajtón, megpillantottam arcának lágy vonalát, és abban a pillanatban megbántam a szexuális vágyaimat.

Nem akartam mást, mint lesimítani arcáról azt a megsebzett tekintetet.

Miután bement, beálltam a saját parkolónkba, hogy én is hazatérjek. Nem volt értelme visszamenni a partiba, bár Nadia ragaszkodott hozzá, hogy beszéljünk ma éjjel. És ahogy eszembe jutott, emlékeztetnem kellett magam arra, miért is lenne hülyeség bármilyen másik lányhoz vonzódnom most, főleg egy olyan csodálatos nőhöz, mint Elizabeth.

Épp amikor beléptem az ajtón, megszólalt a telefonom.

Apám volt az.

Elolvastam az üzenetét:

Holnap vacsora nálam. Dax már jelzett, hogy jön. Meg kell vitatnunk a diploma utáni terveidet és az örökséged ügyét.

Felröhögtem, és a kanapéra hajítottam a telefont.

Ez tökéletes bizonyítéka volt annak, mennyire vágja, mi van velem.

Gőze sem volt arról, hogy már hozzányúltam a tavalý anyutól megörökölt részemhez, és vettem belőle egy edzőtermet.

Muszáj volt megütnöm valamit, úgyhogy lekaptam a pólóm, magamra vettem valami rövidgatyát, és felhúztam a kesztyűmet. Nem szerettem zene nélkül ütni a bokszzsákot, úgyhogy raktam egy kis kakaót Nellyre, és nekiálltam.

7. FEJEZET

Elizabeth

VILLÁM VILÁGÍTOTTA BE AZ ÉJSZAKÁT.

Ültem az ágyamon, és néztem a cikcakkos villámot, amely élesen fénylett a távolban. Nem sokkal később felkerekedett a szél, és erős lökései meghajlították az erkélyem alatti kis park karcsú fáit.

Belemarkoltam a nagy ágytakarójába.

Egyedül voltam, de mint odakint, az én életemben is felkerekedett a változás szele. Csak nem tudtam, hová visz.

Shelley-től kaptam egy SMS-t válaszul arra, amiben megkérdeztem, mi van vele.

Blake hazavitt. Miért léptél le olyan korán? Mi történt veled és a Whitman Egyetem Campusának Legszexibb Pasijával? Volt majomszex?

Hagyjuk a majmokat, légy szí! Mi a baj az emberi szexszel? És a Whitman Legszexibb Pasija? Hú, de ciki! – válaszoltam.

A csávó vonzó, gazdag és őrlítően szexi – írta. A fáma szerint csak téged stírolt egész éjjel. Blake legalábbis ezt mondta.

Erről az SMS-ről nem vettem tudomást, és a következő üzenetet ütöttem be:

Jó éjt! Valamikor ebédeljünk együtt. Tartozom neked egygyel, amiért segítettél ma költözni.

Letettem a telót, és befészkeltem magam az ágyba.

Kint tombolt a vihar. Ráadásul a szomszédom a lakásában feltekerte a zenét, hogy dörömbölt a basszus a vékony falon át.

Oké, nem csinálok nagy ügyet egy kis késő esti zenéből a szomszédban. Csak lazán. És gyorsan emlékeztettem magam arra, hogy végül is hétvége van, és ezek egyetemi lakások.

De hát nem tapintatlan ez az főszer? Na, mindegy. Mikor valami ütemes puffanás hangja a fülemhez ért, fektémben ugrottam egy nagyot. *Djff-Dfff-csatt-csatt.*

Szuper! Talán elment az esze ennek a pasinak?

Felnyögtem, és a párnám alá dugtam a fejemet, de nem segített. Összevissza fészkelődtem az ágyban. Feldühödtem. Felidéztem az éjszaka eseményeit, és eszembe jutott Declan visszautasítása. Felültem, hogy a párnámat puhábbra pofozzam.

Bunkó brit! *Semmit* sem tud rólam!

Azon az éjszakán a hotelban láttam a sötétséget a másik oldalon, és felülkerekedtem rajta, a magam módján. *Nem* vagyok törékeny.

De megváltoztál, súgta belül egy halk hang. *Megkeseredtél, egy maszk vagy.*

Prüszköltem egyet, és a másik oldalamra fordultam, hátha kényelmesebb fekvést találok, de nem sok értelme volt. Ne már! További negyedóra zene és puffogó zajok után felugrottam, és a hálóingem fölé kaptam egy fehér pamutköntöst. Beletúrtam egy halom cipőbe, ami még mindig dobozban volt a szekrényemben, és közben bevertem a fejem egy kiálló élbe, amitől csak még jobban felhúztam magam. Végül a kezembe akadt a rózsaszín gumicsizmám, úgyhogy abba bújtam bele.

A sarkamra kellett állnom az új szomszéddal szemben. Ha nem teszem meg, talán minden éjjel itt fog partizni, és azt nem bírnám ki. Kiléptem az ajtón, és mivel a folyosó nem volt befedve, kb. öt

másodperc alatt bőrig áztam. Szitkozódva átszaladtam a szomszéd ajtóhoz, és hangosan bedörömböltem.

Előbb a puffogás szűnt meg, aztán a zene is.

Csípőre tettem a kezem, és bosszús pillantást erőltettem az arcomra. Elég nehéz keménynek látszani, miközben épp ver az eső, de én megtettem, ami tőlem tellett.

Az ajtó kitárult, és a hirtelen fényességtől hunyorognom kellett.

– Bocs, de kicsit túlságosan is hangosan hallgatod a zenét, és úgy tűnik, ki fogod verni a falat... – Aztán hirtelen megálltam.

Pislogtam, és ellenálltam a kísértésnek, hogy megdörzsöljem a szemem.

– *Declan?*

Csak egy fekete sort volt rajta, semmi más. Az ajtófélfának dőlt, teste csillogott az izzadságtól, ami nagy cseppekben csurgott alá a tökéletesen kimunkált mellkasától egész a csípője V alakú vonaláig. Ó, istenem! Nagy levegőt vettem.

Figyelmeztető jelzést kéne hordania.

Tökéletes.

Én meg itt állok bőrig ázva, mint egy vízbe fúlt rágcsáló.

Egy villám átcikázott az égbolton, úgyhogy behúzott, és bevágta mögöttem az ajtót.

– Mi a fenét csinálsz kint ebben a hacukában? – Csillogó szemei végigfutottak rajtam, én pedig lenyeltem a torkomban keletkezett gombócot.

Újra éreztem a vonzalmat kettőnk között, azt a rejtélyes, belső, érzéki lökést, amitől egy erotikus csókba forrva láttam magunkat, miközben a falnak nyom, és a csípőjével nekem feszül...

Hú, vissza kell fognom magam.

– *Te mit csinálsz itt?* – Elég nevetséges kérdés, de kisült az agyam.

Lerakta a piros bokszkesztyűket, amik a kezén lifegtek, amikor ajtót nyitott.

– Ez az új lakásom. Ma költöztem be, ahogy te is.

Hát ő volt az a srác a Jeepben a brit zászlós sapkával!

– Láttál ma az erkélyen, majd felismertél a partiban, de nem szóltál? – kérdeztem egy oktávval magasabban. – Ez elég furcsa, nem gondolod?

Beletúrt a sötét hajába, és sóhajtott egyet.

– Miután láttam, hogy viselkedett Blake, jobbnak tűnt nem említeni. Nem lesz boldog, ha megtudja, hogy szomszédok vagyunk. – Magasra emelte a fejét. – Birtokló fajta. Biztos vagy benne, hogy nem vagytok együtt?

– Senkivel sem vagyok! Semmi esetre sem!

Tekintetével végigpásztázott.

– Szóval azzal a szándékkal jöttél ide, hogy elcsábíts? Mert ha igen, elképesztő jó munkát végzek.

Hogy? Lenéztem.

Szétnyílt a köntösöm, és a nagy zuhénak köszönhetően gyakorlatilag látni engedte az átlátszóvá vált fehér hálóingemet. A fátyolszerű selyemből készült, rövid hálóinget még Shelley-től kaptam.

Lefagytam.

– Azért jöttem, mert valaki folyton veri a falat, és olyan hangosan hallgatja a zenét, hogy nem tudok tőle aludni. Ja, hogy ez te vagy? – Egy önelégült vigyort vágtam.

Declan bocsánatkérően nézett rám.

– Elég erősen dolgoztam a bokszzsákon, ne haragudj! Stresszes vagyok az edzőterem miatt, plusz az apám is küldött egy SMS-t... – Tekintete végigsuhant a bőrömön. – De hiszen te csuromvíz vagy!

Sarkon fordult, és kiment a szobából, de mielőtt eltűnt a szemem elől, még volt időm észrevenni a hátán a sebhelyeket. *Mi történhetett vele?*

Egy törülközővel tért vissza, amit a vállamra terített, és elől szorosan összehúzott. Gyengéden elmosolyodott.

– Sajnálom, hogy felbosszantottalak, elég hangosan szeretek zenét hallgatni.

A szexet meg a nőt pedig keményen. Ó, igen. Megborzongtam.

– Hát jó. – Rekedt volt a hangom, a szívem pedig kalapált a közelségétől.

De nem félelemről volt szó – hanem szintiszta vágyról. Declan teljesen eltalált.

Úgy tűnik, ő is észrevette, milyen közel állunk egymáshoz, ezért hátrált néhány lépést.

– Van még valami?

Felnevettem. Valaki szerette volna, ha elmegyek, és most az egyszer nem én voltam túlságosan óvatos a másik nemmel. Hanem a srác.

– Nem, csak ennyi. Bocs, hogy zavartam, már indulok is. Csak próbáld kicsit halkabban!

– Várj! – szólt, amint a kilincsre tettem a kezem. Visszafordultam.

– Igen?

– Ami Daxszel történt korábban... Sajnálom. Lefogom neked, ha tökön szeretnéd rúgni.

Elmosolyodtam, ahogy elképzeltem.

– Nem a te hibád volt.

– Csak azt akarom mondani, hogy Dax rendes srác – vont a vállát. – Egész életemben én gondoskodtam róla, bár egyidősek vagyunk. Néha felelőtlenül viselkedik, de senkit se tudna szándékosan bántani.

– Persze hogy nem – bólintottam. – Örülök, hogy ott voltál, hálás vagyok érte.

Elmosolyodott.

– Anya mindig azt mondta, én vagyok az erősebb. Megkért, hogy vigyázzak rá.

– Ó!

Mosolygott, és beszívta az alsó ajkát. Ez az egész – az édes szavai, a szexi arca, a buja ajkai –, szerettem volna megcsókolni.

Megemelkedett a mellkasom.

Izzadni kezdett a tenyerem.

Egy egész lepkekolónia fickándozott a hasamban.

– Ha tényleg szeretnéd, hogy jól érezzem magam, talán kitörölhetnéd a fejemből Dax csókjának emlékét a sajátoddal.

Lefagyott. Élénk tekintete az ajkamon tétovázott, megnyalta a száját.

– Igen?

– Egész biztosan – bólintottam.

– Most? – Rekedt hangja sértette az érzéseimet.

– Miért ne?

A lakás csenddel telt meg, amíg a szemével szinte felfalt, mintha megpróbálta volna kisilabizálni, ki vagyok én. Úristen, mi ütött belém? Hát ennyire ki lennék éhezve? Felkészültem egy újabb visszautasításra.

– Gyere ide, Elizabeth! – mondta halkan, de parancsolón.

A törülköző a vállamról a földre csúszott, és lábaim fürgén szelték át a köztünk húzóódó teret, vágycsozón.

Keze közé fogta az arcomat, ujjai végigszaladtak az államon, le a nyakamig, majd a hálóingem gombjaival játszottak.

– Nem tudok még egyszer nemet mondani neked, Elizabeth. Biztosan ezt akarod?

Valami suttogás szállt át a légben.

Elektromos izzás.

Bólintottam, kezem a vállára tettem, és lábujjhegyre emelkedtem. Ajkamat az övére illesztve nyelvemmel próbáltam megízlelni a titkát. Férfias, izzadt illata volt, és forró mellkasa nedves melleimnek feszült. Először nem mozdult, azután hirtelen a vállamra tette a karját, majd a gerincemet simogatva magához vont.

Tökéletesen belefeledkeztem, majd, amikor a keze a hajamba gabalyodott, felsóhajtottam.

Egyre mélyebben, egyre teljesebben.

Felbujtómmá vált. Szája a számon kóborolt. Amint az ajkaimat játékosan beszívta, a lélegzete elnehezült, aztán újra támadt, és a

nyelve összefonódott az enyémmel. Birtokolt. A vágy indái tekeregtek a bensőmben.

Kezét lejjebb csúsztatta a csípőmhöz, szorosabbra fonta a derekam körül, és a fenekembe mélyesztette. Égett a vágytól. A nevemet a számba suttogetta.

Annyira jó volt érezni őt, ahogy a feszes, izmos teste az enyémmre feszült, és én ki akartam élvezni sikerem minden cseppjét, a tüzet, amivel akart, amivel én akartam őt.

Felnyögtem. O, ez jó volt, vad, erotikus. Ez előrelépés.

Amíg egyszer csak vége nem lett.

Ajkait elszakította az enyéimtől, és a homlokomhoz nyomta a homlokát.

– Megnehezítetted a dolgomat. Hogy tartsam távol így magam tőled, amikor bejössz ide a rózsaszín csizmádban, vizes bugyidban – ami egész nyilvánvalóan nem nagyibugyi?

Szavai folyékony borostyánként gördültek, aranyszínűn, melegen, szexszel átítatva.

– Miért akarnád távol tartani magad tőlem? – suttogettam. – Gyere át hozzám, és töltsd velem az éjszakát! – Megérintettem az arcát, ujjaim érezték buja ajkai lágyságát. – Csak egy éjszaka, és eltüntetjük ezt a szar világot.

Kifújta a levegőt.

– Egyéjszakás kaland?

– Igen.

Kezébe vette az arcomat.

– Valaki bántott, ugye?

Összeszorult a szám. A Whitmanen senki sem tudott Colbyról Shelley-t és Blake-et leszámítva, és halálbiztos, hogy nem mondtam neki semmit. Elítélne, ahogy mindenki tette Petalben, Észak-Karolinában.

– Ehhez semmi közöd.

– Értem. – Kutakodón nézett rám, míg úgy nem éreztem magam, mint egy rovar a mikroszkóp alatt. – És mi van, ha én többet akarok egy éjszakánál?

– Akkor most azonnal leveheted a csípőmről a kezed!

Lassan elvette a kezét, ujjai hegyével megsimítva a kezemet.

– Lehet, hogy számodra ez meglepő, de nem fekszem le minden lánnyal, akit megcsókoltam.

Tehát *megint* visszautasított.

– Blake azt mondta, csapodár vagy, és kihasználod a...

– És te elhitted neki? – Hangjában hitetlenség csengett. – A csávó szerelmes beléd, és tisztán látta, hogy néztünk egymásra ma éjjel.

– *Miért, hogy néztünk egymásra?* Miről beszélsz? Nem voltál hajlandó táncolni velem, aztán meg eltűntél az exeddel. Arról nem is beszélve, hogy éppen most csókoltalak meg, és ez téged egyáltalán nem érdekel!

A magasba dobtam a kezemet.

– Legszívesebben abban a pillanatban letepertelek volna, amikor eltűntél a partin! – csattant fel.

– Akkor miért nem teszed meg most? – kiáltottam vissza.

– Azt hiszed, akarsz? – kérdezte kurtán. – Nem tudnál mit kezdeni velem, Elizabeth. Látom a szemedben. Te félsz valamitől – nem ölem, valami mástól.

Ekkor a monoklijára tévedt a tekintetem.

Nyersen felnevetett.

– Á, szóval ettől félsz?! Szeretnéd hallani az igazat? Azt mondtad az éjjel, hogy nem szereted az erőszakot. Hát én egy tahó vagyok, aki az öklét használja! Ez vagyok én!

Nem hittem neki, mert éreztem, hogy jó ember.

– Ezt hogy érted?

Merően, sötéten és laposan nézett, arcán látszott a küszködés, ahogy a megfelelő szavakat kereste.

– Egy ketrecharcos klubban játszom, pénzért. Raktárakban verekszem más fickókkal. Némelyiküket annyira megverem, hogy orvosi ellátásra van szükségük. Néha engem vernek eszméletlenre. Én vagyok az az ember, akitől távol kell tartanod magad.

Düh, vágy és izgalom járt át, hevesen beszívtam a levegőt. Düh, amiért ellök magától, vágyakozás a benne lévő alfahím iránt, és édes istenem, ez a verekedős dolog egyszerre rémisztett és izgatott fel!

– Nem akarom távol tartani magam tőled! Azt akarom, hogy tégy a magadévá, és ne keress több kifogást arra, hogy miért nem lehet.

Úgy tűnt, a szavaim végleg elsöpörték megfeszített önuralmát.

Magához rántott, ajkai feltartóztathatatlanul egyesültek az enyéimmal. Nyelve olyan érzékiséggel csapott le rám, melyre évek óta éhezett a testem. Karjaim a nyaka köré fontam, és mikor a falhoz nyomott, a düh fékevesztett vággyá vált bennem.

Igen, igen, erre szomjazom!

A szenvedélyre, amitől érezhetem, hogy valóságos vagyok, nem csak egy lány halvány mása, aki úgy döntött, ő a szerelem morzsáival is megelégszik.

Mielőtt észrevettem volna, már lerántotta rólam a köntöst, vállaimat markolta és masszírozta, s közben ostorozta a számát. Élveztem, ahogy meleg kezei a nyakamra tapadnak, míg szája végigsiklott rajta, belecsókolt a mélyedéseibe, és a kulcscsontomat szívta.

– Ez tetszik? – kérdezte mély, öblös hangon. – Akarod, hogy felemeljelek a falnak döntve?

– Igen – nyögtem. Vége, nem érdekel a múlt, amíg a karjaiban vagyok.

Nem vagy ura a helyzetnek, súgta az eszem, de elhárítottam a sötét figyelmeztetést, amikor meleg keze rátalált a mellemre, és gyengéden megszorítva a bimbót hüvelyk- és mutatóujja között sodorgatta.

A gyönyörtől levegő után kapkodtam, és előrehajoltam, hogy közelebb kerüljön a testünk. Nem törődtem a felszínt szurkáló félelemmel.

A szabályokat alkotó lány a fejemben toporzékolt, de nem érdekelt.

Még ha meg is akartam volna állni most, nem tudtam volna. Nyelvem vadul az övébe gabalyodott, kezem féktelenül tépte a haját, tenyere a melleimet masszírozta, húzta-vonta. A sóvár vágy az ágyékomba mart.

– Ez kell? Hogy gyorsan elvegyük, amit akarunk, és másnap elfelejtsük egymást?

Nem, nem ez.

Nem úgy, ahogy ő mondta, mintha valami mocskos dologról lenne szó.

– Igen, ez – suttogtam a vállába, ajkaim a bőrén, hogy érezzem az ízét, ahogy a húsába harapok. Nekinyomtam a testem, és hozzádörgöltem magam. Súrlódás. *Még többet!*

Felnyögve felemelte a testem, míg lábaim körbe nem zárták a csípőjét, nadrágjában a keménység a bőrömön lüktetett. Ruganyosan mozgott, hosszú lábaival tartotta a súlyom, én pedig vergődtem, hogy közelebb vonjam a testét oda, ahová akartam.

Csüngtem rajta, és tűz éledt a bőröm alatt, a véremben. Vadul dobáltam-himbáltam magam, hátranyúlva a fenekébe markoltam, hogy közelebb nyomhassam magamhoz.

Tégy magadévá!

Segíts felejtem! Segíts, hogy jó legyen!

– Elizabeth, annyira akarlak! – mondta érdes hangon. – Most már nem tudok leállni, édes!

Már nem volt visszaút. Rám éhezett, én pedig ugyanúgy vágytam őrá.

Alásiklott a melleimhez, és szájába véve szopogatni kezdte a mellbimbómat.

Felnyögtem, az éles, primitív hang felverte a csendes lakást.

Forró ujjai a bugyimba kúsztak, hogy megkeressék a nedves tájékot, és masszírozni kezdjék.

– Ó, igen! – suttogtam, megragadtam a karját, és mozgatni kezdtem gyorsabban, hogy megmutassam neki, mire vágyom. Többre, még többre!

– Lassíts, drága! – suttogta a fülembe, és könnyedén játszadozott velem. Ujjai belém mélyedtek, majd kicsúsztak. Megtalálta az érzékeny pontot, megpöckölte, aztán incselkedően elkapta az ujját.

De én nem akartam lassan csinálni, gyorsan akartam, keményen és durván, nehogy meggondoljam magam.

– Declan – és beleharaptam a nyakába, hogy felnyögött –, elégíts ki!

Vadabbul csókolt, nyelvével úgy megdolgozta a számat, ahogy a farkára vágytam.

– Annyira akarlak, hogy nem bírok tisztán gondolkodni – suttogta a csókjai között.

– Én is akarlak téged!

Túlléptem a határaitam.

Nem érzékeltem többé, hogy vagyok... kivel... *a múltamat*.

Mégis...

Lépésről lépésre növekedett körülöttem a sötétség. Ő nem egy srác volt a matekóráról, akit irányítani tudtam. Nem valami jó tanuló, aki azt hitte, megnyerte a főnyereményt, mikor felhívtam magamhoz.

Ő a Whitman Egyetem Campusának Legszexibb Pasija volt.

A szép emberek közé tartozott – mint Colby.

Pontosan az volt, akit nem lett volna szabad akarnom, de mégis akartam.

Hirtelen eltávolodtunk egymástól, és rá kellett jönnöm, hogy én löktem el őt magamtól. Készségesen engedelmeskedett, és ezt hálásan ismertem fel. Néhány lépéssel hátrébb húzódott, lihegve, kivörösödve, ökölbe szorított kezét a combjához nyomva.

Az én mellkasom is zihált, és ahogy lenéztem a vállamról lecsúszott hálóingemre, megláttam a kibuggyanó melleimet, melyek még mindig rózsállottak a ténykedéseitől.

Úristen! *Túl messzire mentünk.*

Visszanéztem rá, de ő már a konyhában volt, öntött magának egy pohár vizet, és nekem háttal állva nagyokat nyelt belőle. Válla

feszes vonalait figyeltem, a megfeszült tartását, és ekkor tudatosult bennem, hogy amikor kértem, elengedett.

Mindegy, *ki* is volt ő valójában, de nem Colby volt.

Mégis, hogy lehettem ennyire ostoba? Egy veszélyes bunyós, elegendő szexepillel ahhoz, hogy felrobbantson egy egész épületet. *Abszolút nem nekem való!*

Még mindig nem fordult vissza, és egyre érezhetőbb lett a feszültség. Amikor végre megszólalt, a hangja olyan durva volt, mintha köszörülnék.

– Menj el, Elizabeth!

Reszketve szívtam be a levegőt.

– Bocsáss meg...

– Menj! – mondta zihálva.

Megfordultam, kiviharzottam az ajtón, és becsaptam magam után.

8. FEJEZET

Declan

– HOL VAN NADIA? Öt is szoktad hozni magaddal – mondta az apám, mikor beléptem a dolgozószobába, ahol már ott ültek Daxszel a bőrfotelekben. Mostohaanyám, Clara, és féltestvérem, Blythe, kirakózott a padlón.

Közönyösen vállat vontam, mert tudtam, hogy ettől megőrül.

Épp befejeztünk egy kimért beszélgetéssel kísért ötfogásos vacsorát az ebédlőben, mely során apám az üzleti terveiről beszélt, és a számos utazásról, amit ő és a mostohaanyám, Clara a jövő évben kivitelezni szándékozik. Négyéves húgomat, Blythe-et a konyhában etette egy dadus, míg a felnőttek társalogtak.

Családom nagyvonalú életet élt, ami, azt hiszem, nem volt meglepő, tekintve, hogy apám kiváltságos katonaemberek hosszú sorának volt a leszármazottja, a felesége pedig egy ingatlankereskedő mogul lánya.

Anyám ugyanakkor csak egy titkárnő volt, akivel az alkalmi románc terhelességgel végződött. Apám feleségül vette, mikor nem volt hajlandó az abortuszra, aztán gyorsan biztosított neki egy kis házat, egy halom pénzt, és elvált tőle. Ezt főleg azért tette, hogy megkímélje a karrierjét és a jó hírnevét.

Anyának kellett volna ebben az óriási, gyarmati stílusú villában élnie, a medencével, a tenispályával, az arab telivérekkel teli istállóval, nem ennek a fiatalabb verziójának, akivel apám felcserélte.

Egy távoli emlék éles fájdalommal nyilallt belém: anya halálos betegen fekszik az ágyában. Gyenge. Zaklatott voltam – még dühös is rá –, mert túl naiv voltam ahhoz, hogy észrevegyem a betegségét. Csak azt tudtam felfogni, hogy hiányzik az a nevetgélő nő, aki a legjobb húsos pitét készítette, és aki eljött a harcművészeti edzéseimre, hogy szurkoljon nekem.

Istenem, ez nagyon fáj. Lehunytam a szemem, és azt kívántam, bárcsak visszamehetnék, és bocsánatot kérhetnék tőle, és elmondhatnám neki, hogy semmit sem gondoltam komolyan abból a sok hülyeségből, amit akkor a fejéhez vágtam.

A legvégéig nem mondott nekünk semmit.

Megfogok halni, és apátok majd eljön, hogy magával vigyen benneteket.

Egy hét múlva meghalt.

Másnap megjelent nálunk egy férfi, akit kilenc éve nem láttam, az arca merev álarc, tekintetéből megvetés áradt, ahogy végignézett a kis házon, tele két rendetlen fiú kacatjaival. Nagy sóhajjal odaszólt a költöztetőknek, hogy ne pakoljanak be semmit a házból. Magunk mögött kellett hagynunk a meghitt londoni otthonunkat egy villáért az észak-karolinai Raleigh-ben.

Számomra ez a pokol kezdete volt.

– Declan, Nadiáról kérdeztelek!

Még mindig nem válaszoltam, szemem az íróasztala mögötti, hatalmas, osztott ablaküvegen nyugodott, és visszaemlékeztem arra az esetre, amikor egy nyáron, még a gimiben, apám rettentően feldühödött Dax romló jegyei miatt. Olyan hangosan üvöltött vele, hogy én is hallottam, és amikor beléptem, az öklét rázta az öcsém felé. Apám hatalmas, széles vállú ember volt, aki sokszor megfenyegetett már minket, de még sosem használta az öklét.

Nem tudom, aznap használta volna-e, de nem adtam neki esélyt rá.

Annyira feldühödtem, hogy nekimentem. A dolgozószoza padlóján birkóztunk, a keze többször érte az arcomat, mint hogy érdemes lenne rá emlékezni. Folyt rólunk a vér és a verejték, és mikor végül letaszított magáról, és én hátratántorodtam, a lendület olyan nagy volt, hogy kirepültem azon az ablakon, és a betonfelhajtóra zuhantam.

A kórházban kötöttem ki agyrázkódással és több mint száz öltéssel a hátamon.

Ha azt mondanám, azóta hadilábon álltunk egymással, finomam fogalmaznék.

Felé fordultam, és szúrós tekintetével találtam szemben magam.

– Szakítottunk a nyáron.

Összevonta a szemöldökét, és egy tálcára helyezte a poharát.

– Miért? Ő számodra a tökéletes lány. Ráadásul tetszik nekem az a gondolat, hogy egy biztos kapcsolat kötelékében menj jogi egyetemre.

Tökéletes?

Akkor inkább legyen *tökéletlen*.

Hirtelen felrémlt bennem, hogy talán épp azért jártam Nadiával, mert legalább ezzel az *egyetlen* dologgal szerettem volna az öregem kedvében járni.

– És miféle hülyeséget csináltál, amiért sikerült elveszítened?

– Rajtakaptam, ahogy épp egy Tini Nindzsa Teknőccel dug.

Clara felsikoltott, és dühösen felcsillant a szeme, ahogy nyomatékosan Blythe-ra nézett.

– Declan, tényleg kiveszett belőled minden illendőség?

Vicces fintort vágtam Blythe-ra, aki felnézett rám a nagy, zöld szemeivel. Göndör, barna fürtjei angyali gyűrűcskében koszorúzták az arcát. Lehet, hogy apám egy barom, de ő ártatlan, és fogalma sincs arról, hogy a szülei mekkora seggfejek.

– Ne haragudj, babám, megfeledeztem arról, hogy te is itt vagy. Megbocsátasz? – kérdeztem vigyorogva, és előhúztam egy csomag rá- gót, amit idefelé jövet vettem. – Nézd, hoztam neked egy kis nyalánkságot. Narancssörbet, a kedvenced.

Kis kezébe vette a rágót.

– Melyik Tini Nindzsa Teknőc volt az?

– Donatello – nevettem.

– És hogy kell egy Tini Nindzsa Teknőccel dugni? Bedugod a páncéljába az ujjadat?

Dax felnyihogott a szoba másik végében.

Elmosolyodtam. Cukorpofa volt.

– Igen, pontosan így. Akarsz az ölemben ülni?

Az igazság az, hogy szükségem volt egy villámhárítóra apám és köztem.

Bólintott, és ahogy leültem az egyik fotelbe, az ölembé mászott.

Apám rögtön a lovak közé csapott.

– Dax tájékoztatott arról, hogy nem fogja időben befejezni az egyetemet – ami nem meglepő a förtelmes osztályzatait tekintve – , de remélem, hogy te majd megfelelsz az elvárásoknak tavasszal.

Bólintottam.

Elégedetten nézett rám.

– Legalább valaki rendesen tanul itt.

– Daxnek máshoz van tehetsége – emlékeztettem apámat. – Ő a Tau Diákszövetség elnöke, és annyi nyavalyás klubot vezet, hogy nem bírom követni.

– Igen, mindannyian ismerjük Dax „társasági tevékenységek” iránti előszeretétét.

– Itt vagyok melletted – mormogta a tesóm –, tökéletesen tisztán hallak.

Apánk mintha karót nyelt volna, hideg szemét Dax felé fordította. Láttam, ahogy az öcsém hirtelen megdermed, és ideges lesz.

Én Blythe haját simogattam, nehogy ökölbe szoruljon a kezem.

Mindig Dax volt a gyengébb, és apánk folyton őt szekírozta.

– Vettem egy edzőtermet – jelentettem be.

Dax szeme kitágult, és ijedten rázta a fejét. A szeme azt mondta: *Ne, haver, ne, ne csináld ezt! Őrjöngeni fog!*

Most már késő, válaszolta az enyém.

Nem vettem tudomásul az elvörösödést, ami szétáradt apám vaskos nyakán, aztán utat tört magának fel egészen az arcáig.

Felsóhajtottam.

– Megkaptam az örökségünk engem illető részét az ügyvédtől, aki anya vagyónát kezelte. Nem lesz jogi egyetem. Tudom, hogy te azt szeretted volna, de én küzdősportokat akarok gyakorolni és oktatni. Egy nap talán a UFC-bajnokságba is benevezek.

A feszültség betöltötte a szobát.

Clara apám körül repdesett:

– Ugyan, Winston, ne húzd fel magad! Tessék, hadd adjak neked még egy pohár scotchot.

Apám szürke szemei egyenesen belém fúródtak.

– Az örökségedet egy büdös edzőteremre herdáltad csóró, fehér karatehuszároknak?

Lemerevedtem.

– Mindenféle ember jön hozzánk tanulni, feketék, hispánok, néhány muszlim...

Tenyérével a szék karfájára csapott.

– Ne beszélj nekem vissza, Declan! Jelentkezel szépen a Harvard jogi karára, és kész!

Letettem a csészémet.

– Már késő. Nem tudod visszavenni azt a pénzt, amit már elköltöttem.

– Egyik fiam sem fogja félrelökni az elsőrangú oktatás lehetőségét és a magas IQ-ját, hogy közönséges dolgozó ember legyen!

Reználtan sóhajtottam egyet, és megbökdöstem Blythe oldalát, mire kacagni kezdett.

– Most menj, keresd meg anyukádat, ideje indulnom!

Mint mindig, most is feldühítettem apámat. Nem tudtam az lenni, akinek akart.

Sosem voltam elég jó úgy, ahogy voltam.

Egy óra múlva az edzőteremben voltam.

A hetvenes évek végén épült a város történelmi negyedében, amely épp kezdett újjáéledni. A környék több házát is felújították, és a beköltöző fiatal, menő családok felverték az ingatlanok árát.

Nem számít, mit mondott apám, az edzőterem *igenis* jó beruházás volt.

Bárki nyithat edzőtermet, és mondhatja, hogy MMA⁴-minősítéssel rendelkezik, mégsem jelent szart sem, de a Front Street Edzőtermet valódi tudás hitelesíti. Max volt az egyik edzőm, és bár hagyományos küzdősportokkal kezdte, később átnyergelt a brazil dzsiu-dzsicura, a thai boxra, és utóbbi éveiben a krav magára.

Ami engem illet, anyukám négyéves korom óta járatott különböző tanfolyamokra. Fekete öves lettem brazil dzsiu-dzsicuban, taekwondóban, és kék öves dzsúdóban.

Minden mást Maxtól tanultam.

Kinyitottam a dupla fémajtót, és beléptem. Végignéztam a kivitelező utóbbi hetekben végzett munkáját: az új csőhálózatot és csapokat a vécékben meg az öltözőkben, az átalakításokat a fogadótérben. Az utolsó lépés a lakrészem kialakítása lenne. Pénzt izzadtam, hogy meg tudjam nyitni ezt a helyet – és ez szó szerint értendő. Minden bekapott ütéskor a Front Streetre gondoltam, meg arra, hogy néhány hónapon belül megnyitom, és ha működni fog, végre megszabadulok apámtól.

⁴ MMA a Mixed Martial Árts rövidítése, jelentése kevert harcművészetek; tradicionális és új keletű küzdősportokra alapuló szabályrendszer, melyben a földharc és az állóharc egyaránt megengedett.

Lehajoltam, és megtapogattam az új, piros edzőszőnyegeket, amiket a múlt héten szállítottak ki. Az új gyúrógépek egy részét is felállították már, úgyhogy óvatosan kipróbáltam mindegyiket. Körbejártam az épületet, és ellenőriztem az ablakokat, bejárati ajtókat és tűzriasztókat. Elkapott a paranoia, most, hogy ilyen közel kerültem a boldogsághoz. Nem tudtam volna megmondani, mi az, de úgy éreztem, mintha valami várakozna a sötétségben, ocsmány leheletével várna a megfelelő alkalomra, hogy elmarja tőlem ezt a falatnyi jót.

9. FEJEZET

Elizabeth

KÉT NAPPAL A PARTI UTÁN elhajtottam néhány mérföldre az úton, hogy találkozam az anyukámmal egy kamionos kajáldéban a sztráda mellett.

Majdnem négy hónapja nem láttam, pedig csak három óra távolságra élünk egymástól.

A hely használt olajtól és rántott hagymakarikától bűzlött, és erről a gyerekkorom jutott eszembe, amikor anya gyorskaját hozott haza a vendéglőből, ahol pincérnősködött.

A terem végéből egy piros bokszból integetett.

Elindultam felé, és kissé megijedtem.

Sokan úgy tartják, Isten okkal tesz nehéz embereket az életünkbe, hogy jobb emberek legyünk általuk: megszenvedjük a hibáikat, majd felvértezzük magunkat ellenük. Ilyen volt nekem az anyám. gyerekkoromban ezerszer aláasta a belé vetett bizalmamat, míg végül megtanultam, hogy rá nem számíthatok. Az ovis ballagásom, az első iskolai táncelőadásom, a nap, amikor megkaptam a felvételi értesítőt az Oakmont Gimiből, az éjszaka Colbyval... ő mindig máshol járt, valami kalandban az éppen aktuális szeretőjével. Mint egy kóbor kutya, mikor a maradékért nyüszít, úgy rimáncodtam egész életemben anyámnak, hogy szeressen.

De a szar gyerekkorom hatására erős vágy kovácsolódott a szívemben.

Arra, hogy *több* legyek.

Hogy túlnőjek azon a lakókocsin, amiben felnöttem, és túl az alkoholista anyámon, meg a távollévő apámon.

Anya ma nagyon kitett magáért, nagy hullámokba sütötte természetes szőke haját, és hátrafogta egy díszes, pillangó alakú csattal. Rózsaszín, kockás ruhát viselt, a száját pedig fényes rózsaszínre festette. Harminckilenc évesen még mindig sikerült fiatalosan megjelennie.

Széles mosollyal az arcán felugrott, hogy üdvözljön.

– Túl sovány vagy – jegyeztem meg, amikor átöleltük egymást, és hátán éreztem a gerince kiálló csontjait.

Kibontakoztunk az ölelésből, és közelebből is szemügyre vettem az arcát és a sovány dekoltázsát. Rossz előérzetem volt. Már egy év eltelt az utolsó alkohol- és drogrehabja óta, és csak reménykedhettem abban, hogy ez alkalommal tovább kitart majd.

– Tiszta vagy?

– Ne légy nevetséges, Elizabeth, jól vagyok. Tiszta, mint a hó – és elnevette magát azon, hogy ráncolom a szemöldököm. – Ne aggódj, tudok vigyázni magamra!

Leültünk.

A szeme olyan boldogan csillogott, régen nem láttam ilyennek.

– Alig várom, hogy találkozz az új barátommal, Elizabeth! Épp wc-n van, de igazi úriember, és ő a legszexibb pasi, akivel valaha jártam – és forgatta a szemeit. – Oké, tudom, hogy ilyet már korábban is mondtam, de most komolyan gondolom! – Fészkelődött az ülésen, és az arca csupa izgalom volt. – Még egy olyan mexikói hajókirándulásra is elvisz hamarosan!

– Szuper – próbáltam egy mosoly mögé rejteni a csalódottságomat. Azt hittem, ma csak ketten leszünk. – Van munkája?

– És fogorvosi ellátásra is van biztosítása – bólintott. – Mi mást kérhetnék még?

– Egy mosógépet, vagy nem tudom, talán egy otthont?

Egy éve eladta a lakókocsit, és azóta pasik és barátok háza között ingázott.

Egy idősebb férfi lépett ki a wc-ből virágmintás, Tommy Bahama stílusú ingben, ami a felső negyedén ki volt gombolva, és kusza, drótszerű mellszőrzet buggyant elő belőle. Annyira szőrös volt, hogy nem csodálkoztam volna, ha kibukkan egy kis majom az inge alól, és azt mondja: csá!

A kopaszodást úgy próbálta elrejteni, hogy oldalról ráfésülte a még meglévő, zsíros tincseket.

Elindult felénk, és közben végigmért. Hosszú pofaszakáll lógott arca mindkét oldalán.

Az egész testem érezte a balfék-veszélyt.

Megállt az asztalunknál, és tekintetét az anyámra fordította.

– Hallod, bébi, azt nem mondtad, hogy kiköpött mamája. Asszem, ma megnyertem a főnyereményt! Na, ki mellé üljek? – Azzal eleresztett egy nagy hahotát.

Lefagytam.

De hát ő az anyád, mondtam magamnak. Légy előzékeny, és adj neki egy esélyt!

Anya felkacagott, és elpirult.

– Hagyd abba a flörtölést! Inkább ülj le, és ismerkedj meg a lányommal!

Becsúszott mellé az ülésre, én pedig hol egyikükre, hol másikukra néztem.

Amíg felnőttem, millió férfit láttam bejönni és elmenni a lakókocsinkból. Néhányan jó fejek voltak velem, de azokat anya sosem akarta. Nem bizony. A többség csillagos ötös seggfej volt, és őket imádta a legjobban. Tinédzserkoromban – főleg egy különösen nehéz közjáték után, mikor találtam egy videokamerát elrejtve a hálósobámban – úgy kerültem el többségüket, hogy általában Shelley-nél töltöttem az éjszakát.

– Nem tudtam, hogy a barátod is itt lesz – böktem ki.

– Na, ne legyél *ilyen*, Elizabeth. Ez itt *Kari* – és sugárzott, ahogy várakozón rám nézett. – Van egy használtautó-kereskedése Rockportban, és kaptam tőle egy új Impalát a szünnapomra. – Kimutatott a parkolóba. – Nézd, ott van. A belseje bőr!

– Hmm. – Még mindig tartózkodtam magamban a véleményformálástól.

– Bizony isten, adtam neki! Mert ez a dögös kis asszonka nagyon tudja, hogy kell jól tartani egy férfit! – mondta Kari elnyújtott tájszólással.

Odahajolt, és megcsókolták egymást, hogy a nyelvüket is láttam.

– Csodás – motyogtam.

Megjelent a pincérnő, hogy felvegye a rendelésem, ezért abbahagyták, anyu megigazította a ruháját, Kari pedig letörölte a száját, és közben engem stírólt.

Szörös karját az asztalra fektette.

– Szóval te is amolyan okos lány vagy? Hallom, kaptál magadnak ösztöndíjat a Whitmanre egy ingyen körre.

Fásultan bólintottam.

– Igen, de kapok támogatást a lakhatásra, és dolgozom is – tettem hozzá.

– Azt jól teszed, mert rossz gazdasági időket élünk. Ott kell pénzt csinálni, ahol tudsz. – Beleszürcsölt a kávéjába, és közben méregetett. – Lehet, hogy jobban tennéd, ha szereznél magadnak te is egy sugár daddyt, mint a mamád.

– Minden jó úgy, ahogy most van, köszönöm – de a kezem ökölbe szorult az asztal alatt.

Döntöttem: Kari a seggfejek közé tartozik.

Korábban rendelték, mielőtt ideértem, úgyhogy végignéztam, ahogy Kari csámcsogva elfogyasztja a tojásait, majd a végén beletörli a száját egy szalvétába.

– Hát, ha valaha is szükséged lenne valamire – új kocsira vagy kölcsönzésre, én segíthetek. Minden ilyen kis csinos lánynak,

akinek köze van életem szerelméhez, jót akarok tenni. Lehet, hogy adoptállak, miután elvettem anyukád – és jelentőségteljesen bólintott, mintha az egyetértésen kívül mást nem is tehetnék.

Kikerekedtek a szemeim.

– Összeházasodtok?

Anya vállat vont, és a vékony vállak látványától összerementem.

– Szerinted ez jó ötlet? – Csak rá néztem.

Kari mereven kihúzta magát.

– Persze hogy az! Ezt csinálja az ember, mikor szerelmes lesz!

A pincérnő végre letett elém egy csésze kávé, és beletemetkezhettem a kortyolásába.

Vajon meddig kell még itt maradnom?

– Szóval hogy találkoztatok? – folytattam.

Anya csillogó szemekkel az asztal fölé hajolt.

– A sors keze volt, Elizabeth! A Raven Clubban voltam, tudod, a 89-es út mellett, ahova a helyiek járnak.

Bólintottam – ez volt a kedvenc csehója.

– Na és akkor beszélj az a jól megtermett férfi, és egyszerre csak megszólal a zenegépben a *Faithfully* a Journey-től, és *tessék!* Találkozott a tekintetünk, és mikor odajött, hogy felkérjen táncolni, majd leestem a bárszékről! Vett nekem egy rakás piát, és nevettünk, és egész éjjel biliárdoztunk! – Felsőhajtott, belekarolt Kariba, és mélyen a szemébe nézett. – Szerelem volt első látásra.

– Micsoda nagyszerű szerelem! Moziba illő... vagy egy country-számba.

Azt nem mondtam, hogy jó moziba, de igazán igyekeztem, hogy ne hallatszódjon ki hangomból a szarkazmus.

Kari a kávéjába kortyolt.

– Anyukáddal beszélgettünk arról, hogyan is juthatnánk nagy lóvéhoz, hogy jól indulhasson a házasságunk, amiből talán vehetnénk egy nagy házat, és majd kibővíthetnénk az autókölcsönzőt.

– Ó, igen? – Nem értettem, mi köze van ennek hozzám.

Megköszöri a torkát.

– Úgyhogy arra gondoltunk, segíthetnél nekünk.

– Én? – Én csóró voltam.

– Hát igen. Anyukád mesélt nekem rólad és Scott szenátor fiáról a gimiből. Hogy hogyan használta ki a jó természetedet, meg ilyenek. És hát, az egyik gondolatból jött a másik, és mi kovácsoltunk egy tervet.

A terem megpördült körülöttem, és hányni akartam. Az asztal szélét markolászva, zihálva kapkodtam levegő után, hogy megküzdjek a rám törő pánikrohammal. *Miért mondta el neki!*

Anyám a vállát paskolgatva csendesítette Karit.

– Mondtam neked, hogy jobb, ha én hozom fel ezt a témát. Elizabeth nagyon érzékeny.

Legszívesebben az asztal alá másztam volna.

– Milyen jogon beszéltek ti az én magánéletemről? – csattantam fel. A vágásnyomok bizseregni kezdtek a csuklómon.

– Drágám, ez már a múlté – próbált nyugtatni anyám csücsörítve –, már túl vagy rajta! Nézz magadra! Egyetemista nagylány vagy. Az egészet magad mögött hagytad!

Magam mögött hagytam?

Colby kitépte a szívemet, és ledarálta egy faaprítóban.

Sosem fogom túltenni magam azon az éjszakán.

– Nem engedheted, hogy megússza – forszírozta tovább anyám. – Nem hagyhatjuk annyiban, ami veled történt.

Micsoda?

Nyomatékosan megráztam a fejem. Körmeim az üléshezátba mélyedtek, hogy valahogy egyben tudjam tartani magam ezen a nyilvános helyen, holott legszívesebben sikítva futottam volna el. Soha többé nem akartam Colby Scottra gondolni, sem beszélni róla, sem látni, sem bárhogyan foglalkozni vele.

– És mit akartok, mit csináljak?

Anyá halkabbra fogta.

– Ha véletlenül nem tudnád, ez Scott szenátor választási éve.

Kari közelebb hajolt.

– Szóval, ha ügyesen csináljuk, *mindannyian* jól jöhetünk ki belőle. – Megcsillant a szeme. – Csak elmeséljük a történetedet a jó öreg papának, és beadjuk neki, hogy bizonyítékunk van a fia ellen. Akkor aztán majd fizet nekünk, nehogy eljárjon a szánk, és mindannyian gazdagabbak leszünk.

Meg akarják zsarolni Scottékat.

Elő akarják ásni a múltat, és kiteregetni szennyest, hogy mindenki láthassa. Azt akarják, hogy mindenki emlékezzen arra, mekkora ribanc voltam.

Soha!

– Megérdemled az elégtételt. Hát nem akarod, hogy fizessen azért, amit tett? – kérdezte anyja.

Hogy fizessen? Görcsös nevetés tört elő belőlem.

Nehéz úgy bosszút állni, hogy akit a legbűnösebbnek tartok, én vagyok magam.

Úgy pedig még nehezebb bosszút állni, ha az illető, akit megvetsz, a tápláléklánc tetején áll, te pedig az alján.

– Nem, nem akarom! – kiáltottam kissé hangosabban, mint szerettem volna, úgyhogy átnéztek a szomszéd asztaltól.

De nem érdekelt.

Az asztalra csaptam.

– A Scott család generációk óta irányítja Petalt és az egész államot. A rendőrség, a bírák, mindenki az ő kezükben van. Nem tehetitek ezt. Ez a legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam, és nem vagyok hajlandó segíteni nektek!

Néhány pillanatig csend volt.

Aztán Kari védekezően felemelte a kezét.

– Csak egy ötlet volt. Ennyi. Ha nem szállsz be, akkor azt hiszem, az ügyünk úgyis gyenge lábakon áll. Nem igazán állíthatjuk, hogy tudjuk, mi történt, ha te nem vagy hajlandó a saját szemszögedből előadni a sztorit.

– Soha ebben a bűdös életben! És soha többé ne említsétek ezt az egészet! Értettétek? – Éreztem, hogy az izmok ugrálnak az állkapcsomban.

Anya egy félszeg nevetést hallatott.

– Együnk egy kis pitét, jó? Attól minden jobb lesz.

Kari csak meredten bámult, én pedig ugyanígy órá.

Aztán felugrottam, és anyámhoz fordultam:

– Végeztem. Idefele jövet reménykedtem, nem is tudom... hogy végre egyszer valódi anya és lánya leszünk majd, de azt hiszem, tévedtem. – Kinyitottam a pénztárcámat, és egy tízest dobtam az asztalra. – Ez a kávéért. A sajátodat, gondolom, ki tudod fizetni.

Anyám ajkai összepréselődtek.

– Elizabeth Nicole Bennett, te nem fogsz csak úgy itt hagyni! Én születtek a világra, és megérdemlek némi tiszteletet! És Kari is! Ő hozott ide, hogy láthassalak!

Megráztam a fejem, és ahogy egyre hangosabban beszéltem, éreztem, hogyan tűnnek el belőlem az önkontroll utolsó maradványai.

– Nem érted, anya! Még csak ott sem voltál, mikor hazaértem a hotelből! Vegasban voltál. Nem láttad, mennyire *össze voltam törve!*

Elsápadt.

– Amint tudtam, hazamentem, kislányom! Csak próbáltam táncos munkát kapni, hogy előrébb léphessünk, és mindkettőnknek jobb élete lehessen. Tudod, nagyszerű táncos lehettem volna, ha nem esem teherbe, és akkor apád... – és elcsuklott a hangja.

Elindultam, de visszarántott a csuklómnál fogva.

– Ne légy dühös rám, Elizabeth, amiért próbálok valami jobb életet kialakítani magunknak. Gondolkodj azon, amiről beszéltünk... oké?

Nem!

Kirántottam magam a kezéből, megpördültem, és egyenesen egy nagy, meleg mellkasnak ütköztem.

Erős kezek ragadták meg a vállaimat, és mikor fölemeltem a fejem. .. viharvert, szürke szempár nézett le rám.

10. FEJEZET

Declan

A COOKIE'S KITCHEN egy lepratelep volt, de otthonos lepratelep. Főleg kamionsofőrök jártak ide a sztráda mellé, de Max is szeretett itt találkozni, hogy megbeszéljük az ügyeinket, például a földalatti bunyót.

Besétáltunk a dupla üvegajtón.

Arlene a rózsaszín pincérnőruhájában meg a fehér köténykéjében odasasszézott hozzánk.

– Visszatértek a kedvenc britjeim – mondta mosolyogva. – Már hiányoltalak titeket, fiúk! – A fejével a hátsó traktus felé intett. – Max ott ül az ablaknál. Már vár titeket.

– Köszí, édes! – mondta Dax, aztán elkapta, hogy kedvesen magához ölelje, és puszt nyomjon az arcára. Arlene elpirult, és meglegyintette egy törlőronggyal.

Dax végignézte, ahogy a nő csípője visszaring a konyhába, aztán így szólt:

– Nincs egyetlen nő sem, aki ne akarna engem. Azt hiszem, az új nevem az lesz: Szex Lord.

– Aha, ellenállhatatlan! – és felröhögtem.

– Féltékeny vagy? – kérdezte.

– Rendkívül.

– Ne légy! – vigyorgott. – Nem lehet mindenki olyan csodálatos, mint én. Neked ott van az öklöd, nekem a társas képességeim – mely utóbbi, véleményem szerint, összehasonlíthatatlanul jobb. Szeretkezz, ne háborúzz, tesó!

– Ó, valóban – kuncogtam.

Maxszel megláttuk egymást, és intett nekünk.

A negyvenes évei végén járt, a haja már gyérült, de jó kondiban volt. Az egyik helyi edzőteremben találkoztunk, ahol mind a ketten adtunk órákat. Az elmúlt három évben összebarátkoztunk, és magától értetődő volt, hogy szerződtettem a saját edzőtermembe.

Rendeltünk valamit, és a teremről beszélgettünk, meg az újabb átalakításokról. Ha minden jól megy, a Front Street januárban megnyitja kapuit.

Azt terveztük, januárban csinálunk egy csendes megnyitót, és aztán egy rendes, nagy bulit februárban. A hátsó lakrész csak később készülne el, talán júniusban, mivel nekem az volt a legfontosabb, hogy az üzlet beinduljon.

– Mi újság Nickkel? Van valami híred? – kérdeztem kicsit később. Nick szervezte a földalatti meccseket Észak-Karolinában.

– Ja. Lefoglaltam neked néhány kisebb bunyót a következő hetekre, de Nick szeretne szervezni egy nagyot halloweenre. Már kinézett egy raktárépületet, ahová pénzes muksik is jönnének, nem csak egyetemista kölykök. – Kicsapott az asztalra egy mappát, és két ujjal elém csúsztatta. – Ne félj nemet mondani.

Dax közelebb húzódott, hogy ő is megnézhesse ennek a rögtönzött ketrec mellett pózoló, szőke behemótnak a fotóit.

– Bakker.

Max a pofaszakállát vakargatta.

– Jetinek hívják. A UNC Charlotte-nál volt linebacker, de kirúgták, mert szekálta az újonc játékosokat. Harmadik csapás.

– Kedves fiú – motyogta Dax.

Én elemző szemmel néztem.

– A bicepsz nem elég ahhoz, hogy engem megverjenek. Ügyesnek is kell lennie. Mik az eredményei?

– Három K. O. és egy tapout, azaz lekopogás. – Max elkomorodva nézett rám. – Ne tévesszen meg a futball. Egy ideje már azon dolgozik a ketrecharcos edzőjével, hogy be tudjon nevezni a UFC-be. Nem egy ilyen puha kisfiú, mint amilyenekkel hétvégémé birkóztattál eddig. Ő nagy falat.

– A stílusa? – kérdeztem.

Max grimaszolt.

– Jellegzetes fogása a guillotine-fojtás – míg el nem ájulsz. Ha mégsem ájulnál el, addig ütlegeli az arcodat, hogy előbb-utóbb el fogsz.

Szép.

– Mennyi lé van benne?

– Kétezer, ha veszítesz.

– Nem veszítek. – Nem tudnék.

Elvigyorodott a magabiztosságomon.

– Ha nyersz, a bevétel huszonöt százaléka, nem több mint tizenöt kiló. És természetesen a büszkeség.

Bakker! Ennyiért még sosem bunyóztam!

– Vess erre egy pillantást! – Azzal előhúzta a telefonját, és elindított rajta egy YouTube-videót, amin a Jeti harcolt egy másik fickóval. – Az ellenfele Lorenzo, egy kubai pasi Miami-ból. Profi bokszoló akart lenni, de kiszállt, hogy előbb keressen egy kis könnyű lóvét. Jeti egy hónappal ezelőtt majdnem kinyírta.

Végignéztük, ahogy a szőke szörnyeteg kevesebb mint öt perc alatt cafatokra tépi a kubait. A Thor-méretű ökleivel szinte beleverte a földbe.

Dax a fejét rázva ellenkezett.

– Semmi esetre sem! Nagyobb nálad, pedig te egy óriás vagy! Hadd adjak inkább én pénzt neked! Még megvan a részem anyá örökségéből.

Megráztam a fejem. Egyszer már átbeszéltük ezt.

– Az a tiéd. És ha apánk megtudná, hogy odaadtad, kitagadna. Nem akarsz többé felhúzni.

Furcsa, de Dax, velem ellentétben, ragaszkodott az új családjához. Imádta Clarát és Blythe-t, és ha anya után ezt a családot is el kellett volna veszítenie, abba belehalt volna.

Egy kávéfoltot dörgöltem az asztalon, és a videót bámultam.

Ekkor a vendéglő végéből, egy szeparéból veszekedés hangjai hallatszódtak, és mindannyian odafordultunk.

Egy szőke lány felugrott az asztaltól, a vállai megfeszültek, ökölbe szorított kezét az oldalához nyomta.

Elizabeth!

Mi a fene? Hunyorítottam, hogy jobban lássam a beszélgetőtársait. Dax tekintete követte az enyémet, majd visszatért hozzám, mikor felálltam az asztaltól.

– Odamész? – kérdezte. – Miért?

– Mert pont úgy néz ki, mint akinek segítségre van szüksége – és éppenséggel kedvelem őt.

Felvonta az egyik szemöldökét.

– Épp csak találkoztatok!

Ezt elengedtem a fülem mellett.

Vállat vont.

– Felőlem oké, de én sem akarom kihagyni. – Már állt volna fel de visszanyomtam.

– Maradj itt! Ha mindketten odamegyünk, az tolakodónak tűnne. Hagyd kicsit békén! Ráadásul valószínű, hogy még mindig dühös rád.

Dax feltartotta a kezét.

– Oké, értek én a szóból! Itt elleszek, innen nézem maid, mi történik.

– Ki ez a lány? – kérdezte Max.

– Az egyik diákbulin találkoztunk vele – válaszolta Dax, és közben furcsán fürkészett, mintha le akarna csekkolni. – úgy tűnik, Declan belezúgott.

– Kapd be!

– Nem hibáztatlak! Én is! – vihogott Dax.

Max felmordult.

– Hü, hát Nádiénál bárki jobb! Sosem szerettem azt a lányt. Csak, fel akart kapaszkodni rajtad.

Dax vetett egy pillantást Elizabeth felé.

– Ha beszélni akarsz velem, jobb, ha sietsz. Mindjárt elviharzik Odasiettem. Mikor megfordult, az arca belesüppedt a mellkasomba, és a teste az enyémnek ütközött.

Előntött a forróság, a lágyékom megfeszült az érintéstől. Az óta az éjszaka óta hogy ott volt a lakásomban, nem tudtam kitörölni a fejemből. Többnyire azt képzeltem el, hogy belé hatolok. A falnak döntve, a konyhaasztalon, a padlón.

– Váó! – kiáltottam, és megfogtam a vállár, hogy visszanyerje az egyensúlyát. – Jól vagy?

Mikor megláttam az arcát, az ujjaim önkéntelenül is megmozdult, hogy lesimítsák róla az aggodalom ráncait.

Declan? Te mit keresel itt?

Csak reggelizem. Kicsi a világ, mi? – Rámosolyogtam, és ellenálltam a kísértésnek, hogy rákérdezzek, honnan kerültek kék szemébe azok a sötét árnyak. Biccentett, de még mindig látszott rajta a zaklatottság, úgyhogy válla fölött vetettem egy pillantást az asztaltársaságra, amit otthagytam. Egy Elizabethre nagyon emlékeztető nő nézett ránk csodálkozva, a mellette ülő férfi pedig hunyorogva méregetett.

Lenéztem rá, és halkán megkérdeztem:

– Van valaki, akit seggbe kell rúgnom?

– Nem, nincs – mondta, és keserűség cikázott át az arcán. – Csak vigyél el innen, mielőtt még mondok valami olyasmit, amit később megbánnék!

Egy pillanatig sem vártam. Bármire volt is szüksége abban a pillanatban, meg akartam adni neki. Kézen fogtam, és kivezettem a vendéglő útvesztőjéből. Mikor elmentünk az asztaluk mellett, intettem egyet Dax és Max felé.

Elizabeth észre sem vette őket.

Kimentünk a vendéglőből. Elizabeth zavartan megtorpant a parkolóban. A válla előregörnyedt, és valami zaklatott hang tört elő belőle, miközben a kézitáskájában kutatott.

– Istenem, annyira kivagyok, hogy nem emlékszem, hová parkoltam.

Legszívesebben visszamentem volna a kajáldába, hogy kiderítsem, mi a fene történt.

– Mi a baj? Kik azok az emberek? – A hölgy biztosan az anyukája volt, de a férfit már nem tudtam volna megmondani.

A kérdésemre mélyen beszívta a levegőt, és mintha nem akarna a szemembe nézni, elfordulva válaszolt.

– Lekötelezel, hogy odajöttél segíteni, de nem akarok beszélni erről.

– Olyan gondterhelt vagy, Elizabeth. Néha segít, ha beszélsz róla.

– Fenébe, nem tudtam, mit mondjak! Úgy éreztem magam, mint egy igazi balfasz. De szerettem volna segíteni rajta.

– Azt akarod, hogy beszéljek? Jó, akkor beszélek. Akkor elmondom, hogy az egész életem romokban hever, és néha nem tudok mást, mint emlékezni arra a lányra, aki voltam. Sosem volt sok mindenem, de két évvel ezelőtt mindent elveszítettem. Az ártatlanságomat, a kreativitásomat, aztán még a nagyimat is, mindent! – A hangját döntötték a fájdalom hullámai. – És az ember azt hinné, ő megérti, de nem! Mindig én vagyok az, aki utánamegy, aki megpróbál kapcsolatba lépni vele, aki könyörög neki – az anyámnak –, hogy egyáltalán találkozzunk. El akart vetetni. Nem tudja, hogy tudom, de egyszer hallottam, hogy ezt mondta nagyinak. – Elfedte az arcát.

– Istenem, nem kellene ezt elmondanom neked. Hiszen nem is érted.

Megfogtam a kezét, és kivettem belőle a slusszkulcsot, amit markolászott.

– Gyere, hazaviszlek! Most nem kéne egyedül lenned.

Szipogott, és én már készítettem magam a könnyekre, de elmaradtak. És hogy őszinte legyek, nem lepődtem meg. Lehet, hogy törekeny ez a lány, de éreztem, hogy a felszín alatt acélból van.

Felsóhajtott, és kíváncsian nézett rám.

– A te kocsiddal mi lesz?

– Daxszel jöttem. Egyedül is tud vezetni. – De azért küldtem neki egy SMS-t, mielőtt elindultunk.

Izgatottan vártam, hogy Elizabeth eldöntse, mi legyen.

Aztán sóhajtott, és küldött felém egy ironikus félmosolyt.

– Köszönöm. Jó, hogy itt voltál ma. Mintha mindig ott lennél, mikor szükségem van rád.

Bólintottam felé, és végigpásztáztam a parkolót, míg megtaláltam a fehér Camryjét. Odasétáltunk, kinyitottam neki az ajtót. Miközben bekötöttem a biztonsági övét, kék szemei az arcomat pásztázták. A karunk összeért, és mintha szikrát hányt volna a bőrünk.

Ez a lány. *Ő!* Mi volt ez benne, ami gúzsba köt?

Attól a pillanattól kezdve, hogy besétált a partira, nem tudtam kiverni a fejemből.

Francba! De egyáltalán nem nekem való. Nyugtalan, mint egy csikó. Hogy is illene bele az én világomba?

Nem fog, mondta a cinikus énem.

– Miért vagy velem ilyen kedves? – kérdezte hirtelen, mikor a lábához helyeztem a kezításkáját. Tekintetével vizslatott. Aztán folytatta. – Úgy értem, hülyét csináltam magamból a bulitokban, aztán átmentem a lakásodba, rád másztam, és mikor már épp beindultak volna a dolgok, ellöktelek magamtól... – Nyelt egyet, és kinézett az ablakon. – Ne haragudj! Egy hülye piccsa vagyok.

Kifújtam a levegőt, és térdre ereszkedtem mellette. Egymásra néztünk.

Lelkesedés és lélegzet-visszafojtott izgalom vegyült bennem, mintha egy szikláról készülnék az óceánba ugrani. Kisimítottam egy hajtincset a szeméből, úgy mondtam:

– Azért vagyok kedves veled, Elizabeth, mert méltó vagy rá.

11. FEJEZET

Elizabeth

AZON A DÉLUTÁNON ALUDTAM EGYET, mert olyan elhasználtak és öregnek éreztem magam, mint valami régi papírlap, amit milliószor összehajtogattak.

Az anyával való találkozások jellemzően így hatottak rám, de a mai mindennél rosszabb volt.

Próbáltam emlékezetembe vésni, hogy holnap fel kell hívnom, miután elült a vihar, hogy meggyőződjem róla, feladták a tervüket Karllal.

Miután felébredtem, nyújtóztam egyet, kikászálódtam az ágyból, és felöltöztem. Felvettem egy fekete csipke rövidnadrágot és egy nyakba köthető felsőt. Lófarokba fogtam a hajam, és a szokásosnál több festéket tettem az arcomra. A testem nyugtalan volt, és feszült. Úgy éreztem, muszáj elmennem valahová, de nem jutott eszembe egyetlen hely sem. Blake és Shelley már korábban elment ebédelni, és azóta nem hallottam felőlük.

Föl-alá járkáltam a lakásban, aztán az erkélyablakon átnéztem Declanhez. Hazafelé említette, hogy megy majd edzeni, aztán Daxszel találkozik, úgyhogy arra gondoltam, még biztos nem tért vissza.

Tíz perc eltelt. Néhányszor elhaladtam a hálósobám mellett is, nem tudtam megnyugodni. Valami erőszakosan motoszkált a fejemben, bizsergetve törekedett kifelé. Végül beléptem a szobába, és felkapcsoltam a villanyt. A rajztömböm egy csomó színes ceruza társaságában ott várta a kisasztalon, hogy elkezdjek rajzolni.

Nem teketóriáztam sokat, odamentem, és kinyitottam a tömböt. Végiglapoztam a korábbi rajzaimat. Néhány percnyi gondolkodás után felkaptam az egyik ceruzát, és megforgattam az ujjaim között.

Megnyaltam a hirtelen kiszáradt ajkaimat. Évek óta először éreztem az ihlet pezsgését.

És az az igazság, hogy a kezem mintha pontosan tudta volna, mit kell alkotnom. Valami élettelit, gyönyörűt.

Becsuktam a szemem, és magam elé képzeltem a Declan nyakán lévő tetoválást.

Visszaemlékeztem a hangjában zengő tiszteletre, ahogy az édesanyjáról beszélt.

Milyen lehet ezt a fajta érzést kapni Declantól?

Zabolátlan ujjakkal nekiláttam, és rajzoltam fél tucat különböző szitakötőt, aztán kiszíneztem őket. Volt nagyobb, kisebb, de mindegyikben megvolt az az éteri minőség, ami képzeletemben a szitakötőket jellemezte.

Eszembe jutott, mi lenne, ha szitakötőt vésnék egy karkötőre vagy egy medálra.

Nem, nem.

De minél többet gondolkodtam a dolgon, annál világosabbá vált számomra, hogy nemcsak a szitakötő jár az eszemben, hanem sokkal inkább Declan. Túlságosan is. Ez nyugtalanná tett, úgyhogy elraktam a rajztömböt.

Nem kellene az eszemben járnia.

Ő az, akire egyáltalán nincs szükségem.

Fölálltam, és járkáltam kicsit, kiráztam a kezemet.

Úristen, ki kell elégülnöm!

Éreznem kell valakit magamban!

És nem szabad, hogy Declan legyen az. Túlságosan is akarom őt.

Mert ma a kocsiban, mikor azt mondta, hogy méltó vagyok rá, legszívesebben az izmos vállalai köré fontam volna a karomat, és belesüppedtem volna a testébe. Ki akartam kapcsolni a biztonsági övemet, és hátramászni vele a hátsó ülésre. Nyelvemmel és kezemmel végig akartam pásztázni, és emlékezetembe vésni teste minden porcikáját.

De nem tehetem!

Ezért egy óra múlva már a könyvesbolt kávézójában ültem, és az üdítőmet szűrőszőlgettem a jövő-menő emberek között.

Aznap este nem dolgoztam, de nem is azért mentem oda.

Találtam egy könnyű prédát, egy cuki okostojást. Nézegettem, és felismertem egy tavaly őszi csillagászatóráról.

Közepes testalkatú, karcsú fiú, ott csúszkált a polcok között elmélyült arckifejezéssel. Az egyik kezében jegyzetfüzetet tartott, és időnként leült, hogy feljegyezzen ezt-azt.

Szorgalmas, nem túlságosan szexi - tökéletes.

Ott hagytam az asztalon a pénzt az italomért, magamhoz vettem a kézitáskám, és elindultam felé.

Agyamnak egy sötét zuga azt súgta, *igen, rá van szükséged ma éjjel*, de a szívem csöndesen elítélt. Hagytam a fenébe a hülye szívemet, és megálltam a kiszemeltem előtt.

Nekidőltem a polcnak.

– Ha a szimatom nem csal, te egy demonstrátor vagy, aki már az első hét órára készül. A tanárod biztosan imád – és széles mosolyt villantottam.

Felpillantott, elismerően végigmért, és felállt. Alázatosan elmosolyodott, amit szeretetre méltónak találtam.

– Hát, igen, bár a tanár, akinek dolgozom, azt sem tudja, hogy létezem. Senki sem ismeri el a munkámat.

– Az szar – és odanyújtottam a kezem. – Egyébként Elizabeth Bennett vagyok. Bocs, hogy félbeszakítottalak, de úgy éreztem,

ide kell jönnöm köszönni. Tavaly egy órára jártunk, nem? Te a terem közepén ültél, én meg az elején. – Elnevettem magam. – Igazából mindig is szerettem volna beszélgetni veled, de mikor vége volt az órának, már kint várt téged egy lány a folyosón. – Ez így is volt. Mindig is rajta volt a listámon, de én sosem szórakoztam olyan srácokkal, akik épp jártak valakivel.

Közelebb hajolt, úgyhogy tisztán láthattam a bársonyos barna szemeit. Kezet fogott velem.

– Harry Carter, csillagászat szak. Persze hogy emlékszem rád, mindig egy csomó ékszer volt rajtad. Hát igen, ő az exem volt. A nyáron szakítottunk – és vállat vont. – Ő járt rosszabbul, asszem.

Pipa. Nincs már kötődés.

– Én pedig jól – vigyorogtam.

Felnevetett, és ahogy megnézte a lábaimat, majd a piros felsőmet, csillogtak a szemei. Magas, vékony lány vagyok, de a melleim jó C kosarasak.

– És te mit csinálsz itt? – mondta a polcnak támaszkodva, amivel felhívta a figyelmemet a formás karjaira. Hmm, közelebről egyértelműen jobb pasi volt.

– Csak lazulok, és egy olyan csávót keresek, amilyen te vagy. – Ránéztem a fekete szempilláim alól, és felkacagtam. Ez a rész mindig olyan könnyen ment, főleg, mert ez nem én voltam. Valaki mást játszottam el.

Olyasvalakit, akiben nem volt fájdalom.

Az ajkamba haraptam.

– Ne haragudj, általában előbb beszélek, mint hogy az eszem befoghatná a számát. Túlságosan is nyíltan fogalmaztam, és most biztos azt gondolod, könnyűvérű lány vagyok – de ez nem igaz. Csak annyi van, hogy én mindig az igazat mondom. Egyenes vagyok, és néhányan kiakadnak ettől.

– Ó, nem, nekem tetszik. – Megköszönlte a torkát, és az ablak felé intett. – Igazából épp át akartam menni szembe vacsorázni. Csatlakozol?

– Persze. – Siker!

Kijöttünk a könyvesboltból, és útközben elmondtam Harrynek, hogy nem iszom, és nem érdekelnek az olyan srácok, akik isznak. Úgy tűnt, egyetért. Találtunk egy csendes bokszt a vendéglő végében, aztán hamburgert rendeltünk sült krumplival. Nemsokára beállt egy helyi zenekar, és elkezdtek játszani, és a vendéglőben lejjebb vették a fényeket. Harry közelebb húzta a székét, lábát az enyémnek feszítette. Viszonoztam a közeledését, és amikor csak lehetőség volt rá, a karommal a karjához értem, és hagytam, hogy az ujjaim olyan sűrűn érintsék, amilyen sűrűn lehetséges. Még mielőtt befejeztük volna a vacsorát, már a combom belső oldalát simogatta.

Jól éreztem magam mellette, és ahogy rám nézett, az is tetszett, de valami mégsem volt rendben. Nem éreztem a tüzet, az égető vágyat. Ennek ellenére tovább erőltettem a dolgot.

Mikor lassú számot játszottak, felkért táncolni, de nemet mondtam. Aztán rögtön meg is bántam. Ő volt a jó választás ma éjszakára, nem? Akkor meg miért vagyok ilyen nyámnyila?

– Csókolj meg! – súgtam a fülébe kicsit később, még mindig az asztalnál ülve.

Mintha valamit bizonyítanom kellett volna magamnak.

Lehajolt, és a számra tapadt. A nyelve épp a megfelelő mértékű erővel siklott a számba. Könnyeden, semmi durvaság vagy vadulás.

De közben folyton a Declannel kapcsolatos emlékek cikáztak a fejemben: eszembe jutott, hogy a kezünk legillanóbb találkozása is mennyire felkavaró volt.

Vajon hol lehet most?

És miért érdekel ez engem egyáltalán?

Nyilvánvalóvá tette, hogy nem érdekelték az egyéjszakás kalandok.

Ez viszont arról szólt. És nem kellett lehengerlőnek lennie, mint amilyennek Declannel képzeltem a szexet.

Mmm, Declan... ahogy befed a nagy teste, ahogy érzéki ajkai a számat cirógatják, ahogy keze közé veszi az arcomat, miközben csókolózunk...

– ..jövő pénteken a tábortűznél. Akarsz jönni?

Hirtelen magamhoz tértem: Harry az ujjaimmal játszott, és közelről a szemembe nézett.

Megpróbáltam összerakni, mit mondhatott.

– Ó, ne haragudj, nem tudok menni!

Csalódottság ült az arcára.

– Nem figyeltél. Ennyire rosszul csókolnék?

Akkor hirtelen minden elhibázottnak tűnt. Ő is, a vacsora is, a simogatások és a csók.

Mert nem válaszoltam, újra megcsókolt.

Ez alkalommal erőszakosabb ajkakkal, a nyelve masszírozott. Felnyögött, úgyhogy én is jobban megerőltettem magam: kinyitottam a számat, és simogattam a combját, közelebb siklatva kezem oda, ahol a lába között növekedett a kitüremkedés. A kezünk titokban dolgozott, és én erőltettem, hogy felnyögjön. A lába közé vonta a kezemet, és magához dörgölte.

– Elizabeth, kívánlak! – suttogta. – Most azonnal! Menjünk innen! Hm? – Míg játékosan harapdálta az ajkaimat, tekintete könnyörgött, hogy igent mondjak.

De...

Az agyam zugaiban valami motoszkált.

Ne csináld!

– Ami azt illeti, most mennem kell – és odébb csúsztam. Nem lenne fair, hogy közben egy másik pasi jár az eszemben. Egy kis gondolkodási időre volt szükségem. Talán elsiettem ezt a dolgot. – Nézd, tök jó együtt lenni veled, de... de nem vettem észre, hogy elszaladt az idő. Holnap kezdődnek az órák.

Elkámpicsorodott.

– Most komolyan? Mindezek után?

– Hív az egyetem – kaptam fel a kezításkám –, és én komolyan veszem a tanulmányaimat. Valamikor talán újra összefuthatnánk.

– Az órára néztem. – Ráadásul neked holnap el kell kápráztatnod a tanárodat is.

Mélyet sóhajtott, és miközben felállt az asztaltól, átható tekintettel fürkészett.

– Nagyon sajnálom. Úgy tűnt, épp kezdjük jól érezni magunkat. – Elpirult. – Csodálatos lány vagy, Elizabeth – és kedves is, persze. Nagyon szeretnék veled újra találkozni.

– Sajnálom, nem lehet! – mondtam érdes hangon. – Meg kell keresnem a kocsimat, hogy hazamenjek.

Lerázta magáról. Külön-külön kifizettük a számlánkat, és együtt kísértünk. Sötét volt, és félttem volna egyedül visszamenni a kocsihoz. Feszülten hallgattunk. Az ő kocsija néhány sorral arrébb állt, úgyhogy elbúcsúztunk, és az ajtóhoz fordultam.

Megragadta a karom, és visszahúzott.

– Mít művelsz? – kérdeztem.

– Ugyan, bébi, hát tényleg nem akarsz még maradni? Nem akarom, hogy itt érjen véget az éjszaka.

Bébi? Nem akarom, hogy itt érjen véget az éjszaka? Hm, Harry nagyobb játékos lett volna, mint gondoltam?

– Mennem kell – és kiszabadítottam a kezem. A tapadós csávóktól ideges lettem.

– Várj! Nem kérhetem el legalább a telefonszámodat? Nekem olyan sorsszerűnek tűnik ez az egész, hogy itt a könyvesboltban találkoztunk. ..

Sorsszerű? Hahh!

Hát jó.

– Megadhatod a tiédet.

Úgysem hívom fel soha.

Leírta a számát egy darab papírra, aztán szórakozottan begyűrtem a nadrágzsebembe.

Még *egyszer* elbúcsúztam, majd kocsiba szálltam, és elhajtottam. Ez az este egy tévedés volt.

Tíz perc múlva már a ház előtt voltam, és beálltam a parkolóba. Azonnal kiszúrtam Declan Jeepjét. Tehát otthon van. Egyik felem legszívesebben bekopogott volna hozzá, hogy... nem is tudom... beszéljünk.

Felmentem a lépcsőn, és ráfordultam a függőfolyosóra, ami az ajtóhoz vezetett. A kezításkámban kotorásztam a kulcsaim után, amikor egy férfihang néhány lépésre mögöttem, hangosan megszólított.

– Elizabeth, várj!

Félig Harryre számítva megfordultam. Már készültem rá, hogy elküldjem a fenébe, amiért követett hazáig, mint egy szatír. De mikor megláttam a felém kocogó csinos srácot, megvilágosodott számomra az igazság.

Egy pillanatra megdermedtem, de kirántottam belőle magamat. Megpróbáltam benyomni a kulcsot a zárba, de a kapkodástól kiesett a kezemből.

Íme, ott állt Colby Scott, magasan, csinosan, fekete nadrágban és pólóban, a haja mélyen a homlokába hullott, jeges kék szeme csillogott felém. Ugyanúgy nézett ki, csak vékonyabbnak és keményebbnek tűnt, arcába feszességet vitt a kiugró áll.

Természetesen a hotelban történt események után még láttam néhányszor Petalben. Egyszer a benzinkútnál, mikor Raleigh-be tartva fel kellett töltenem a kocsit, és egyszer az ottani Walmartban. Megbámult, de egyszer sem szólt hozzám, ezért most sokkolt, mikor meghallottam a hangját.

– Ne gyere közelebb, különben üvölteni kezdek, és valaki kihívja majd a rendőröket! – Köpködtem ki a szavakat, de belül reszkettem.

Védekezően felemelte a kezét.

– Várjunk, nem foglak bántani. Csak azért ugrottam ide, hogy köszönjek. Ha nem hallottad volna még a nagy hírt, hétfőtől kezdve én is a Whitmanen tanulok. Kirúgtak az NYU-ról, attól tartok. Úgy tűnik, túl sokat buliztam. És amint képzelheted, apám nem volt túl boldog. – Vágott egy félmosolyt, mint aki azt várja,

hogy vele együtt mosolyogjak. – Épp beköltöztem egy lakásba errefelé.

Nem tudtam megállni, hogy ne keresselek meg, ha már ilyen közel vagyok hozzád, Elizabeth. Valaha jártunk. Voltak szép pillanataink. Hát nem örülsz, hogy látsz? – Mély, elnyújtott délies beszéde hullámokban ért, hogy rosszul lettem tőle.

Elment az esze? Nem tudta, mit művelt velem?

Tajtékozott a gyomrom, az egész világ megfordult a tengelye körül. Csak úgy voltam képes állva maradni, hogy nekidőltem az ajtónak.

Rám tört a pánik.

Istenem, csak ne ájuljak el!

– Tűnj innen! Azonnal! – Kapkodtam az egyre fogyó levegő után. Dübörgött a szívem.

Csak nem a parkolóban várt rám?

Ha sikítani akartam volna, sem tudtam volna beszívni elegendő levegőt. Valahogy mégis sikerült lehajolnom, és felvennem a kulcsaimat.

Elmosolyodott, miközben végigsiklatta rajtam a tekintetét. Közelebb lépett.

– Még mindig olyan szép vagy, mint voltál, Elizabeth. Remélem, hamarosan dumcsizunk majd egy jót.

Görcsösen szorítottam a kulcsokat, míg egyre nőtt bennem a félelem. A kulcsokat tartó kezemet ökölbe szorítva megráztam felé.

– Egy lépést se merj közelebb jönni!

Elnevette magát, és a fejem mögé, a falnak támasztotta a kezét.

– Az égadta világon semmit sem fogsz csinálni. Túlságosan is félsz. Egyébként is, nem azért jöttem, hogy zavarjalak, csak hogy üdvözölhess a Whitmanen. Tudja itt akárki is, milyen kis szexi dög vagy? Hogy hogyan szereted csinálni? Hm?

Mellkason löktem, és hátrébb léptem tőle.

Bárcsak közelebb kerülhetnék Declan ajtajához!

12. FEJEZET

Declan

EGY ÉLES NŐI HANG SZÜREMKEDETT félálomban a tudatomba, és Elizabethet láttam magam előtt, ahogy az ágyamban fekszik...

Újra megszólalt a hangja.

Fenébe!

Ez nem álom volt.

Felültem a kanapén, ahol edzés után elnyomott az álom, és ránéztem az órára a TV tetején. Nyújtóztam egyet, felkapcsoltam a lámpát. Még tizenegy sem volt. Megdörgöltem az arcomat, az izmaimba belenyilallott a fájdalom. A délután nagy részét az edzőteremben töltöttem, erősítő edzést tartottam, aztán öklöztünk egyet Maxszel. Dax odajött kibicelni, és később együtt vacsiztunk.

Most egy férfi hangját hallottam, és erre felkaptam a fejem.

Ki volt az!

Rögtön az a zsíros csávó jutott az eszembe a kamionos kajáldából. Felugrottam, még egy pólót se húztam magamra.

Amint kiléptem a függőfolyosóra, leesett, mit történik. Egy általam ismeretlen srác, kíméletlen arckifejezéssel, a sarokba szorította Elizabethet.

– Hagyj békén! – kiáltott rá a lány hamuszürke arccal.

Elborult az agyam. A rohadt életbe! Szikrát hánytak a szemeim.

Gondolkodás nélkül odaugrottam, és tenyérrel kemény ütést mértem a fickó arcára. Hátrahanyatlott a feje, és vér fröccsent a levegőbe.

A teste elrepült, mikor elvesztette az egyensúlyát, és a betonpadlón landolt, úgy, hogy majdnem átbukott a korláton a parkolóba.

Elizabeth felsikoltott, de nem néztem rá.

Szorosan ökölbe szorított kézzel a pasi fölé emelkedtem, és egy gyors összegzést végeztem: magasság száznyolcvan centi, szőke, frissen törött orr, egy Rolex a csuklóján. Beletúrtam a zsebeibe, de nem volt nála a tárcája.

– Ne bánts, ember! – mondta tágra meredt szemekkel. Nyelt egyet, és letörölte az orrából a szájába csöpögő vért. – Csak üdvözöltem egy régi barátot. Nincs semmi gond!

Nem bírtam a pofáját. Nem tetszett a drága szabású ruhája, sem a hisztérikusan lefelé görbülő szája. Akkor a tekintete, mintha vonzaná, Elizabeth felé tévedt. Dühödten bordán rúgtam a meztelen lábammal.

– Ne nézz rá! Kotródj innen, mielőtt kitépem a torkodat!

Térdre emelkedett, és négykézláb odébb mászott néhány centit, aztán felugrott, és elrohant. Végignéztem, ahogy áthúz a parkolón a Minnie's Dinerig, ahol a kocsija parkolt egy sötét zugban.

Csikorogva kihajtott az útra, és eltűnt a *fekete, sötétített: ablakú* Porschéjával.

Akkor odafordultam Elizabethhez.

– Jól vagy? Bántott? – Odasiettem hozzá, és felemeltem az állát.

Nagyokat lélegzett, a szempillái reszkettek az erőlködéstől, ahogy próbálta összeszedni magát. Kapkodva vette a levegőt, és lassan lélegezte ki.

– Pánikroham? – kérdeztem csendesen, és vigyáztam, hogy távolságot tartsak tőle, míg beszívja és kifújja a levegőt.

Bólintott, és két levegővétel között válaszolt:

– Igen, csak akkor fordul elő, mikor úgy érzem, elveszítem az irányítást.

Hagytam, hadd szedje össze magát, és figyeltem, ahogy a levegővételek közben lassan visszatér arcába a szín.

– Ki volt ez a pasi? Ismered?

A szeme felcsillant, aztán gyorsan elkapta a tekintetét.

– Csak... csak valaki, akivel ma este ismerkedtem meg a könyvesboltban. Haza... Azt hiszem, hazáig követtem.

Hazudott. De vajon miért? Talán a pasit védte?

– Azt mondta, ismer téged – és ökölbe szorítottam a kezem. Talán egy rosszul végződött egyéjszakás kaland?

Elvörösödött, és összeszorította az ajkát.

Miért nem bízik bennem? Istenem, nem akartam felzaklatni, mikor már így is teljesen kivolt!

Felsőhajtottam, tekintetemet végigfuttattam a függőfolyosón. Oké, akkor most lassítok.

– El tudod mondani, mi történt?

Kidugta a nyelvét, hogy megnyalja a szája szélét. Biccentett.

– Az egyik pillanatban még ki akartam nyitni az ajtót, és a következőben már itt termett. Nem ért hozzám, de ha nem jöttél volna... – Megborzongott. – Köszönöm. Még egyszer.

– Tudod a nevét?

Megdermedt.

– Miért?

– Van egy haverom a campus-rendőrségnél – mondtam vállat vonva. – Abból nem lehet nagy gond, ha lecsekkoljuk, hogy érkezett-e már ellene panasz.

Mélyen kifújta a levegőt, mintha bátorságot gyűjtene.

– Colby Scott.

– Oké – mondtam szelíd mosollyal, és elraktároztam magamban ezt a nevet. Kivettem a kulcsokat a kezéből, és kinyitottam neki az ajtót. Majd én is végzek egy kis nyomozást.

Az ajtóra pillantott, de nem mozdult.

Finoman megfogtam a vállát, ügyelve arra, hogy véletlenül se érezze erőszakosnak a mozdulatot.

– Hé, túl vagy rajta, oké? Időben megjelentem, és gondoskodom róla, hogy ez ne történhessen meg még egyszer. – A vállamra hajtotta a fejét, és basszus, megint feldühödtem. Erősebben kellett volna megütnöm azt a szemétládát. – Szerintem jelentenünk kellene a rendőrségen. Követett téged, és ez egyáltalán nincs rendben.

Felemelte a fejét, és a szemembe nézett. Remegett az ajka.

– Igazából semmit sem csinált.

– De te veszélyben érezted magad, nem? Az elég a feljelentéshez. De lehet, hogy inkább nekem kéne meglátogatnom.

Kikerekedtek a szemei.

– Ne! – kiáltotta. – Vége van, és azok után, ami történt, nem fog visszajönni. – Nyelt egyet. – És ne csinálj semmit magadtól, Declan. Nem akarom, hogy bajba kerülj az ostoba hibáim miatt. Egyébként is, leszúrhat, vagy lelőhet, vagy leüthet egy gerendával... úgyhogy csak ne csinálj semmit.

Rávigyorogtam.

– Egy gerendával? Hát az észak-karolinai Petalben azzal szoktak verekedni az emberek?

Kissé elmosolyodott, és istenem, repesett a szívem az örömtől.

Egy pillanatig hezitált az ajtóban, a kezemre esett a tekintete.

– Olyan gyors voltál, nem is vettem észre, hogy itt vagy, egyszer csak feltűntél a semmiből. Bárcsak én is tudnék ilyet csinálni!

Kicsit mérlegeltem a dolgot, aztán azt mondtam:

– Ha akarsz, megmutathatom, hogy kell ütni. De ahhoz hozzád kell érnem. Beleegyezel?

Az arcán különböző érzelmek játszottak, kinyitotta a száját, majd becsukta.

– Elizabeth?

Kezébe vette az öklömet, és rám nézett a szívszorítóan szép kék szemeivel, melyekbe legszívesebben belefulladtam volna.

– Declan, tőled sosem félek. Miért nem jössz be, és mutatod meg nekem?

Elöntött a forróság.

– Oké. – És követtem a lakásába. Hasonlított az enyémhez: egy nagy nappali, jobb oldalt kicsi konyhával, hátul a hálószoba. – A te lakásod tisztább, mint az enyém.

Miután hozott egy kis vizet, amit megittunk, beálltunk a nappali közepére egymással szemben, és felvettük az alaphelyzetet. Mutattam neki néhány önvédelmi alapállást, aztán rátértem a kezére. Megfogtam a jobb kezét, és addig hajtottam be az ujjait, míg nem kapott egy rendes, szoros öklöt.

– Az első számú szabály: figyelj arra, hogy a hüvelykujjad kívül legyen. Sose szorítsd az öklödbe, mert akkor el fogod törni. Az öklödet tartsd szorosan, de ne annyira, hogy elszorítsd a vérkeringést.

Bólintott, és közelebb lépett.

Tovább igazítottam a kezét, és közben az ujjaim a bőrébe préselődtek. A friss citrusillattól, amit viselt, megrándult a farkam.

Nyugi, fiú!

Erősen figyelt, a köztünk lévő elektromos kisugárzás egyre erősebb lett.

Észrevettem-e, hogy a szemei elsötétültek? Hogy a lélegzete felgyorsult? Igen.

Reszketett a levegő, ahogy beszívtam.

Uralkodj magadon, ember!

Lehet, hogy gyönyörű és édes, de nem nekem való. Nekem olyasvalaki kell, aki ugyanazt akarja, amit én.

– Mindig egyenesen üss, ne nagy ívben! Az ellenfeled kevésbé látja az egyenes ütést. Az öklödet kicsit lefelé döntve tartsd, így védeni tudod az ujjakat. A cél az, hogy a két első bütyökkel találj be.

– Oké – és kitartotta öklöbe szorított kezét.

Visszatartottam egy önkéntelen nyögést, mivel magam előtt hirtelen megjelent, ahogy a farkamat tartja a markában, és föl-alá csúsztatja rajta a finom kezét.

Megköszörültem a torkomat.

– Rendben. Tehát az ütés legyen gyors, a másik kezedet pedig tartsd fent közben, hogy védj vele a tested. – Egy lépést tettem hátra, hogy bemutassam az ütest. Kikerekedett szemekkel figyelt.

– Gyönyörű vagy – mondta csodálattal a hangjában –, és imádom, ahogy mozogsz. Az idők végezetéig tudnák nézni. Persze, félmeztelen is vagy. – Elpirult, és az ajkába harapott. – Ne haragudj! Csak... Tudnod kell, milyen jól nézel ki, és sportos is vagy, és rettentő izmos, és hát, a szexepil-faktorról nem is beszélve. De mindezt félretéve még kedves is... – Elfulladva végignyalta az alsó ajkát. – Bocs! Furcsán beszélek. Már megint. Úgy látszik, ez gyakran előfordul, amikor a közelemben vagy. De most befogom.

A szívverésem felgyorsult, és egyik énem meg akarta csókolni. De miféle ember lennék, ha rámozdulnék azok után, ami történt?

Megtöröltem a számát. A mellkasa zihált, és a szemei olyan hévvel ragyogtak, melyből látszott, hogy túlságosan régóta nem talált táplálékot.

Vágyott rám.

Némán teltek a percek.

A távolban egy autó dudált, de egyikünk sem mozdult.

Abban a pillanatban csak *őt* akartam.

Rámeredtem az ajkára. Megnyaltam a számát.

– Nem szabad így nézned rám, Elizabeth, ha nem akarod, hogy megcsókoljalak.

– Jaj, istenem! Kérlek, csókolj meg! – Lehunyta a szempilláit, és nekem ez a mozdulat elég volt ahhoz, hogy odalépjek hozzá, és a szájára szorítsam a számát. A nyelvem elmerült benne, és átvette az uralmat a szája felett.

Az íze, mint a mentol, mint a tökéletesség.

Karom a derekára tekeredett, a mellkasomhoz vontam, míg nyelvem a szája lágyágát fosztogatta. Sokáig csókolóztunk, egymást tanulmányozta a szánk, komótosan. Egyikünk sem kapkodott. Mégis leírhatatlanul intenzív volt.

Édes, mégis vad.

Szerettem volna elhúzni ezt a csókot, elodázni a végét.

De az ember nem csókolózhat a világ végéig.

Egy idő után szétváltunk, és mélyen egymás szemébe néztünk. A homlokán nyugtattam a homlokomat. Akartam.

De vajon ő mit akart?

Akkor megütötte a fülünket az esőcseppek halk zöreje az erkélyen.

Lehunyta a szemét, és lágyan elmosolyodott:

– Vicces, hogy épp abbahagytuk a csókolózást, és most esik az eső. Ezt a két dolgot szeretem a legjobban.

– Ó, tényleg? – Tehát lassított, én pedig elfogadtam. Nem akartam erőltetni. Legalábbis most még nem.

Bólintott.

– Szeretem az eső hangját, ahogy a háztetőkön dobol, ritmikusan és kitartóan, mint a szívverés. A legjobb fémtető alatt hallgatni, szinte álomba ringat. A lakókocsinknak volt ilyen teteje. Gyerekkoromban boldoggá tett az eső. Ha elkapott a zuhé, olyan volt, mintha fehér zajban állnék. A legjobb, amikor nincs nálad sem esernyő, sem gumicsizma, és beletoccsansz a pocsolókba – mosolygott. – Hiányzik a fiatalság és a szabadság érzése, mintha szuperhős lennék, és semmi bajom sem eshetne. Gyerekkén olyan ártatlanok vagyunk. De aztán az élet megy a maga útján, felnövünk, és ostoba hibákat vétünk. És fájdalmak érnek.

Meglepetten felkacagott.

– Vicces, hogy senkivel sem beszéltem így már egy végtelenség óta. És ma még rajzoltam is néhány képet, ami elképesztő csoda, mert évek óta valamiféle alkotói válságban vagyok. Tudom, hogy semmi értelme annak, amit mondok, és hogy csapongók összevissza, de azt akarom mondani, hogy olyan,

mintha te *megértenél*. Nem tudom, hogyan, de tetszik. – Az ajkába harapott.

Megfogtam a kezét. Nem kérdeztem semmit, mert nem volt erre most szüksége.

– Akkor gyere! – Azzal magammal húztam át a lakáson.

– Hova megyünk?

– Mindjárt meglátod.

Követett, ahogy bevezettem a hálósobába, és megálltam az erkélyajtó előtt. Az eső zubogott le az ajtó üvegén, nagy cseppekben hullott a betonra.

– Hát akkor ázzunk el! Se gumicsizma, se esernyő, csak az eső a bőrünkön!

– Meztelenül?

Nem tudtam megállni, hogy ne nevessek ezen. Olyan szörnyen cuki volt. Megpuszítottam az orrát.

– Nem, butuska, ez alkalommal magunkon hagyjuk a ruhát. Ha a társaságodban meztelen lennék, akkor dugnánk, nem ezt csinálnánk. – Kinyitottam az ajtót, és magam után húztam Elizabethet.

Kijött, és megállt a zuhogó esőben, az erkélyen.

Kicsit elvesztem, ahogy néztem *öt*. Csodáltam az arcát, ahogy felemelte, hogy érezze a nedvességet.

Rám pillantott.

– Bámulsz.

Elvigyorodtam.

– Mert úgy nézel ki, mint egy vízbe fúlt rágcsáló. – Mert gyönyörű volt.

Nevetett.

– Gyerünk, ne hagyd már, hogy engem nézzenek itt hülyének! A te ötleted volt. Táncoljunk!

– Mért akarsz te mindig rávenni engem, hogy táncoljak? Mi van, ha nincs semmi ritmusérzésem? Nagydarab pasas vagyok, ugye tudod?

De oda se hederített, csak körberángatott az erkélyen, valami furcsa, szögletes tánclépéssel, amihez ragaszkodott.

Nevettem. Ő is nevetett.

Megmutattam neki az angol keringő alaplépéseit, ahogy anyukámtól tanultam annak idején. Aztán ő mutatott néhány mazsorett mozdulatot, amit még általánosban tanult.

Egyre bolondosabb dolgokat csináltunk, nevetésünk betöltötte az éjszakát.

Eltáncoltunk néhány mozdulatot a *Grease-ből* és a *Dirty Dancing-ből*. Teljesen idiótán néztem ki, de nem érdekelt.

Ott és akkor az élet – *velünk* – tökéletes volt.

Még sosem voltam ilyen egyetlen lánnyal sem... Spontán és vicces. Valódi.

Később befutottunk megszártkozni, hozott magának egy törülközőt a fürdőből, és nekem is kerített egyet. Beléptem a fürdőbe, becsuktam az ajtót, és amennyire csak tudtam, letörölgettem magam, és közben hallgattam, ahogy darabokra szedi a hálószobát, és fiókokat csapkod.

Hajamat dörzsölgetve kiléptem a fürdőből, és figyeltem, hogyan futkos körbe a hálóban.

Tekintetem az ágyra esett, és mocskos gondolataim támadtak. Elképzeltem, ahogy ott egymásnak esünk. Bár a matraca közel sem volt elég nagy ahhoz, amit csinálni szerettem volna vele.

Izgatott lett, ahogy a még mindig vizes rövidgatyámra tévedt a tekintete, fogaival az alsó ajkát harapdálta. Ugyanazon gondolkodott, amin én... *mi lesz ebből?*

Egy hálóinget viselt hatalmas unikornissal az elején.

– Szép – mondtam. – Mindig is unikornis-lánynak képzeltelek magamban, és most bebizonyosodott, hogy igazam volt.

– Ó, és miért? – vigyorgott.

– Hát, mert ritkán látni téged a campuson – vigyorogtam vissza. Gúnyosan mosolygott.

– Kösz! Tudod, ha valódi szarvat növeszthetnék, megszúrnám vele az embereket. Az olyanokat, mint amilyen te vagy! –

Megfordult, felkapott egy párnát, és hozzám vágta. Az utolsó pillanatban lehajoltam, úgyhogy elsuhant fölöttem, és telibe találta az egyik bekeretezett fényképét.

Kuncogott.

– Na, most elkaplak! – Felkaptam, és körbepörögtem vele, míg A sikoltozott.

– Rád fogok hányni!

– Hazug!

Nevetgélt, én pedig leraktam. Megingott, és megragadta a karómát, a szemei mosolyogtak rám.

Valami megváltozott a levegőben, a köztünk lévő vonzódás kiéleződött.

Simogatta a karomat, és bizonytalan, de törődésre vágyódó arckifejezéssel így szólt:

– Maradj velem ma éjjel!

Éreztem, hogy nem a szexről beszél – az után a pasas után biztosan nem.

– Úgy érted, aludjak itt?

Tétován mosolyogva bólintott.

– Megnézhetünk egy filmet, ha akarod. Még választhatsz is.

De engem nem érdekelt a film. Én őt akartam magam alá gyűрни.

Megdörgöltem az arcomat, és közben arra gondoltam, hogy ez örültség, és teljesen beteg ötlet, de ő közben bebújt a takaró alá, és a teste kirajzolódott alatta. Eszméletlen szép volt.

Próbáltam racionalizálni a dolgot. Ez tisztán plátói. Nincsenek elvárások. Csak egy ágyban alszunk egy lánnyal.

De...

Csak egy hajsza válaszott el attól, hogy túl közel kerüljek hozzá.

Megérezhette a tartózkodásomat.

– Nem akarok egyedül maradni ma éjjel, Declan. Szükségem van egy kis kedvességre, és úgy tűnik, benned tengernyi van. Nem tudom megmondani, miért, de melletted biztonságban érzem

magam, és azt érzem, soha többé semmi rossz nem történhet velem. Maradj, kérlek!

– A rövidgatyám még mindig vizes.

– Akkor vedd le! – mondta, és megpaskolta maga mellett az ágyat.

Elvigyorodtam, és tettem egy lépést felé, de már a gondolattól is, hogy mellette fekszem, megfeszült az egész testem.

– Oké, csak hát nincs rajtam alsógatya.

– Na, hát az baj.

– Igen, elég nagy.

Elpirult, majd a tekintete a nadrágomban pillanatonként növekvő dudor felé tévedt. Aztán visszaneézett a szemembe, és megköszörülte a torkát.

– Ó, hát én nem bánom, ha... nedves vagy.

– Oké – mondtam nevetgélve, és bebújtam mellé. Vissza kellett fojtanom egy nyögést, mikor a lábam a meleg combjához ért.

– Olyan jó melletted – motyogta, miközben felém fordult, és karcsú karját a mellkasomra tette, szinte belém csurogva, mint a meleg, édes méz. Egymásba kuszálódott a lábunk, megtalálva a tökéletes helyzetet, melyben legteljesebben érezhették egymást, és basszus, nagyon jó volt.

Nem említette még egyszer a filmet, és én sem hoztam fel.

A teste olyan volt, mint valami drog, amit legszívesebben magamba szívtam volna. Szerettem volna mélyen belenyomni abba az ágyneműbe, és a magamévá tenni.

De nem tettem.

Nem akartam csak egy éjszakát tölteni vele. *Többet akartam ennél.*

Lágyan megcsókoltam a haját, és ki tudja, hogyan, de már el is aludtam.

13. FEJEZET

Elizabeth

PONTBAN HATKOR ÉBRESZTETT AZ ÓRÁM. Hétfő van, az egyetem első napja.

Megfordultam, abban a hiszemben, hogy Declan erős rajzolatú arca a pótpárnámon pihen majd épp – de nem volt ott.

Megkönnyebbültem. Megúsztam a kötelező reggeli dumcsizást és a szörnyű búcsúpuszikat.

Mégis...

Csalódott voltam. Életemben először azt *akartam*, hogy ott legyen a srác. Szerettem volna megcirógatni a tetovált karját, és jó reggelt kívánni neki. Sajnos az egyetlen jel, ami utána maradt, a füszeres kölnije volt a párnámon. Felemeltem, és beszívtam – a kelleténél pontosan tíz másodperccel tovább.

De nem voltam nyomi. Egyáltalán nem.

Lezuhanyoztam, kifestettem magam, és felvettem egy tűzpiros forrónadrágot és egy vintázs, népi blúzt vajszínű hímzéssel. Shelley egy másik ajándékát. A belvárosban vettük egy turkálóban, de túl nagy volt, úgyhogy Shelley beszűkítette a karját és a mellrészt, hogy jó legyen rám. Jó szeme volt a divathoz, én pedig jellemzően hallgattam rá, főleg mert mások levetett ruháiban nőttem fel, amiket úton-útfélen szedett össze az anyukám. Sosem volt pénzünk, de az a legviccesebb, hogy amíg

nem kerültem be az Oakmont gimibe, és nem láttam, hogyan él a másik oldal – menő kocsik, dizájnerruhák, Louis Vuitton hátizsákok –, addig ez le sem esett.

Pénz és hatalom mindenütt.

Része akartam lenni én is – elkeseredetten.

Hamar rájöttem, hogy ennek egyetlen módja az, ha úgy csinállok, mintha közējük való lennék, és ez Shelley segítségével sikerült is. Fiatal voltam, könnyen befolyásolható, és nagyon igyekeztem, hogy a barátaim legyenek – azok, akikről aztán kiderült, hogy nem voltak valódi barátok.

Shelley-n és Blake-en kívül mindenki ellökött magától, miután Colby elterjesztette a hazugságait.

Miután leparkoltam, és átmasíroztam a campuson, helyet foglaltam az első órán, egy választható angol irodalmi kurzuson, melyet dr. Feldman tanított, az egyetem egyik legkeményebb tanára.

Nyújtogattam a nyakamat, hogy végigpásztázzam a termet Colby hamuszőke haja után kutatva. Mi lesz, ha ugyanarra az órára járunk majd? Most, hogy nem volt ott Declan, aki elvonhatta volna a figyelmemet, elhatalmasodott rajtam a félelem. *Mit csinállok majd, ha meglátom Colbyt az egyetemen?*

Blake jelent meg, és leült mellém. Tavasszal együtt töltöttük ki az órarendünket, mikor regisztráltunk, úgyhogy valószínű volt, hogy lesz néhány közös óránk.

Megérintette a karomat.

– Hé, hogy vagy? Kár, hogy nem ebédeltél velünk tegnap.

– Ne haragudj, elég rázós napom volt. – És akkor finoman fogalmaztam.

Súlyosan kifújta a levegőt.

– Mi a baj? – kérdeztem.

Megdörgölte az arcát, és néhány percre a szemembe nézett. Aztán úgy tűnt, mintha döntött volna magában.

– Csak az van, hogy tényleg beszélnem kell veled, és sosem tűnik úgy, hogy alkalmas lenne rá az idő.

Idegességemben megköszörültem a torkomat. Nem akartam *arról* beszélni.

Ránézett az órájára.

– Még van öt percünk. Menjünk ki, és beszéljük meg! Most. Tisztázzuk ezt az egészet, hogy megtudd, miért voltam olyan fura mostanában.

– Mindjárt kezdődik az óra, és dr. Feldman nagyon háklis a későkre. Miért nem találkozunk később...

Tehetetlenségében felnyögött, és összeszorult az ajka, ahogy rám nézett.

– Ne legyél már ilyen! Úgy viselkedsz, mint egy gyerek.

Becsukta a szemét, majd hirtelen felnyitotta.

– Rendben. Akarod tudni, hogy mi bánt? Szerelmes vagyok beléd, Elizabeth, az Oakmont óta szerelmes vagyok beléd. Mindketten tudjuk. És a fenébe is, az egész Whitman tudja. És elegendem van abból, hogy hátradőlve nézem, ahogy másokkal lefekszel, és velem soha. Most egy új év kezdődik mindkettőnk számára, és szeretném, ha végiggondolnád, hogy talán... te és én... lehetnénk együtt.

Nem. Ez nem lehet, ezt nem tudom elviselni. Nem Colby közelségének tudatában.

– Blake, mi már egyszer...

Feltartott kézzel félbeszakított.

– De az két éve volt, és Colbyért szakítottál velem.

Rámeredtem, és eszembe jutott az az idő, amikor reggelenként elvitt a suliba, ha nem volt mással mennem, amikor beült a kajaldába, ahol felszolgáltam, csak hogy legyen társaságom.

Egy bizonyos módon *tényleg* szerettem. De ez nem az a szívfacsaró, meghalok-ha-nem-láthatlak-újra típusú szeretet volt. Könnyű volt, és lágy, mint valami meleg takaró egy téli estén a kandalló előtt.

Lehetne több is ennél?

A jegyzetfüzetét piszkálta, és hol rám nézett, hol elkapta a tekintetét.

– Az az igazság, hogy tökéletesen illünk egymáshoz, csak te ezt nem látod. Már mindent tudok rólad. Tudom, mi a kedvenc színed, milyen könyveket szeretsz olvasni, mik a kedvenc számaid. Tudom, hogy szeretnél egy tetoválást, de nem engedheted meg magadnak. A fenébe, hát még azt is tudom, hogy alvás közben horkolsz...

– Blake, hagyd abba, kérlek! Ezt nem tudom most csinálni. Az osztályterem közepén ülünk.

Nyomás, nyomás.

– Miért nem? Mert félsz, hogy igazam van? Mi egymásnak vagyunk teremtve, csak Colby eltérített. – Az indulattól eltorzult a hangja, és kezdtem kellemetlenül érezni magam.

A szabályaim nem tettek lehetővé egy komoly kapcsolatot – még Blake-vel sem.

– Kérlek, hagyjuk ezt most!

Hátravetette magát a székén, és dühödten rázta a fejét.

Hála istennek ekkor beslattyogott a terembe az álmos tekintetű Dax, és magára vonta a figyelmemet. Szűk farmert, magas szárú cipőt, egy WU-pólót viselt, az arcán pedig egy ragadós vigyort, ami messziről is nagybetűs bajnak látszott. Blake-et egy ökölpacsival köszöntötte, aztán lehuppant a másik oldalamra. Egyáltalán nem érzékelte a feszültséget. De hát nem pont ilyen a legtöbb srác?

Szélesen rám vigyorodott, úgyhogy muszáj volt visszamosolyognom rá. Ettől még jobban felderült az arca.

– Tyűha! Jól látom, hogy megbocsátottál, amiért pénteken letámadtalak?

Biccentettem.

– Declan bőségesen kárpótolt a hibáidért.

Vigyorogva vállat vont, a mozdulatáról Declan jutott eszembe.

– Hát igen, ő a jó fiú.

Egyre több diák gyűlt össze, köztük Declan is, aki szakadt farmerban érkezett, fölötte egy olyan pólóval, ami tökéletesen látni engedte izmos mellkasát. Tekintetem az alkarján legelészett a koponyák és rózsák vonalait bogarászva. Az éjjel olyan szorosan ölelt magához, mintha attól félne, hogy tovasiklok – mégis ő ment el köszönés nélkül.

Reggel részben megkönnyebbülést, részben csalódottságot éreztem ezzel kapcsolatban, de aztán bosszúsággá alakult az egész. És az, hogy dühös voltam rá, csak még jobban feldühített.

Nem akartam, hogy *érdekeljen*, hogy elment.

Ez persze nem vetett gátat a bennem támadó forróságnak, mikor tekintetem találkozott a szürke szempárral.

Szemét rajtam tartva odasétált hozzánk.

– Hé – üdvözöltem a torkomat köszörülve, hogy felülkerekedjek az idegességemen. – Stréberek vagyunk, úgyhogy ide ültünk előre. Csatlakozol?

A két oldalamon ülő Daxre és Blake-re pillantott, mintha csak arra akarná kérni valamelyiküket, hogy álljon föl, de ez tiszta örület lett volna.

Megrándította a széles vállait.

– Beülök ide mögétek, srácok.

A sorok lépcsőzetesen helyezkedtek el egymás fölött, úgyhogy eggyel följebb kellett mennie, hogy beülhessen mögém. A közvetlenül mögöttem lévő helyet választotta.

És bár nem értünk egymáshoz, éreztem, hogy ott van: bőre melege sugárzott felém.

Dax átfutotta az asztalokra rakott sillabuszt.

– Nem egészen értem, hogy kerülök ide. Biztos másnaposan választottam ki az óráimat. – Aztán lecsekkolta a beérkező diáklányokat. – Bár el kell ismernem, akad itt egy-két bombázó.

– És te? – fordultam Declanhez. – Te szereted az irodalmat?

– Angol a főszakom, és vállalkozási a minorom – mondta Declan.

– Ne már!

Ettől felszaladt a szája.

– De már. Miért ne?

– Meg vagyok lepve. Azt hittem...

– Hogy Neander-völgyi? – kérdezte Dax. – Sokan hiszik azt, de a tesókám imádja a verseket meg a szonetteket, a sok uncsi nonszenszt, amitől legszívesebben fejbe lőném magam. Azzal kompenzál, hogy hamarosan nyit egy saját edzőtermet.

– Ti ketten teljesen különbözőek vagytok – ámuldoztam.

– Szóval én vagyok a Neander-völgyi? – horkant fel Dax.

– Nem. Na, jó, talán mégis! – mondtam nevetve.

Az ajtónál valami izgatottság támadt, úgyhogy mindannyian odafordultunk, és megláttunk egy kis barna lányt csőtopban és forrónadrágban, aki egyenesen felénk tartott. Lorna volt az a diákszövetségből. Fantasztikus!

Megállt Blake előtt, és mikor észrevette, hogy már nincs mellette üres hely, gonosz pillantást lőtt felém, aztán a tekintete Declanre vándorolt.

– Szabad melletted az a hely? – kérdezte affektálva.

Összeszűkült a tekintetem.

Vajon Declan lefeküdt vele?

Ehh.

Hát mit érdekel az engem?

– Aha – bólintott Declan, és a tekintetét rólam őrá emelte.

– Fantasztikus! – mondta a lány egy derűs mosollyal, és elindult felé.

– Elég szexi, mi? – súgta Dax, közben a hátunk mögött Declan és Lorna meghitt beszélgetésbe kezdett. – Nagyon hajlékony is. A szövetségbeli srácok imádják! Meg tudja csinálni például azt, hogy a lábát a feje mögé teszi, és...

– Hagyd abba!

– Csak húzlak – vigyorgott bárgyún. – A csőtopjaitól vagyunk oda mindannyian. A csávók mind azt várják, mikor csúszik végre le róla.

– Francba! – csettintettem. – Ha lenne merszem csőtopot viselni, olyan lehetnék én is, mint Lábemelő Lorna – az álmom! – Azzal megrebegtettem a szempilláimat.

Dax felröhögött, mire Declan rendreutasító pillantást vetett felénk. *Neki meg mi baja van?*

– Ha majd tényleg felveszel egyet, válassz egy kéket, hogy menjen a szemedhez. Mert gyönyörű szemed van – smúzolt Dax.

– Édes vagy – mondtam elpirulva –, és furcsa módon ez volt a legőszintébb dolog, amit valaha mondtál nekem. Köszönöm, Dax! Azt hiszem, ezzel kiköszörülted a csorbát, hogy majdnem megcsókoltál.

– *Majdnem?* Higgy nekem, drágám, volt ott azért némi akció. Nem emlékszel? – Odahajolt, és egy röpke kis pusztit nyomott az arcomra. Ahogy telt ajka megsimította a bőrömet, megborzongtam.

Kis kuncogás tört elő belőlem. Úgy, hogy nem volt alkoholszaga, és nem ment valami örült buli a háttérben, nem zavart a puszija.

– Mi olyan vicces? Ez egy csillagos ötös puszi volt a Szex Lordtól! – és úgy tett, mintha sértette volna a nevetésem.

Megtöröltem a számát.

– Libabőrös lettem tőled, te lüke.

– Ma libabőr, holnap egy orgazmus?

Felröhögtem.

– Hát te sosem hagyod abba a flörtölést?

– Nem tudom abbahagyni. Belém van kódolva, hogy annyi csajom legyen, amennyit csak bírok. Valószínűleg így birkózom meg azzal, hogy az anyukám meghalt, mikor még kicsi voltam. – Bánatosan nézett rám.

Viccesen mondta mindezt, de kiéreztem belőle az őszinteséget.

– Sajnálom. Declan mesélt néhány dologról, amin keresztülmentetek, mikor ideköltöztetek. Biztosan nagyon nehéz volt mindent a hátatok mögött hagyni az USA-ért.

– Hát ja, itt furán beszélnek az emberek, és olyan bizarr neve van a dolgoknak. Nálunk a lift neve elevátor, a chipé French fry, a biscuité cookie, a shag meg fuck⁵, a fociba inkább ne is menjünk bele – mondta a szemöldökét húzogatva.

Declan megköszöri a torkát, hátrapillantottam, és láttam, hogy minket bámul, a tollát szorongatva.

Felvontam az egyik szemöldökömet. Ne próbálkozz, haver! Semmi jogod féltékenykedni rám. *Otthagytál ma reggel*, legszívesebben ráförmedtem volna.

Blake hozzám hajolt, míg össze nem értek a vállaink.

Mióta leültek az ikrek, csöndben volt.

– Ebédelünk együtt?

Már gondoltam rá. Nem akartam egyedül lenni most, hogy Colby itt lófrál az egyetemen.

– Nem baj, ha megkérdezzük ezt a két srácot is? – böktém a fejemmel az ikrek felé. – És Shelley-t is, talán? – Még nem álltam készen arra a *beszélgetésre*, amit említett, és szükségem volt egy villámhárítóra.

– Egyedül már nem is vagyok jó?

– Nem erről van szó. Csak jó lenne ismerkedni másokkal is.

Ahogy a normális egyetemi lányok csinálják.

E pillanatban megérkezett dr. Feldman, megmentve ezzel Blake válaszáatól. Magas, vékony hölgy volt; hosszú, barna haját szoros hajfonatban hordta a tarkóján, az arca pedig mintha kőből lett volna faragva. Az embernek muszáj volt elgondolkodnia: vajon mosolygott-e valaha is ez a nő.

Drótkeretes szemüvege az orra végén ült, és rosszindulatú tekintetével végigszántott a hallgatóságon.

– Felteszem, mindannyian olvasták a könyveket, amiket a regisztráció idején kapott listában feltüntettem.

Csönd.

⁵ lift, elevátor jelentése lift; chip és French fry jelentése sült krumpli; biscuit és cookie jelentése süti; shag és fuck jelentése dugni

– Vagy úgy. Egy újabb üstökös osztály. – A szavaiból áradt a megvetés. Miközben beszélt, papírlapokat tologatott. – Nos, az első hetekben Jane Austen *Büszkeség és balítéletét* fogjuk tanulmányozni. Mindenkitől elvárom, hogy részt vegyen az órai munkában, úgyhogy készüljenek fel rá, ha valakit felszólítok, annak fel kell állnia, hogy kifejtse a véleményét.

Dax keze a magasba lendült, és dr. Feldman intett neki, hogy álljon fel.

– A beszélgetésben való részvételünk alapján osztályoz?

– Természetesen – válaszolta dr. Feldman gúnyosan felvonva a szemöldökét.

Dax erre önelégült vigyort vágott.

– Az remek, mert jól tudok beszélni. – Azzal visszahuppant az ülésre.

– Egyéb kérdés, mielőtt felolvasom a jelenléti ívet? – kérdezte körbekémlelve.

Senki se moccant.

– Rendben. – Végigvezette az ujját egy lapon, amin, gondolom, a hallgatói névsor volt, és egyszer csak felnevetett. – Tényleg van itt valaki, akit Elizabeth Bennetnek hívnak?

Bizonytalanul felemeltem a kezem.

– Én lennék az – mondtam.

– Kérem, álljon fel, amikor beszél, Miss Bennett, hogy az egész osztály hallhassa és láthassa. – Végigmért. – Bevallom, rendkívül kíváncsi vagyok... a szülei a könyv nyomán nevezték el?

Kihúztam magam.

– A szüleim sosem házasodtak össze, úgyhogy Bennett az édesanyám neve. Az Elizabethet pedig csak úgy találomra választotta. Nem hinném, hogy a szüleim valaha is hallottak volna Jane Austenről. – Megvontam a vállam. – Én is csak a gimnáziumban fedeztem fel a *Büszkeség és balítéletet*.

A ceruzájával dobolt a lábán.

– És a Mr. Darcyját keresi itt a Whitman Egyetemen, Miss Bennett? Elvörösödtem, és zavartan pislogtam.

– Én nem a szerelemért vagyok itt, dr. Feldman, hanem hogy tanuljak.

– Hm. Értem. De emberként nem természetes hajlamunk, hogy a szerelem után kutassunk? Elizabeth meglelte a lelki társát. Maga nem szeretné?

– Nem.

Csodálkozva nézett rám.

– Aha. Hát, ezt a beszélgetést talán majd máskor folytatjuk. Leülhet!

Megkönnyebbülten leültem.

– Baszki, figyelmeztethetnél volna, hogy ennyire félelmetes – súgta Dax felém hajolva.

Vállat vontam.

– Csak várd ki, amíg nem tesz fel nehéz kérdéseket. Azt hallottam, hogy legalább a diákok fele elhagyja az órát az első nap után.

Feldman hangja félbeszakított minket.

– Mr. Declan Blay, kérem, álljon fel, ha jelen van.

Motoszkálás hallatszott mögöttem, ahogy Declan felállt.

– Jelen! – A karcos, éles hangjától megborzongtam.

Dr. Feldman bólintott, aztán pillantása az izmos karokra tévedt, majd visszatért Declan arcára.

– Mr. Blay, gondolom, maga elolvasta a *Büszkeség és balítélet* első tíz fejezetét, ami mára fel volt adva.

– Nem igazán.

– Nem tűröm az olyan diákokat – fakadt ki dr. Feldman –, akik nem követik az utasításaimat, és nem teljesítik a házi feladatot!

Declan felvetette a fejét.

– Hadd magyarázzam meg...

– Kérem, üljön le – szakította félbe a tanárnő –, hogy felszólíthassak valaki mást, aki elolvasta az anyagot.

– Én mégis élnék a lehetőséggel, hogy válaszoljak önnek, dr. Feldman. – Declan keresztbe font karral, várakozón nézett a tanárnőre.

– Rendben – legyintett amaz. – Beszéljen a hösnőnkről. Mit gondol Elizabeth Bennetről?

Declan megdörgölte a borostáját.

– Eszes és lelkes, és ő az, akiről legkevésbé gondolná bárki, hogy gazdag férfihoz megy majd feleségül, de a történet végén mégis ezt teszi. – Szürke szeme lustán átsuhant rajtam. – Gyönyörű is, és szereti az esőt.

A szívem vesszettül vert. Istenem, úgy hangzott, mintha rólam beszélne!

– Ön szerint ő a tökéletes nő, Mr. Blay?

Declan elgondolkodva pislogott kicsit.

– Nem hiszek a tökéletes nőben, csak a megfelelőben. Elizabeth tudja, hogy nem tökéletes, de Darcy sem az. Mind a ketten tökéletlen emberek, akik időnként túl büszkéek ahhoz, hogy bevallják a saját, valódi érzéseiket – innen a cím.

Én bevallom az érzéseimet. Declan értelmezése a könyvről feltüzelt. Legszívesebben ott és akkor a földre tepertem volna, és meglövagoltam volna, mint egy igazi Jane Austen-olvasó.

– Mik tehát Elizabeth tökéletlenségei? – kérdezte dr. Feldman.

– Úgy érzi, folyton szabadkoznia kell a családjá miatt, és ez befolyásolja a Darcyval való kapcsolatát is. Azt gondolja, a férfi egy gazdag seggfej, mikor Darcy igazából szerelmes *belé*.

– Nekem úgy tűnik, maga meglehetősen jól érti az egész regényt, mégsem olvasta el a feladott részeket. – Dr. Feldman odakopogott magas sarkúján az első sorhoz, hogy közelebbről nézhesse meg Declant. – Magyarázza meg!

– Többször is olvastam a regényt, dr. Feldman, csak nem mostanában, és épp ezt akartam elmagyarázni, amikor félbeszakított. – Itt egy kis szünetet tartott. – A *Büszkeség és balítélet* az egyik kedvenc könyvem. Anyukám felolvasta nekem,

amikor kicsit voltam. Nagyon romantikus típus volt... és talán én is az vagyok.

A lányok elaléltek. Szó szerint. Hallottam, ahogy elolvadnak ültükben, amint Declan lágyan kerekített magánhangzói végighullámozottak fölöttük.

Én se sokban maradtam el tőlük. Bizony, már láttam is magunkat, ahogy egy rakás könyv tetején fekszünk tök meztelenül, és a jól megérdemelt cigarettánkat szívjuk, miután a szuszt is kifeféltük egymásból.

Lorna elragadtatott tekintettel, kecsesen tapsikolt Declan kommunikációs képességét hallva. Én meg a szemem forgattam.

– Annyira *fantasztikus!* – súgta felé. – Most már nekem is el kell olvasnom!

Feldman tanulmányozta Declant, és mintha az ő arcán is felfedezni véltem volna egy adag alélságot.

– Már várom a pillanatot, amikor legközelebb felszólíthatom. Kérem, foglaljon helyet!

Az óra végeztével odafordultam Blake-hez, és csak akkor vettem észre, milyen rosszkedvű. Annyit túrta a haját, hogy mindenütt az ég felé meredt.

– Jézusom, szörnyű ez az óra! Nincs az az isten, hogy én ezt végig tudom csinálni.

– Hát leadod álmaid óráját? – kérdeztem, miközben lesimígtam a haját, most, hogy a korábbi kellemetlen érzéseim nagyrészt elpárologtak.

– Igen – mondta nagyot sóhajtva, és felállt. – Megyek is a tanulmányi osztályra, hogy elintézzem. Ebédnél találkozunk? – állt tétován a válaszomra várva.

– Persze. – Nem tudtam volna nemet mondani.

Megbeszéltük, hogy később találkozunk, aztán elindult lefelé a lépcsőn, és kiment a teremből.

Mosolyogva szedtem össze a füzetem és a tollaimat.

Bár Feldman kemény volt, mint a kő, mégis izgatottan vágtam bele ebbe a kurzusba.

Plusz itt volt Declan.

De ő bajt jelent, emlékszel? – súgta egy hang a fejemben.

– Fura egy csaj vagy te! Úgy csinálsz, mintha ez egy klassz óra lett volna – mondta Dax, miközben figyelte, ahogy összerámulok.

– Ez igaz! – mondtam.

Nevetett, aztán Declannel és Lornával a nyomunkban elindultunk a kijárat felé.

Az előadóterem előtt a folyosón bizonytalanul megálltunk. Úgy tűnt, senki sem tudja, mit mondjon, kivéve Lornát, aki láthatóan jól ismerte az ikerpár mindkét tagját, és fenntartotta a beszélgetést.

– Szeretnél visszamenni a lakásodba, és később együtt tanulni? – kérdezte Declantól, és karon fogta.

Lehet, hogy tetszett neki Blake, de az volt a határozott benyomásom, hogy most átnyergelt Declanre.

– *Tanulni* úgy látszik, azt jelenti: *dugjunk* – súgtam Daxnek, aki ezen elvigyorodott.

– Egyébként fantasztikusan nézel ki ma – flörtölt tovább Lorna, és lesöpört Declan pólójáról egy képzeletbeli szösz.

Áhh! Ebből elég!

Nem bírtam ezt tovább nézni, úgyhogy gyorsan odafordultam Daxhez.

– Délben találkozom Blake-vel a diákközpontban, hogy ebédeljünk. Akarsz jönni?

– Frankó! – kiáltott felcsillanó szemmel. Hátranézett a válla fölött. – Hé, srácok, akartok csatlakozni a randinkhoz?

– Randi? – Declan tekintete föl-alá járt közöttünk.

– Úgy tűnik – mondta Dax biccentve Miss Bennett megbocsátotta nekem, hogy le akartam smárolni, és meghívott ebédelni. Jössz velünk, vagy *fantasztikus* terveid vannak Lornával?

Declan megpogtatta a nyakát, és mintha próbálná felmérni a szituációt, merően nézett minket.

– Oké, talán legközelebb – vágta ki kurtán, és elsétált Lorna társaságában, félig futva mögötte, mint valami kiskutya.

Pffffff!

Dax figyelte, ahogy a lány feneke ide-oda ring.

– Hát, asszem, tervei vannak.

– Aha.

Erre felröhögött.

– El kell ismerned, a csaj eszelősen *fantasztikus*.

Átkarolt, és elkísért a következő órára.

14. FEJEZET

Declan

PÉNTEK ÉJJEL EGY KÍGYÓ NEVŰ egyetemista sráccal verekedtem a Duke Egyetemről. A duke-os srácokkal a meccsek mindig telt házzal zajlottak, mivel mindkettőnknek helyi szurkolói voltak. Mikor megérkeztem a raktárépületbe, észrevettem, hogy ez alkalommal kicsit több az öltönyös alak a tömegben, mint rendesen, és arra jutottam, hogy a néhány hét múlva esedékes Jeti miatt néznek meg.

Kaptam egy gyomrost Kígyótól, és elakadt a lélegzetem. Az emberek hátraléptek, hogy ne menjek nekik, ahogy ott botorkáltam. Egy lány az arcomba üvöltött, hogy szedjem össze magam.

Megráztam magam, és körbetekertem a nyakamat.

Ideje véget vetni ennek a meccsnek, és agyban a következőre készülni.

Nekirontottam. A tenyérütésem a vállát találta el, nem a mellkasát, ahova szántam, de így is elég erő volt benne ahhoz, hogy a srác földre kerüljön. Felugrott, és visszatámadt egy ugró félköríves csapó rúgással, amelyben a shotokan technikát ismertem fel.

Bumm! Szemét egy mozdulat volt, ami pont oldalba kapott. Visszatántorodtam.

Vigyorogva odébb táncolt.

– Háromdanos fekete öves vagyok, seggfej!

– De én jobb vagyok nálad, seggfej.

Igaz, egyszer-kétszer jól eltalált – az orromból a néhány ütéssel korábban kifröccsent vér ezt bizonyította. De nekem volt motivációm, és a vágyat, hogy nyerjek, a saját edzőterem álma tüzelte.

Kitöröltem az izzadságot a szememből, és újra pozícióba álltam. A srác teste karcsú volt, magas, gyors reflexekkel, mindez jól indokolta a küzdő nevét, úgyhogy alaposan végigmértem, hogy rést találjak a pajzson.

Egy Mercedesszel érkezett, amiből önelégült mosollyal az arcán szállt ki, ahogy végignézett a lepukkant környéken. Két oldalán egy-egy csinos lánnyal flangált körbe az utcán, mintha az övé lenne ez a hely. Beképzelt barom.

Nekilendültem, és ütést mértem a felsőcombjára. Felnyögött, és egy gyors kétkezes ütéssel vágott vissza. Az alkarommal blokkoltam, és visszavonultam, de még mindig támadóan követett, a könyökével eltalálta a kulcscsontomat. Felnyögtem, és egy hasára mért oldalsó kalapácsököl ütéssel toroltam meg.

Vuhh! Kétrét görnyedve kapkodott levegő után.

Visszaszerezte a lélegzetét, és megint rám jött, de kivédtem. Lelassult, és már jó előre láttam az összes mozdulatát. Szüksége volt még egy kis trenírozásra. Figyeltem, hogyan nő arcán a kétségbeesés, miközben játszadózom vele: ahogy beviszek egy gyors ütést, majd visszatáncolok.

Ütött, lebuktam. Újból lendített egyet, és elfúlt a lélegzete.

Helyes, szépfiú, fáraszd csak ki magad!

Körülötte táncoltam vigyorogva.

– Rúgd szét a Balhés Brit seggét, Kígyó! – kiabálta valamelyik haverja. – Nagyban fogadtam rád!

– Húzzatok vissza a Duke-ra, kis köcsögök! – üvöltött vissza Dax, nehogy túltehessenek rajta. A haverjai pedig egyetértésüket fejezték ki.

Úgy belerúgtam Kígyó másik lábába, hogy megpördült. Nekiesett a raktárépület egyik acéloszlopának.

Nehézkesen pislogott. Egyszer, kétszer.

Francba!

– Fel akarod adni?

Nyögött, az arca fintorba rándult, miközben körülöttem botorkált.

– Most azonnal abbahagyhatjuk.

– Baszd meg! – mondta, és kicsapta a verejtéktől csöpögő haját a homlokából.

– A temetéseden! – mondtam, és felemeltem az öklöm.

De Kígyónak ekkor valami elvonta a figyelmét a tömegben. Követtem a tekintetét, ami az egyik vele érkezett lányhoz vezetett. Láthatóan új csávót talált magának, és hátravonult smárolni. Nyelvjáték következett. A kezek a pólók alá és nadrágokba slisszantak. Ezek mindjárt dognak.

Visszafordultam az ellenfelemhez, és láttam, ahogy előnti az arcát a vörösség.

A nyomorult barmot megzavarta egy lány, aki nyilvánvalóan le se szarja.

Felnyögtem. *Még egy ok arra, hogy elkerüljem Elizabethet,* emlékeztettem magam.

– Koncentrálj! Gyerünk, csináljuk! – kiáltottam Kígyóra, és rácsaptam a karjára. Szembefordult velem, megvadult tekintettel.

A szavaim felrázták.

Mind a két kezét feltartva, harcra készen elindult felém. A vártnál gyorsabb mozdulatokkal lecsapott, és telibe találta a lépemet. Féltretántorogtam, hogy visszanyerjem a lélegzetemet. A *picsába!* Nincs több pofázás!

– Kí-gyó! Kí-gyó! Kí-gyó! – kántálták a haverjai.

– Bal-hés Brit! Bal-hés Brit! – kiabálták az én szurkolóim.

Mély levegőt vett, és szinte rám repült, de láttam, mire készül, úgyhogy oldalt fordultam, és egy gyors mozdulattal, a jobb lábam külső felével rúgást mértem a mellkasára. Lassan omlott össze, mint egy szikla, karját és lábát szétvetve feküdt a földön.

Semmi esélye nem volt így, hogy az a lány megzavarta, bár amúgy is megvertem volna. A csaj csak felgyorsította a folyamatot.

Nyöszörgött, és tudtam, hogy egy jó ideig nem fog felállni. |

Odamentem hozzá, és ellenőriztem a szemét, a légzését.

– Vége? – kérdeztem.

Üveges tekintettel nézett fel rám.

– Igen.

Intettem Nicknek, hogy jöjjön, és fújja le. Nick dörzsölt fickó volt, akit mindig csak háromrészes öltönyben láttam. Az utóbbi két évben ő szervezte a földalatti verekedéseket egész Észak-Karolinában.

Visszafordultam Kígyóhoz.

– Figyelj a fejedre, és ha fájna, menj el orvoshoz! – Az magától értetődő volt, hogy hazudnia kell majd arról, hogyan sérült meg. – És egy jó tanács: legközelebb hagyd otthon a lányt.

Nyögött egyet, és elfordult.

Az egyik haverja odajött felsegíteni, aztán kibotorkáltak a fémajtón.

A lányok mindig csak bajt hoznak, ugye?

Soha az életben nem engedném, hogy egy lány elvonja a figyelmemet.

Elvettem a pénzt, amit Nick és Max leszámolt nekem. Egyedül ez számított.

15. FEJEZET

Elizabeth

AZ ELSŐ EGYETEMI HÉT VÉGÉRE már újra megszoktam, hogy órákra járok, dolgozom a könyvesboltban, és veszettül tanulok. Egy remek évkezdnet elé néztem, leszámítva a tényt, hogy nem tudtam kiverni a fejemből, hogy Colby is ott van a Whitmanen. Mindenhol őt vártam: a boltban, a parkolóban, az ajtómon kilépve.

Aztán ott volt Kari és az anyám. Anyát többször is hívtam, SMS-eztem neki, de nem törődött vele, én pedig vettem a lapot. Dühös volt, mert kiakadtam rájuk a vendéglőben. Az én történetemen akart meggazdagodni, amibe nekem eszem ágában sem volt belemenni.

Vasárnap este már csak a csokifagyin meg a pihenésen járt az eszem, mikor hazaértem a munkából.

És...

Készségesen beismertem magamnak, hogy epekedtem egy kis brit akcentusért, úgyhogy lerúgtam a cipőmet, és bekucorodtam a nagy kanapéjára a *Downton Abbey* második évadjára.

Egy óriási vödör Ben & Jerry's jégkrém elfogyasztása és kétórányi tévézés után kiléptem az erkélyemre. Ott álltam a szemerkélő esőben, és nem bántam, hogy vizes leszek.

Egy szál sportgatyában kilépett Declan is a saját erkélyére. Úgy tűnt, egyikünk sem bánta, hogy ilyen az idő. Talán ő is, mint én, arra gondolt, milyen volt, mikor utoljára esett?

Nyújtotta kicsit a kezét, aztán letekerte róla a ragasztót. Tekintete a távolba révedt, mintha a gondolatai is messze járnának. Nem vett észre, én pedig hátrébb húzódtam az árnyékba, és szemem a meztelen mellkasán, kemény bicepszein és formás derekán legeltettem.

Miért kell pont ennek a srácnak ilyen őrjítően jól kinéznie?

Hord egyáltalán pólót?

Hirtelen felszisszentem, mikor észrevettem testén a zúzódásokat: egyet a vállán, egy másikat a bordáin.

– Tudom, hogy ott vagy – mondta.

Fenébe, nem menekülhetek előle.

Rákönyökölt a korlátra, a hátán fodrozódott az izomzat, és tekintete még mindig a horizontot kémlelte.

Nem szólaltam meg, még mindig piszkált a düh, bár továbbra sem tudtam, miért.

De igen, tudtam... együtt töltöttük az éjszakát – még ha csak plátói módon is –, és egy hete volt azóta arra, hogy bekopogjon hozzám, *mégsem* tette meg. Egész héten ott ült mögöttem az órákon, de többnyire nem is vett rólam tudomást, csak szúrós pillantásokat küldött, ha Daxszel nevetgélünk.

Nem értettem.

És közben mégis, mintha megértettem volna.

Mindketten féltünk attól, hogy túl közel kerülünk a másikhoz.

Most felsóhajtott, és beletúrt a vizes hajába.

– Nem hibáztatlak azért, hogy csendben vagy. Gondolom, bölcsesség részedről, hogy tartod a távolságot. – Felnyögött. – Ami azért ironikus, mert te veszélyes nő vagy, Elizabeth.

Én? Mikor ő az, akiben megvan a lehetőség arra, hogy millió darabra zúzzon?

Szembefordult velem, tekintete az enyémbé fúródott, és akkor észrevettem, hogy az erkély legszélén állok, hogy minél közelebb

legyek hozzá. Ránézett a nedves hálóingemre és a meztelen lábamra.

A mellbimbóim is kitüremkedtek a textil alatt, mint csak ők is felé törekednének.

– Veszélyes? Ugyan. Te vagy az, aki újabb zúzódásokkal büszkélkedhet.

– Szeretem, amikor ilyen csípős a nyelved – mondta egy nagy vigyorral.

– Tudom. – Lehalkultam, mert eszembe jutott az éjszaka, mikor a lakásában találkoztunk.

A pillantása a melleimre tévedt, szinte megérintette őket, és az arcára volt írva a vágy. Éreztem azokat a láthatatlan huzalokat, melyek hozzávontak, és nyeltem egyet. Minden elővigyázatosságról megfeledkeztem.

– Együtt aludtunk szexelés nélkül. Gyakran csinálsz ilyet?

A szemei izzottak, mint a folyékony acél.

– Soha.

Úristen, mennyire akartam!

– Jó éjt, Declan! – mondtam ökölbe szorított kézzel.

– Jó éjt, Elizabeth!

– Megérkeztek az eredmények, és örömmel jelentem be, hogy a szalagavató királya és királynője: Colby Scott és Elizabeth Bennett adta hírül a sportcsarnok színpadáról Mr. Brown, az Oakmont igazgatója.

Az elragadtatottság hullámokban öntött el.

Elsőre nem tudtam elhinni, hogy nyertünk, de mikor Colby kézen fogva a színpad felé vont, végre leesett. *Ez tényleg megtörténik!*

Minden, amire vágytam, itt hever előttem.

– Gyerünk! Arra várnak, hogy megkoronázhassanak minket, bébi. – Colby kivillantotta fehér fogsorát.

Hagytam, hogy odavezessen a színpadhoz, és miközben átvágtunk a kosárpályán, el a lufi-figurák mellett, pink ruhám csillogott a tükröződő fényekben. Még egy párizsi látkép is ki volt ott feszítve háttérként. Felsiklottunk a lépcsőkön, a színpad közepe felé. A hallgatóságból kezek nyúltak felénk, hogy gratuláljanak.

Aztán valami hirtelen megváltozott...

Furcsa érzés kúszott fel bennem, és piszkált belülről.

Kirántottam a kezéből a kezem, de ő visszahúzta, és szorosan odavont a szürke öltönyéhez.

– Túl késő, Elizabeth. Ezt akartad, ne tagadd! – Durván szájon csókol, kezével megmarkolta a mellem.

A keze után kapkodtam, és ellöktem magamról.

De a mozdulat lassú volt. Nem tudtam mozogni.

Várjunk! Bevettem volna valamit? Részeg voltam? Mi volt a baj velem?

Ránk vetült a reflektor fénye. Láttam Blake-et és Shelley-t. Láttam anyámat, Karit és Scott szenátort, ahogy undorodva legörbül a szájuk.

Aztán egyszer csak ott voltunk a hotelban.

Az ágyon feküdtem, lábaim között Colbyval. Döfködött.

Ne, ne, ne...

De a terrornak nem lett vége.

Küszködtem.

Hagyd abba, hagyd abba, hagyd abba!

– Elizabeth, ébredj fel! – Valaki erős kezekkel rázta a vállamat.

Nem!

Sikoltva tértem magamhoz.

Felküzdöttem magam a háttámláig, tekintetem körbeugrált a szobán.

Az ágyam, a komódom, a lakásom. *Declan*. Hála istennek!

Reszketve szívтам be a levegőt. A kezemmel letöröltem szememről a nedvességet.

– Mi történt? – mormogtam rekedten, és az arcomat dörgöltem.

Declan az ágyam szélén ült, és még a félhomályban is láttam, hogy az egyébként napsütötte arca hófehér.

– Hallottam, hogy sikoltozol, és mert nem tudtam kinyitni a bejárati ajtót, az erkélyen másztam be. Hála isten, nyitva volt az erkélyajtód. Teljesen ki voltál tekeredve... – Elcsöndesedett. Az állában mozgott egy izom.

Közelebb húzódtam a belőle áradó melegséghez, és a vállára fektettem a fejem. Beszívtam a levegőt.

– Biztosan azt hiszed, dilis vagyok.

A keze közé fogta az arcomat.

– Akarsz beszélni róla?

Az ajkamba haraptam, annyira jólesett a kedvessége, és még jobban belebújtam a karjába.

– Nem. Semmi olyasmi, amiről tudni szeretnél. Csak egy kis vízre van szükségem.

– Oké, hozok neked. – Kiment a konyhába, hallottam, ahogy kotorászik, szekrényajtókat nyitogat, míg nem talál egy poharat, aztán megtölti vízzel. Visszajött, és a kezembe adta.

Idegesen és szégyenlősen ügyetlenkedtem, hogy valami beszélgetést kezdeményezzek.

– Te... ööö... át kellett ugranod az erkélyedről ide? Veszélyes volt?

– Igen – válaszolta halkán –, de a bejárati ajtó zárva volt. Talán adhatnál nekem egy kulcsot.

Kulcsot? Nevettem, hogy elrejtsem a meglepetésemet.

– Te csak egy átlagos Superman vagy, ugye?

Vállat vont, és semmit sem tudtam leolvasni az arcáról.

Bólintottam.

Oké, túlságosan feszült köztünk a helyzet.

Nyilvánvalóan menni akar. Felébresztettem, és holnap már órái vannak.

Néhány percig csönd volt.

– Köszönöm, hogy átjöttél! – Próbáltam minél egyszerűbbre fogni.

Megdörgölte az állát.

– Ha már jól vagy, azt hiszem, mennem kéne, ugye?

– Azt hiszem. – De egyikünk sem mozdult.

– Másra nincs szükséged? – kérdezte.

De, *rád*. A testem sóvárgott utána. Rosszul voltam attól, hogy csak pillanatokra láthatom nap mint nap. Nekem ennél több kell.

– Nincs.

– Nem baj, ha a bejárati ajtót használom?

– Nem – mondtam mosolyogva.

A bejárati ajtóhoz sétáltunk, és közben, meglepetésemre, megfogta a kezemet. Meleg ujjai a csuklómon lévő kusza sebhelyeket simították. Megnézte őket, aztán felém fordult.

– Mi történt?

Nyeltem egyet.

– Rossz srácba szerettem bele.

Azt vártam, hogy visszakérdez, vagy felhúzza magát az ostobaságomon, de nem kellett volna meglepjen, hogy egyiket sem tette. Ő Declan volt, senki máshoz sem hasonló.

– Aznap éjjel, mikor megmutattam neked, hogy kell ütni, észrevettem őket, de nem hoztam fel. Sajnálom a fájdalmadat – mondta a rózsaszín bőrre meredve. – Gyönyörűek a sebhelyeid. Azt jelentik, hogy túlélteél. Hogy itt vagy velem. – Egy tollpihe könnyedségével megcsókolta a csuklóm, és ezzel mindent átírt velünk kapcsolatban. – Ezt a kis részedet szeretem belőled a legjobban – mondta.

A nagy pillanatok szinte észrevétlenül esnek meg, és sokszor csak utóbb látjuk világosan az egészet, de most abban a pillanatban tudtam, hogy előbb-utóbb a szívem Declané lesz. És ez egyszerre ejtett kétségbe és izgatott fel.

Ujjával végigsimított az arcomon.

– Elizabeth, tényleg azt akarod, hogy elmenjek? Mert... mert én nem akarok menni. Szar hetem volt, és alig beszéltem veled...

– Azt akarom, hogy maradj! – mondtam halkán.

Még mindig egymás kezét fogva visszamentünk a sötét hálósobába.

Ágyba bújtunk, és vigyázva, nehogy a zúzódásaihoz érjek, bevacoltam magam a mellkasába, hagytam, hogy a teste melege átjárjon, és elűzze a rémálmomat. A csodás tetovált teste, melybe takaróztam, úgy hatott, mint valami hódító altatószer. Le akartam dobni magamról a hálóruhámat, és felmászni Declanre, hogy magamba fogadjam. Meg akartam lovagolni, míg ki nem törlődnek belőlem a rossz emlékek – de nem tettem. Úgy döntöttem, hogy magamon hagyom a ruhát, és belefúródtam a forró bőrébe. Elöntött a gyönyör, ahogy a hátamat simogatta, a ruhám alját érintette, és masszíroztak az ujjai.

Erotikus volt az érintése.

És közben mégsem. Hanem egyszerűen *több* volt, és megrémültem attól, hogy a nevén nevezzem.

Úgyhogy nem is gondolkodtam rajta tovább.

Csak átadtam magam az érzésnek.

14. FEJEZET

Declan

MÁSNAP REGGEL FÉLHAT KÖRÜL KELTEM, kiszálltam Elizabeth mellől, és elindultam az edzőterembe. Mostanában mindig korán mentem oda, hogy még el tudjam csípni a kivitelezőket.

Az edzőteremből az egyetemre hajtottam, és a szokásos helyünkön, a bölcsészettudományi épület előtt találkoztam Daxszel. Az utóbbi néhány napban nem nagyon láttuk egymást, főleg, mert az edzőteremmel meg az óráimmal voltam elfoglalva, ő pedig a diákszövetségnél bulizott. De legalább volt egy közös óránk, igaz, nehezemre esett nézni, ahogy ott ül Elizabeth mellett, és flörtöl vele.

– Mit gondolsz Elizabethről? – kérdezte, ahogy felsétáltunk a harmadik emeletre, és kiértünk a folyosóra.

Pont akkor hozza föl, amikor nekem is ő jár az eszemben?

– Az én Elizabethemre gondolsz?

Lépés közben megállt, és rám villantotta a szemét.

– A tiéd? Megdugdád?

– Nem.

– Úgy érzem, mintha most egy *de* következne.

– Ne légy tökfej! – Ellenálltam a kísértésnek, hogy nekinyomjam a falnak.

A saját testvéremre vagyok féltékeny. Szomorú.

Dax megtorpant.

– Mi van? Csak beszélgetek veled egy lányról, akivel közös órára járunk. – Fürkészőn nézett rám. – És csak a példa kedvéért tegyük fel, hogy meg akarom dugni – zavarنا téged?

Vállat vontam.

– A magad ura vagy. Azt csinálsz, amit csak akarsz ebben a bűdös életben.

Dax összehúzott szemmel, állát dörgölve tanulmányozott egy darabig.

– Kicsit furcsán viselkedsz. Minden oké?

Épp ebben a pillanatban tűnt fel a folyosón velünk szemben Nadia és Donatello, hatékonyan véget vetve a beszélgetésünknek. Nem került el a figyelmemet, hogy Nadia rajtam felejtí megejtő tekintetét. Nem érdekelt. Bár feszült vonásaiból és Donatello komor arcából arra következtettem, hogy ez a románc sem fenéki tejfél.

Megálltak előttünk, mivel egy sor diák megtorpant előttünk. Elkerülhetetlen volt a találkozás. Kicsi egyetem. A buli óta nem beszéltem Nadiával, és bár ő nem is jutott eszembe, a családja azért igen.

– Hogy van anyukád? – kérdeztem, mikor a Tini Nindzsa Teknőc arrébb ment, hogy váltson néhány szót a teniszcsapat-társaival, akik az egyik teremnél várakoztak.

Nadiának bepárasodott a tekintete.

A hétvégén hazamegyek meglátogatni.

– Sajnálom – és biccentettem. – Anya nem kapott kemót. Nem volt értelme, túl késő volt hozzá.

Megköszöri a torkát, és hangnemet váltott.

– Egyébként a női diákszövetség jövő héten rendezi az éves tanévkezdő partiját. Téged is várunk.

– Nadia, köztünk mindennek vége. Nem megyek.

Dax felvont szemöldökkel nézett hol egyikünkre, hol másikunkra, hol Donatellóra.

– Tudom – mondta Nadia, és közben megsimogatta a karomat, aztán leejtette a kezét.

– De nekem még mindig fontos vagy, Declan. Gondold át!

Köszönésképpen integetett, és csatlakozott a barátjához.

– Túl jó fej vagy vele – bosszankodott Dax. – Amúgy azt sem érti senki, hogyhogy nem rúgtad szét Donatello seggét.

Vállat vontam.

– Van, ami megéri, és van, ami nem.

Bementünk az irodalomóra előadótermébe. Lorna egy tenyérszerű topban és miniszoknyában integetett felém, a mellette lévő helyre mutogatva, ahol múlt hét óta mindig együtt ültünk.

Dax felröhögött.

– Úgy tűnik, valaki nagyon szeretne Balhész Brit következő csaja lenni!

De én Elizabethet kerestem. Lorna előtt ült, elmerülten lapozgatta a tankönyvét. Észre sem vette, hogy ott vagyok.

Dax odament, és lehuppant mellé. Rögtön beszélgetni kezdtek, persze inkább Dax beszélt, Elizabeth pedig hallgatta.

Mardosott az irigység: én akartam ott ülni.

Dr. Feldman elfoglalta a pódiumot, és onnantól kezdve próbáltam az órára koncentrálni.

Egyébként imádtam ezt az órát, de ma nem is figyeltem.

Csak Daxet és Elizabethet láttam.

15. FEJEZET

Elizabeth

– BÁRCSAK TE IS OLYAN GAZDAG LENNÉL, MINT ÉN! Ez nem fair, hogy állandóan dolgoznod kell. Ha meg nem dolgozol, akkor tanulsz. Szégyen, hogy lemaradsz az igazi egyetemélményről! – panaszkodott Shelley, míg én kipakoltam a könyvesboltba frissen érkezett, új tankönyveket. Elmosolyodott. – Hát nem imádsz, amiért idejöttem téged szórakoztatni?

A szememet forgattam.

– A Whitman nem valami olcsó hely, és nem lehet mindannyiunknak olyan apukája, aki havonta utalja a pénzt az American Express kártyánkra.

Legörbítette a száját.

– Találhatnánk módot arra, hogy a te számláidat is ő fizesse. Valószínűleg úgyse venné észre.

Megráztam a fejem.

– Én a magam erejéből tartom fenn magam. Mindig is így volt. És azért vagyok itt, hogy elsőrangú oktatásban részesüljek...

– Hogy sose kelljen valami lúzertől függned, mint anyukádnak... tudom, tudom. Már ezerszer elmondtad. Hidd el, te sosem fogod egy hawaii inges, petali autókereskedő mellett végezni. De ha szeretnél egy kedves és *gazdag* fiúval találkozni, többször kell kimozdulnod otthonról.

– A munkától jobban érzem magam a bőrömben. Neked is ki kéne próbálnod.

Erre hitetlenkedő arcot vágott.

– Én új cipőt veszek, hogy jól érezzem magam a bőrömben – vagy ékszert. És ha már itt tartunk, láttad James Avery új nyaklánckollekcióját? Úristen, totál menő a sok kis ezüst charmjával! Ilyet te is tökre tudnál csinálni, Elizabeth! A te rajzaid sokkal jobbak, mint a legtöbb cucc, amit látok.

– Nemrég rajzoltam valamit. Egy szitakötőt.

– Szent ég! Ez fantasztikus! – kiáltotta csillogó szemekkel. – Miért nem mondtad? És mit fogsz kezdeni vele? Karkötőre szánod? Nyakláncra? Csinálj nekem egyet... kérlek!

Shelley nem egészen értette, miért hagytam abba az ékszerkészítést, de a bátorítása sokat jelentett nekem. A nagyin kívül soha senki más nem biztatott, és ő már nem volt.

– Köszönöm, hogy ezt mondod.

Elvigyorodott, és témát váltott.

– Szóval, beszéljünk az új, szexi szomszédodról. Tehát rémálmod volt, erre megjelent az angol álompasi, és kimentett a mumus karmaiból?

Felnyögtem: nem lett volna szabad elmondanom neki!

– Elhagyhatnád a kislányos nyivákolást!

– De olyan vicces! Nem tudom elhinni, hogy nem csináltad vele *azt*. Nem látsz a szemedtől? Ez a pasi olyan, mint Hugh Grant a *Notting Hill*-ben! Vagy inkább mint Jude Law? Esetleg Charlie Hunnam? Ó, igen, vele csinálnék gyereket! Sőt, mindegyikükkel csinálnék gyereket! – Közben mókásan vonogatta a szemöldökét.

– De az én életem nem egy mozifilm, Shelley.

Közben egy zacskó csipszet majszolt, amit a kávézóból szerzett.

– Ha szabad ellentmondanom. Lásd be, hogy az életed megglelte tősen drámai. Basszus, ha eladnád rá a jogokat, szerintem milliókat kaszálnál vele! *Bingó!*

A szavai kijózanítottak, mert eszembe juttatták anyát és Karit és a kis összeesküvésüket. De inkább nem foglalkoztam velük tovább.

– Vajon minden, amit mond, dögösen hangzik? Például, ha azt mondaná neked, „te kurva”, kérnéd, hogy „ó, *bébi*, *mondd még egyszer!*”?

– Talán – mondtam vigyorogva.

– Úristen! Mi van, ha az ikrek a királynő rokonai? – bökött felém az ujjával felélénkülve. – Lehetnél angol királyi méltóság! Amúgy is Elizabethnek hívnak – volt ilyen királynő, vagy valaki, nem? Gondold csak el... Te egy Lady Di-féle esküvői ruhában! Így is szereted azt a Shakespeare-t. Ez lenne a hab a tortán! – És elkezdett híres Shakespeare-sorokat idézni, de csak összekutyulta őket: a *Rómeó és Júliát* a *Macbethtel*, satöbbi.

Miután abbahagyta, mély levegőt vettem.

– Figyelj, nem akarom, hogy kiakadj, de lehetséges, hogy ebben a szemeszterben összefutsz majd néhányszor Colbyval az egyetemen. Úgy tűnik, ő is itt tanul.

Kiesett a kezéből a csipszeszacsó, és óriásira kerekedett a szeme.

– Mi a picسا? És te jól vagy? Honnan tudod egyáltalán? És te nem akadsz ki ezen? Miért...

Én jól vagyok. – Hát totál nem voltam jól. – Meglátogatott, de mikor Declan elkergette, elmenekült. Szóval, ha furán viselkedem, vagy valami, az csak azért van, mert tőkre parázom, hogy összetalálkozzom vele, vagy hogy elmondja az embereknek, mi történt annak idején. – Remegett a hangom.

Shelley hangosan kifújta a levegőt, de mikor megszólalt, a hangja nyugodt volt.

Semmiért sem kell szégyellned magad, Elizabeth, egyáltalán semmiért. De ha Colby újra felbukkan, értesítened kell a rendőrséget. Kérlek, mondd, hogy így teszel majd!

Bólintottam. De tényleg így tennék?

– A szüleid ismerik a családját, Shelley. Megtennéd, hogy megkérdezed tőlük, miért jött ide? Hátha ki tudnád deríteni, mi van vele.

Bólintott, de az arcán aggodalom ült.

Magamra erőltettem egy vigyort.

– Gyerünk, nehogy elmenjen már itt a kedved. Nevetess meg!

– Jól megy a könyvpakolás? – szólt egy férfihang a sarokból, aztán beúszott a képbe Rick. Magas, vékony srác volt, hamuszőke hajjal. Nemrég diplomázott a Whitmanen, és most, miközben a doktoriját írta, üzletvezetőként dolgozott itt.

Mellém állt, és átfutotta a dobozban lévő könyveket.

– Néhány doboz elég nehéz, és fel kell őket vinni az emeletre, a szakkönyvszekcióba. Szólj, ha segíthetek velük. – Elmosolyodott, és megigazította a szemüvegét.

– Oké – mondtam, én is mosolyogva.

Liftünk is volt, de nem említettem. Mindig ajánlkozott, hogy segít, és ez szerintem tök cuki volt.

Szinte éreztem magunkon Shelley tekintetét, ahogy máris kombinál magában.

– Nagyon is szüksége van segítségre, *Rick*. Szüksége van egy jó, nagy... ó, mindegy is – és vigyorgott, mint egy eszelős.

Egy pillantást lövelltem felé. Nem pont erre gondoltam, amikor azt mondtam: *nevetess meg!*

A tekintete ugyanazt mondta, amit már annyiszor: *Ez itt a fincsi férfihús! Mire vársz, csajszi? Gyáva nyúl! Gyere ide, cccicuskááám!*

Bosszúsan fújttattam, de épp akkor nyílt a kávézó ajtaja, és Blake sétált be a könyvesboltba.

– Mi a helyzet? – kérdezte.

– Semmi – vágta rá Shelley puffogva. – Ezt a könyvesboltot szórakozóhellyé vagy diáklubbá kéne varázsolni.

– Jézus, hát senki sem mondta, hogy maradj itt – mondtam. – Én egyáltalán nem unatkozom: dolgozom, hogy ki tudjam fizetni a számláimat.

Vállat vont, és belekortyolt az üdítőjébe.

– Ez a tanév annyira *uncsi* eddig.

– Neked nincs házid? – Hogyhogy nem dobják ki ezt a lányt az egyetemről?

– Már kész vagyok mindennel – és a fejére bökött. – Lehet, hogy úgy nézek ki, mint egy buta iskolás lány, de több ész szorult ide, mint gondolnád.

– Csináljunk valamit együtt! – mondta Blake. – Elmehetnénk moziba, na? Azt hallottam, hogy a Malcóban vetítik az új Marvel-filmet – és bárgyún rám mosolygott. – Tudom, hogy Elizabeth odavan Thorért. Ugye?

– Vú, tényleg Elizabeth? – kérdezte Shelley gúnyosan.

Vállat vontam.

– Persze. Hát mit lehet azon nem szeretni? Nagy izmok, szőke haj, tetkók meg egy kalapács...

– Jaaa, nagyon bírja a nagy kalapácsokat! – vágta rá Shelley fapofával.

– Na, ebből elég – mondtam.

– Csak vicceltem – válaszolta Shelley huncutul.

Blake és Rick felkacagott, és bár rajtam csattant a poén, boldog voltam, hogy Blake-et vidámnak látom. Nem akartam, hogy megromoljon a viszonyunk. Sokat törtem a fejem a szerelmi vallomásán, de még mindig nem tudtam, mihez kezdjek vele.

Megszólalt a szélharang az ajtó fölött, amint Dax és Declan besétált a kávézóba.

Shelley felvillanyozódott.

– Jönnek a britek! Jönnek a britek!

– Hagyd már abba! – sziszegtem.

Blake arca szavaink hallatán mozdulatlanná vált, a teste megfeszült.

– Nem értem, mit esznek a lányok ezen a két csávón...

– ...akiktől forróbb lesz a levegő, mint a hajvasalómtól? – fejezte be Shelley.

A kávézóból egy lány feltartotta Daxet, de Declan felénk sétált a lógós farmerjében, Whitman-pólójában és egy pár bőrpapucsban.

Felsőhajtottam, mikor megláttam a fülei és tarkója körül göndörödő, sötét haját: megcsillant rajta a fény. Acélszürke szeme messziről rám fókuszált, és éreztem, hogy a testem máris készül arra az elektromos feszültségre, ami hamarosan és elkerülhetetlenül belém talál.

Ahogy közeledett, úgy tűnt, minden tekintet őt követi.

Miért nem tudom kitörölni a fejből, mint a többieket?

– Hát, szexibb, mint egy Rolex a Times Square-ről – motyogtam magamnak.

Megállt a pult előtt.

– Hé! Jól vagy?

Zavarba jöttem a figyelmességétől. A rémálomra gondolt. Már több nap is eltelt, amióta ott aludt nálam, de minden reggel lecsekkolt az irodalomórán – mintha csak úgy mellékesen, de mindig megkérdezte, jól vagyok-e.

– Aha. És te?

Bólintott.

Ekkor belénk szaladt Dax, a lánnyal a nyomában.

– Mi a helyzet? Jöttök a diákklubba lazulni? – Odajött hozzám, és átkarolt. – Helló, szívi, mikor végzel a melóval?

– Moziba megyünk, sajnálom – válaszolt helyettem Blake.

Nem emlékszem, hogy megbeszéltük volna ezt a moziba menést. Úgy tűnik, a barátaim már eldöntötték, mik a terveim az estére, mikor nekem tényleg muszáj lett volna hazamenni tanulni.

– Kicsit uncsinak hangzik, de legyen, benne vagyok – mondta Dax, és összeütötte a tenyerét. Most az ismeretlen lányt karolta át helyettem. – Te is jössz?

A lány elpirult.

– Ami azt illeti, Elizabethtel már van egy közös tervünk az estére. Csak azért ugrottam be, hogy leokézzam – vetette közbe Declan csöndesen.

Mindenki felém fordult, majd vissza Declan felé.

– Tervetek? – sikított Shelley. – És *moi*? Nekem mért nem mondtad el?

– De hát a mozi... – Blake hangja lassan elhalt.

– Ó, hát erre nem számítottam – mondta Dax kikerekedett szemmel.

Rick odament a pénztárhoz, hogy kiszolgáljon egy vevőt, de előtte azért még ő is vetett felém egy kérdő pillantást.

Úgy tűnt, mindenkinek megvan a nyavalyás véleménye a dologról.

– De azért jössz? – kérdezte felém fordulva Declan enyhe nyomatékkal a hangjában.

Mindenki elnémult.

Letettem a könyvet a kezemből, és nagyon nyeltem.

Ez most vajon egy olyan igazi randi lenne? Ami szexszel végződik, vagy ami nem szexszel végződik? Istenem, fogalmam sem volt, mit mondjak, mert Colby óta nem randiztam senkivel.

Vagy igazából csak rájött, hogy nincs kedvem sehova se menni, és most próbál megmenteni a jó szándékú barátaitól?

– Aha, persze – mondtam. – És hova megyünk?

Kisfiúsán elvigyorodott.

– Meglepetés.

Shelley kacarászott, de ahogy ránéztem, gyorsan abbahagyta.

Blake felkapta a vizet, és elviharzott. *Francba!* Sójajtvá figyeltem, ahogy távolodik. Visszafordultam Declanhez.

– Még egy óra hátravan a műszakomból.

Ránézett a körülöttem heverő könyvekre.

– Szívesen segítek. Mit kell csinálni?

– Ó, köszi, de csak munkatársak pakolhatnak könyveket. Rick szabálya. De azért köszönöm. Biztos vagy benne, hogy nem baj, ha várnod kell?

– A jó dolgokra megéri várni.

Megilletődve mosolyogtam.

– Egyébként szép a pólód – vigyorgott, mikor végignézett rajtam, és a szeme megakadt a pólón, amit két nappal azelőtt kaptam tőle. Vékony, fehér pamutpóló volt a Front Street Edzőterem lógójával: fekete körben két ököl találkozik, és az edzőterem neve a kör köré írva. A póló hátulján régi angol betűtípussal: Balhész Brit tulajdona. Marhára meglepődtem, mikor bekopogott az ajtómon, hogy átadja a pólót, mondván, ő tervezte, és szeretné hallani a véleményemet, mielőtt nagy mennyiségben berendeli a megnyitóra. Ráfeszült a mellemre. Declan a szemembe nézett.

– Kösz, valami beképzelt majom adta – válaszoltam.

– Mégiscsak jó fej lehet, ha adott egy ingyen pólót – mondta Declan, egyik szemöldökét magasra emelve.

– Nagyon. Csak asszem, egy számmal kisebbet adott – direkt.

Tekintete a mellemre szegeződött, és elmosolyodott, még mielőtt visszanézett volna a szemembe.

– Lehet, nem gondolta, hogy valaha is nyilvánosan viseled majd. Jóképű a pasi?

– Ő legalábbis úgy gondolja. – Úgy éreztem, mindjárt kettéhasad az arcom, annyira vigyorogtam. Mi volt ez benne, amitől olyan könnyű lettem?

Shelley karon fogta Daxet.

– Én azért szeretném, ha te legalább eljönnél velünk a moziba.

Dax bolondosan vonogatta a szemöldökét.

– Hm, igen? Túlságosan is jó csaj vagy ahhoz, hogy nemet tudjak mondani. Figyelj csak, szereted hármasban?

Shelley kuncogott, és a karjára csapott.

– Viselkedj!

Elővették a telóikat, hogy kikeressenek egy mozit, én pedig nekiálltam elvégezni a feladatokat, amikkel be szoktam fejezni a műszakot. Fél óra múlva ki voltak pakolva az új könyvek, a dobozok széthajtogatva, és a hátsó raktár egyik sarkában, a szemét mellet halomba gyűjtve. A seprűtartóból kivettem az ipari felmosót, és mikor megfordultam, Blake állt előttem.

– Jaj, megijesztettél! – Kezem a mellkasomra szorítva felnevettem. – Mit csinálsz itt, hátul? – Átnéztem a válla fölött. Mert ugyan Ricket valószínűleg nem zavarná, hogy tiltott területen van, de sose tudhatja az ember.

Vadul a hajába túrt, amitől égnek meredtek a tincsei.

– Nem hiszem el, hogy vele randizol az után, amit mondtam neked.

– Blake...

– Mióta vonulhat be ide, és viselkedhet úgy, mintha birtokolna téged? – Gyors, erőteljes mozdulatokkal masírozott föl-alá, mintha felgyülemlett dühöt próbálna visszatartani.

Lemerevedtem.

– Éppen hogy *te* vagy az, aki birtoklóan viselkedik! Declan jó fiú. Ami azt illeti, te szemrebbenés nélkül hazudtál róla a partin. Nem akarsz ezt megmagyarázni?

– El voltam keseredve! – mondta nagyra nyílt szemmel. – Nem akarom, hogy vele legyél, jó? Elmondtam neked, mit érzek irántad, és egy szót sem szóltál rá. Úgy viselkedsz, mint a mi sem történt volna, és nem akarsz elfogadni, hogy a kapcsolatunk megváltozott. Nem tudok többé a haverod lenni, és nézni, hogy másokkal kefélsz.

Hitetlenül ráztam a fejem.

– De a barátom vagy, és szükségem van rád! – Csak két barátom volt az egész világon.

Nagyot sóhajtott.

– Akkor csak adj egy esélyt *magunknak*! Nem fogjuk elsietni, ígérem. Nem csinálunk semmi örültséget. – Megsimogatta az arcomat, finoman és könnyedén, mintha valami nyugtalan állapotot próbálna megszelídíteni. – ígérem, sosem kényszerítek vagy erőltetek majd rád semmi olyat, amit nem akarsz.

Be kell valljam, hogy tényleg éreztem valamit iránta. Egy kis szikráját annak, ami a gimiben volt, bármi volt is az. De Blake-kel lenni elköteleződést jelentett volna.

És arra egyszerűen nem voltam képes.

– Minden rendben itt hátul? – törte meg Rick hangja a feszült csöndet. – Szükséged van segítségre, Elizabeth?

Megköszörültem a torkomat, és kiléptem Blake mögül.

– Minden oké, mindjárt jövök felmosni!

Blake a kezem után kapott.

– Várj, Elizabeth! Nem csak nekem vannak érzéseim – kérlek, beszélj hozzám!

Sóhajtottam, és hangnemet váltottam. Bármit, csak ne kelljen erről a témáról beszélni.

– Nézd, mostanában elég sok minden foglalkoztat. Van valami, amit még nem mondtam el neked: Colby meglátogatott a szemeszter első napja előtti éjszakán. Most ő is itt tanul. Nem találkoztam vele azóta, de fogok. Ebben biztos vagyok. Nem fog elmenni. – Hallottam a hangomban a félelmet, és összebb húztam magam.

Blake átölelt.

– Bassza meg. Sajnálom. Hogyan segíthetnék?

– Nem lehet mit tenni – mondtam, és a vállára hajtottam a fejem. – Muszáj lesz megbirkóznom ezzel, és nagyon nagy szükségem van arra, hogy mellettem légy. Nem tudom nélküled végigcsinálni.

Hosszan kifújta a levegőt, és homlokon csókolt.

– Bármire legyen is szükséged, én itt vagyok.

18. FEJEZET

Elizabeth

KÉSŐBB ELINDULTUNK A KÖNYVESBOLTBÓL a parkoló felé. Declan levette a Jeep tetejét és a hátsó ajtókat. Úgy döntöttünk, hogy az én kocsimat ott hagyjuk, és majd visszahoz később, bárhová megyünk is.

Beültem az anyósülésre, és becsatoltam magam.

– Elmondod, mi történt odabent? Nem terveztünk mára semmit.

– Hogyan? – somolygott. – Azóta akarsz, hogy randizni hívjalak, amióta először megláttál a diákszövetség bulijában.

– Arra az estére gondolsz, amikor táncolni se voltál hajlandó velem? – vágtam vissza.

Hátravetette a fejét, úgy nevetett.

– Micsoda kis méregzsák vagy! Egyébként is táncoltam veled az erkélyeden, emlékszel?

Hát jó.

Feltette Ray-Ban napszemüvegét, és rám vigyorgott.

– Ha jól értem, nem szereted a meglepetéseket.

– Nem. Úgyhogy mondd is el, hová megyünk – kérleltem.

– Oké – biccentett. – Egy beavatkozás felé tartunk.

Hát ez egyáltalán nem tűnt viccesnek.

– Miért?

Mikor megálltunk a lámpánál, szürke szeme szinte simogatta az arcom.

– Szeretni fogod, ígérem.

Ó, a francba! Már ettől is teljesen felizgultam.

Ahogy a sztrádára értünk, a szél teljesen összekócolta a hajamat. Mókás volt, mégis kiabálva próbáltam összefogni. Kellett volna egy hajgumi.

Declan kinyitotta a kesztyűtartót, és rámutatott egy csomag hajgumira.

Megijesztett, hogy ennyire tudja, mi jár a fejemben, de miközben kiválasztottam egy feketét, szúrós pillantást vetettem felé.

– Nadiáé?

A már ismerős, jellegzetesen hanyag mozdulatával vállat vont. Szenvtelen, és fene rejtélyes.

Rámeredtem.

De a dühöm csak mulattatta.

– Féltékeny vagy? – kérdezte.

– Igen! – vágtam ki, még mielőtt visszaszívhattam volna.

Meglepetten rám nézett, aztán gyorsan visszafordult az út felé, és többször, fürkészőn rám pillantott.

– Gyönyörű vagy – mondta gyengéden. Egyszerű, de súlyos szavak. – Nincs okod féltékenykedni rá. Te mindenben más vagy, mint ő, és ez tetszik nekem. Nagyon.

Ha romantikus filmet nézek, vagy könyvet olvasok, mindig eljön az a pillanat, amikor a két szerelmes vágyakozása tökéletes harmóniába kerül. A férfi ránéz a nőre, és elérzékenyül a tekintete. A nő a férfit néz, és rájön, ő a legjobb dolog a világon. Kábé mint amikor Elizabeth túlteszi magát Darcy rettenetes házassági ajánlatán, és meglátja benne a valódi embert a gazdagság álarca alatt. Vagy amikor Rómeó először pillantja meg a mulatságban Júliát, és tudja, hogy az élete örökre megváltozik.

Nálam akkor jött el ez a pillanat, amikor ott, a kocsiban a szél belekapott a sötét hajába, és összeborzolta. Az a másodperc-

töredéknyi idő – ahogy önfeledten mosolygott, ahogy erős kezével a kormányt fogta, ahogy apró, kutató pillantásokat vetett felém, mintha fel akarná mérni a reakciómat – elég volt ahhoz, hogy hirtelen mindent előre megsejtsek.

De aztán figyelmeztettem magam, hogy térjek észhez.

Declan mégiscsak egy bunyós, az isten szerelmére!

Nem nekem való.

De igazából senki más sem.

Mert a szívem szoros lakat alá volt zárva, a kulcsa mélyen a lelkembe rejtve. És senki, még Declan Blay sem tudja előszedni onnan azt a kulcsot.

19. FEJEZET

Declan

A SZTRÁDÁN GURULTUNK, és mikor azt mondtam neki, hogy gyönyörű, a legfurcsább tekintettel válaszolt.

– Most mi a baj? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, mintha ki akarná verni belőle a gondolatokat.

– Figyelj, ez nem egy igazi *randi*, *ugye?*

Vállat vontam.

– Épp egy szar kapcsolaton vagyok túl.

– De nem is arra gondolok, hogy olyan barátok, akik néha dognak – mondta.

– Kértelek én arra, Elizabeth, hogy dugjunk? Bepróbálkoztam valaha is nálad? – kérdeztem kissé emeltebb hangon.

– Nem – válaszolta halkán.

– Helyes. Egy csomó lány szeretne lefeküdni velem. Nincs szükségem arra, hogy bárkinek is könyörögjek.

Megnyalta a pinkre festett ajkát, én pedig azon kaptam magam, hogy miközben a száját bámulom, elképzelem, ahogy belecsúszik a dákóm...

– Megtennéd, hogy ahelyett, hogy engem bámulsz, inkább az utat figyeled? – kérdezte élesen.

Nem tudtam letörölni a vigyort a képemről. Boldoggá tett, és nem is értettem, hogyan. Lehet, azért, ahogyan rám nézett, mikor odamentem hozzá a könyvesboltban. Ahogy elpirult, mint egy fruska, de olyan pajzán pillantással, ami a farkamig hatolt. Vagy ahogy feszült rajta a póló.

De talán többről volt szó, mélyebb dolgokról: lelki társat véltem felfedezni benne, a magányost, aki fájdalmasan kutat valaki után, akit valóban szerethet. Pont, mint én.

Egy pillantása elég volt, hogy csókolni akarjam, és a magamévá tenni. Az emberek nevetnek, mikor valaki arról beszél, hogy első látásra beleszeretett valakibe. És nem állítom, hogy köztünk erről volt szó, de a fenébe is, valami furcsa dolog zajlott itt, amin törnöm kellett a fejemet. Lehet, hogy arról van szó, hogy annyira nem nekem való lány, hogy ettől csak még jobban akartam? Hát, igen. Francba. Elizabeth Bennett belém mélyesztette csinos kis karmait, és isten segítsen, arra vágytam, hogy még mélyebbre süllyessze őket.

Beálltam a Jeeppe a Front Street Edzőterem parkolójába, de mert a cégér még nem volt kint, ő nem tudta, hol vagyunk. A munkások már elmentek, úgyhogy csönd volt. Kiugrottam, és megkerültem a kocsit, hogy segítsek Elizabethnek leszállni.

Lelépett a járdára, és körbenézett, óvatosan méregette a kétemeletes épületet.

– Mi ez a hely?

– Az új edzőterem – vigyorogtam.

– Miből tudod ezt megengedni magadnak?

Vállat vontam.

– Anyukám örökségéből vettem a helyet, a bunyókból befolyó pénzből pedig az átalakításokat fizetem.

– Ó – mondta kikerekedett szemmel.

– Azt gondoltad, poénból verekszem?

Megnyalta a száját.

– Nem szeretem a verekedést.

Felsóhajtottam. Hát, most mit csináljak.

Beléptünk a sötét előtérbe. Az izzadság és a gumiszőnyegek szaga úgy hatott az érzékeimre, mint a hűs szellő egy forró délutánon. Hallgattunk; felkapcsoltam a lámpát, és figyeltem, hogyan tanulmányozza a tágas teret, és közben próbáltam elképzelni, milyennek láthatja. A hely régi volt, és dohos. A kondigépek többsége is régi volt, de a szorítók vadiújak.

A plakátokat nézegette a folyosó falán. Rámutattam arra, amin Max kesztyűs kezét a magasba emelte, míg a bíró rátette a bajnoki övét egy ketrecharc-versenyen.

– Az ott Max. Ő a személyi edzőm, és itt is oktat majd, ha néhány hónapon belül megnyitom a helyet. Jó barátok vagyunk.

A szemembe nézett.

– Te tényleg szereted ezt a helyet.

– Aha. Ha nem lenne ez a hely – és az edzés –, akkor, nem is tudom, valószínűleg megőrülnék. De egész biztos, hogy állandóan dühös lennék. Ez itt lefoglalja a figyelmemet.

Nyugtalan arccal az ajkát harapdálta.

Nem vettem tudomást róla.

– Felkészültél a meglepetésre?

Ideges tekintetet vetett rám.

– Aha.

– Akkor gyere! Hadd mutassak neked valamit! – Kézen fogtam, és odavezettem az egyik gyakorlószőnyeghez. – Nem tudom nem észrevenni, mennyire ijedt vagy néhány ember közelében. Szerintem magabiztosabb lennél, ha tényleg tudnád, hogyan véd meg magad. Annál, hogyan szorítsd öködbe a kezed, többet kell tudnod ehhez. Azt is tudnod kell, miként használd.

Lenézett a tatamira.

– Most birkózni fogunk?

Elvigyorodtam, ahogy elképzeltem a helyzetet.

– Krav magát fogunk csinálni. Hallottál róla valaha?

Megrázta a fejét.

– Ha lefordítjuk, azt jelenti, *közelharc*, és néhány éve oktatom már a környék különböző konditermeiben. Ez egy önvédelmi

rendszer, amit az izraeli hadsereg fejlesztett ki. Csak néhány mozdulatra épül, gyors, agresszív és roppant hatékony.

– Szóval hozzám fogsz érni?

– Igen, eléggé – pislogtam.

Néhány percig fontolgatta magában, közben kis mosolyra görbült a szája. Túl sok éjszakán át képzelődtem azokról a telt, húsos ajkokról.

– Oké, de csak akkor, ha megengeded, hogy lebirkózzalak néhányszor. Hogy például a vállaimon átvetve dobjalak a földre, meg ilyesmik. Esetleg rád is üljek.

Miközben elképzelttem a jelenetet, ki kellett fújnom a levegőt, és nem tudtam letörölni egy kis vigyort az arcomról.

– Akkor ülsz rám, amikor csak akarsz.

– Haha, angolkám – vigyorgott gúnyosan. – Jobb, ha kedves leszel hozzám, ha nem akarsz, hogy megverjelek.

Felnevettem.

Ezt a magabiztos és csípős nyelvű lányt akartam én látni. Nem az ijedt lányt a diákszövetség bulijáról.

Körbesétált a tatamin, és kicsit rugózott a sarkán.

– Oké, ez vicces lesz. Mivel kezdünk?

– Először is, le kell vinned a ruháidat.

20. FEJEZET

Elizabeth

PERSZE HOGY CSAK UGRATOTT.

Felkacagott.

– Nyugodtan csukd be a szád! Csak azért mondtam, mert, gondolom, nem akarsz tönkretenni, például kiszakítani, a farmerodat. – A terem végébe bökött, az öltözők és vécék felé. – Gyere, adok egy nadrágot, amit felvehetsz!

Tíz perc múlva kiléptem a női öltözőből egy XS-es karate-nadrágban, mezítláb.

Odasétáltam a tatamihoz, és piruetteztam egyet. Tetszett, hogy nevetést csaltam vele az arcára.

Rajta is ugyanilyen nadrág volt. Az ő lába is meztelen volt, szétvetve valami magabiztos pozitúrában. És bár nem vagyok az a fajta, akit felizgatnak a furcsa testrészek, az ő lábfeje szexi volt.

De igazából a meztelen mellkasa volt az, amitől a szívem tótágast állt. Legszívesebben végignyaltam volna, de néhány mély levegővétellel lehiggasztottam magam. Eszembe jutott, milyen csodás volt a bőréhez simulni azokon az éjszakákon, amikor együtt aludtunk. De az akkor volt, és most ez van, és úgy tűnt, mintha lassan elindultunk volna valami más felé.

Hagyd szépen a nyelvedet a szádban, Elizabeth, mondtam magamnak.

Hogy elvonjam a figyelmemet, a szitakötő-tetkót kezdtem nézegetni a nyakán. Az ujjaim legszívesebben lerajzolták volna. Annyira összeférhetetlennek tűnt ez a tetoválás a kemény csávóval, aki volt, de mégis illett hozzá. Volt valami lágyság Declanben, és azt hiszem, ezt már a találkozásunk első pillanatában megéreztem.

– Gyere ide! – mondta bársonyos hangon.

Gondolkodás nélkül odamentem.

– Miért? – kérdeztem.

Összefogta a pólóm alját, és csomóba kötötte a hasamon. Megborzongtam az ujjai érintésétől.

– Na, most már kész vagy.

– Kösz! – motyogtam, és lenéztem a hasamon lévő kitüremkedésre, és hirtelen éreztem, hogy élek. Felvillanyozva.

Biccentett, majd amikor lehajolt megigazítani az edzőszőnyeget, megint megláttam a hegeket a hátán.

– Mi történt a hátaddal?

Felállt, rám nézett – az arca olyan volt, mint a kő.

Láttam, hogy elzárkózik tőlem, mintha nem akarna beszélni a dolgról.

– Ha... valaha is el akarnád mondani, én szívesen meghallgatlak. .. – tettem hozzá elcsukló hangon.

– De nem akarom.

Elszomorodtam. Sokkal több volt benne a szexi akcentusú szexi fiúnál.

– Nem ítélek el, Declan. Nekem is megvannak a magam sebei.

Egy ideig nézegette az arcom, aztán nagy levegőt vett.

– Tizennégy éves koromban verekedtem az apámmal, és átrepültem egy hatalmas ablakon. A hátam járt a legrosszabbul.

– Ez rettenetes.

– Egész nyáron a hasamon aludtam, és vártam, hogy begyógyuljanak a sebeim. – Akkor a csuklómra nézett. – Veled mi történt?

A hotelből maradt emlékképek átcikáztak a fejemen, és már nyitottam is a számat, hogy elmondjam neki, de tényleg mindent – aztán nem sikerült. Nehéz megszabadulni a beidegződésektől.

Elfordítottam a fejem, és nyeltem egyet.

– Egy kezemen meg tudom számolni, hányán tudják, miért vágтам fel az ereimet. Még... nem készültem fel rá, hogy megosszam veled.

– Blake tudja?

Kihallottam a hangjából a féltékenységet.

– Igen.

Összeszorította az ajkait, majd azt mondta:

– Rendben, lássunk munkához!

Megkönnyebbültem, hogy nem forszírozta tovább a dolgot, úgyhogy beleegyezőn bólintottam.

– Ha majd eljutunk a közelharcedzésig, megkérlek, hogy vegyél fel védőfelszerelést, és tekerd körbe a kezedet, de ma még csak az alapállást és néhány alapmozdulatot fogunk átvenni, hogy beleérezz kicsit a dologba. Oké?

Biccentettem. Úgy éreztem, pontosan arra van most szüksége, hogy az oktató szerepébe bújjon. Gyönyörű hangja volt: tiszta, mély, mégis parancsoló. Meg tudtam érteni, miért szeretnének mások órát venni tőle. Fogadok, hogy a nők minden szaván csüngnek.

– Nem adhatsz szabad utat az ellenfelednek, úgyhogy légy tudatában a környezetetnek, és először nézz körül, tudsz-e bármilyen segítséget szerezni. Ha nem tudsz, készülj fel a kemény harcra. A legfontosabb: légy agresszív! Ne riadj vissza semmitől se, amivel megvédeheted magad! Ütés, rúgás, könyöklés, térdelés, még harapás és karmolás is mehet. Csak ne fagyj le, mint aznap este, mikor Colby megjelent!

– Épp úgy hangzik, mint az a cicaharc, amit elsőben láttam egyszer a campuson – mosolyogtam gúnyosan.

Miközben megigazította a vállamat és a testtartásomat, mosolygott.

– Ez a fajta harc sokkal átgondoltabb. Az erősebbik lábadat tartsd magad előtt. A kezedet emeld föl az arcod elé, épp szemmagasság alá. A csípőd, a szemed és az elöl lévő vállad mindig az ellenfél felé nézzen.

Követtem az instrukcióit, de közben vadul vert a szívem a közelsége miatt.

Egyik lábamról a másikra kellett helyeznem a testsúlyt, hogy megtaláljam a kényelmes helyzetet.

Előre, hátra – újra és újra.

Akkor mellém állva bemutatott egy könyökkel felütést. A csípője megcsavarodott, a teste elmozdult a képzeletbeli támadó felé. Úgy mozgott, mint a villám: sebesen, ragyogóan. Őrülten szexi volt. Ismételtettem utána a rúgó és ütő mozdulatokat, míg el nem kezdett zsibbadni a combom, karom, fenekem.

– Erősítened kell majd, hogy megizmosodj – jegyezte meg később, mikor nem sikerült megcsinálnom egy első rúgást. – A rúgáskor ne felejtse el elsősorban a mogyoróit célba venni. Ha az valamiért nem megy, akkor a térdét, nyakát vagy orrát. A lényeg, hogy vidd be, és lépj le!

Kifulladásig törölgettem az izzadságot az arcomról.

– Elfáradtál – és megállt a rúgás bemutatásával.

Megráztam a fejem – de hazudtam. Bár igaz: a látvány, ahogy mozgott a nagy, erős teste, felélénkített.

Kinek kell a sportital, mikor itt van nekem ez a dögös csávó a harcmozdulataival?

Néhány perccel később felálltunk egymással szemben a tatamin.

– Támadj rám! Lássuk, be tudsz-e kerülni a körömön belülre, és meg tudod-e érinteni a karom!

– Most nem kell a védőfelszerelés?

Legyintett, és közben felvette a védekező pozíciót.

– Ma még nem. Úgysem fogsz bekerülni.

Nem fogok?

Felszívtam magam, és felé mozdultam, ahogy mutatta, a kezemet ütésnek megfelelő pozícióban tartva. Körülötte ugráltam, előre-hátra, keresve a megfelelő szöget.

– Gyerünk, Elizabeth, ne húzd sokáig!

Mozogtam körülötte, hogy megtaláljam a pontot, ahol le tudok csapni, de ahogy kerülgettem, mindig szembefordult velem.

– Lassabban mozogj! – kiáltottam rá.

– Nem kell tökéletesnek lennie, Unikornis-lány! Csak érints meg!

– Ne nevezz így!

Elmozdultam, de ő is.

– Nem megy! – kiabáltam rá. – Túl nagy vagy, és túl gyors!

Felsóhajtott, és csinált egy nyakkörzést.

– Csinálj úgy, mintha valami buliban lennénk, ahol épp csak találkoztunk, és én most le akarnálak teperni, hogy azt tegyek veled, amit akarok...

Még csak nem is emlékszem rá, hogy nekimentem, vagy hogy az arcába akartam volna vágni az öklömet, mégis ezt tettem. A feje hátrarándult, és bár próbálta elkerülni az ütest, részben mégis be talált.

– Declan! – sikoltottam fel. – Miért nem védekeztél?

Pislogott egy kicsit.

– Azt a mindenit! Nem azt mondtam, hogy törd el az orrom, hanem hogy *érints* meg.

Aggodalmasan kapkodtam körülötte: rémesen éreztem magam. Kezembe fogtam az arcát, közben összeért a mellkasunk.

– Istenem, annyira sajnálom! Rendben vagy? – Végigfuttattam a kezem az állán, finoman megsimítva a borostáját. – Hozzak jeget? Vagy egy üveg vizet? Nem kell leülnöd? Istenem, sokat beszélek, ugye?

Zavartan nézett rám.

– Jól vagyok. Csak megleptél.

– Megsérülhettél volna – siránkoztam. – Szörnyen érezném magam! Mindig olyan jó, csodás és kedves vagy hozzám, én

meg... – Lassan elfogytak a szavak, mert féltem kimondani azt, ami a nyelvem hegyén volt. Istenem! *Mi van velem?*

– Lehet, hogy mégiscsak kell egy kis víz. – Furcsa volt a hangja, és a szeme is: a pupillája egyre jobban kitágult.

– Declan, kitágult a pupillád. Biztos jól vagy? Nincs agyrázkódásod?

Felhördült, és lehunyta a szemét.

– Declan?

Hátrébb lépett.

– Nem az ütés miatt van, Elizabeth, hanem *miattad*.

Felszisszentem, és ahogy felnyitotta a szemét, és rám vetette, valami megmozdult bennem. Vágyakozón, forrón.

A távolban mintha tűzijátékok röppentek volna a levegőbe.

Mindenki változik. Van, hogy új frizurára vágjuk az ember, vagy képpenészes sajtot kíván a cheddar helyett, és néha csak arra vágjuk, hogy az esze helyett a vágyai vezéreljék. Ez többnyire hosszabban tartó folyamat során alakul ki, de Declannel más volt a helyzet. Itt ezen a tatamin, ebben a szellőzetlen konditeremben akartam szexelni ezzel a szívödöglesztő brit sráccal, bármi lesz is a következménye. A fenébe a hülye szexszabályaimmal. Akarom őt.

Az arcomat fürkészte.

– Ha tudnád, mi jár most a fejemben, menekülnél.

– Arra gondolsz, hogy le akarsz teperni a szőnyegre?

Leengedte az állát, és félig lehunyt pillák alól nézett.

– Igen.

Megrészegítettek a szavai, a vágytól szinte elkábultam.

A gerincemen felszaladó forróságtól megremegtem, ahogy ott állt, és a ragyogó szemeivel nézett rám. *Akart*.

Istenem, elegendő volt abból, hogy egy járó-kelő, beszélő hulla vagyok, ha valódi vágyakról van szó. Egyszerűen akartam Declant, vadul és gyorsan.

– Csókolj meg, Declan! *Kérlek!*

– Ezer éve várok rá, hogy így mondd ki a nevemet – mondta mély hangján, és magához vont. Tenyere végigsimított az arcomon, kisöpörte az előre hullott tincseket a homlokomból.

Belékapaszkodtam, a karom izmoktól feszes nyaka körül kígyózott, és belélegeztem férfias, izzadt illatát. Ajkai vadul támadtak a számra, hogy felnyögtem, ahogy végigsiklottak rajta, ahogy magukévá tették. Két karja édes börtönbe zárt, én pedig ujjaimat a vállába mélyesztve húztam őt egyre közelebb. Még többet, *igen!* Az íze, mint a legédesebb desszerté, olyan gazdag és pusztító volt.

– Igen – mormogtam, miközben tenyeremmel vadul szeltem keresztül-kasul a hátát, hogy megtaláljak minden izmot és bemélyedést, így akartam feltérképezni a bőrét, hogy az emlékezetembe égessem.

Felemelte a karomat, letépte rólam a pólóm, és oda se nézve félredobta.

Engem sem érdekelt, hová.

Gyerünk, gyeriünk, tégy a magadévá, gyötört egy belső hang, de Declan kínzóan lassan haladt. Kezébe vette a még mindig a nude melltartóban lévő melleimet. Egyik tenyerével masszírozta őket, míg a másikkal lassan hátranyúlt, hogy kikapcsolja a melltartót.

Az szinte észrevétlenül hullott a padlóra.

Masszírozott, majd lehajolt, hogy az egyik mellbimbómat a szájába vegye, és közben találkozott a tekintetünk. Játékosan harapdálta, szívogatta a bimbómat. Elöntött a gyönyör.

Hátravetett fejjel levegő után kapkodtam, és a hajába kapaszkodva húztam közelebb magamhoz. Félő volt, hogy még mielőtt az igazán jó részhez érnék, lángra kapok, és porrá égek.

Az érintése durvább volt annál, amihez szokva voltam. Parancsolóbb, magabiztosabb, szexi.

– Ez annyira jó – suttogtam.

– És csak jobb lesz – mormogta, és újra a mellbimbóimra támadt, nyelve és fogai ostromozták az érzékennyé vált bőrt.

A keze mindenhol ért, mintha nem tudna betelni velem. Imádtam a mohóságot, amivel megérintett. Tudta, hogy kell úgy hozzám nyúlania, hogy szinte kivetközzem magamból. Hozzá feszültem, mert még többet akartam belőle. Most már csak azért kapaszkodtam a vállába, hogy meg tudjam tartani magam.

Érezte, hogy össze fogok esni, ezért lassan leengedett a tatamira, és ahogy ott állt fölöttem, izzottak a szemei.

– Nem kellene ezt tennünk – mondta zihálva. – Egyáltalán nem vagyunk egymáshoz valók, és én legtöbbször még abban sem vagyok biztos, hogy kedvelsz.

– Igazad van, de ne hagyj, hogy ez megállítson!

Felnevetett, és lerántotta magáról a nadrágot: a feszülős bokszerből előugrott a merev farka. Reszketett a levegő, ahogy beszívtam. Még sosem láttam ekkorát, vaskos volt, és kemény. Az alsóbb testtájaim összerándultak.

Declan elvigyorodott.

– Úgy nézel a férfiasságomra, mintha egy robbanni készülő dinamitot látnál.

– Miért, nem az?

Tekintete az enyémbe fúródott.

– De, valóban.

Letérdelt, és ekkor fájdalmas felismerés ült ki az arcára.

– Nincs nálam óvszer! Egyáltalán nem számítottam arra, hogy ez történik majd. – Káromkodott, és megdörzsölte az arcát. – Basszus! Ne haragudj!

Lehervasztott a csalódottság, de a testem továbbra is őerte sóvárgott.

Kisimított egy tincset a homlokomból.

– De tiszta vagyok. Soha nem feküdtem még le senkivel óvszer nélkül. Egyszer sem.

Én pedig sosem engedtem magamhoz közel egyetlen csávót sem, akin nem volt óvszer, de most hirtelen elhatároztam magam.

– Tablettát szedek. Ha azt mondod, tiszta vagy, Declan, én hiszek neked.

Vadul és fürgén megcsókolt.

– Köszönöm, hogy bízol bennem!

A szemébe néztem. Inkább a perzselő vágyról volt szó, mint bizalomról.

– De levágom a farkadat, ha elkapok tőled valamit. Értetted?

Felkacagott.

– Hagyni fogom, drága! Már a gondolattól is boldog vagyok, hogy hozzám érsz.

Mellém feküdt, a teste érintése olyan volt, mintha a Nirvánában lennék. Erős karjával magához ölelt, és felnyögtem. Végre.

Keze lejjebb vándorolt a testemen, míg ujjai a bugyim alá csúsztatva le nem manőverezték lábamról a nadrágot. Szemével követte a nyomukat.

– Elképesztő hosszú combjaid vannak. Folyton látom magam előtt, ahogy a csípőmre kulcsolódnak. – Felnyögött. Alámerült, és belecsókolt a hasamba, aztán szája a csípőmre és a térdhajlatomra vándorolt.

Zihálva szétvettem a lábaimat, ahogy a befelé törekvő ujjai elérték céljukat, és belém mélyedtek, majd kicsúsztak. Játékos, incselkedő érintéseivel egyre növelte a nedvességet.

Vonaglottam, és ívbe hajlítottam a hátam, hogy közelebb kerüljek hozzá, ő pedig ajkát harapva nézte, ahogy tekeregve törekszem felé. Egyre beljebb.

Oda, igen.

Lihegtem.

Keményen, mégis gyengéden dolgozott rajtam. A G-pontomban lévő idegvégződéseket simítgatta, pendítgette, mint valami gitárhúrt.

Még többet! Azt akartam, hogy teljesen terítsen be.

A gondolataimban olvasva, amikor lábaimat a vállára helyeztem, lehajolt, és szájába vette a csiklót. Forró tűz perzselte minden porcikámat, zihálva kapkodtam levegő után, mikor a vájataimba belemélyedtem, és ujjjaival segítette a nyelvét.

Széthúzta az ajkakát, hogy nyelve az érzékeny részek után kutasson. Szájával dörgölve, rángatva dolgozott rajtam.

Egyre elviselhetetlenebbé nőtt bennem a vágy. A nevét sikoltottam.

Kéjes tekintettel felnézett rám.

– Szereted?

Bólintottam. Ilyet még soha senki sem csinált velem. De soha senkiben nem is bíztam még ennyire.

– Ne hagyd abba! – rebegtem.

Nem utasított el: két ujját belém mélyesztette, nyelve pedig a bőrömön pulzált. Szájával rabul ejtette a csiklómat, és lágy csapásokkal becézte.

Millió darabra robbanva a nevét sikoltottam, az apró részek szanaszét repültek, hullottak körülöttem, mint a csillagok az égről. A szőnyeg szélébe kapaszkodtam, hogy kibírjam. A belső izmaim megfeszültek és összehúzódtak a szája alatt.

Testem a tatamiba süppedt.

Mikor elégedetten mosolyogva felnézett rám, kezem közé fogtam az arcát.

– Azóta égtem a vágytól, hogy ezt megtehessem, mikor először csókolóztunk a lakásomban. Sokkal jobb az ízed, mint valaha is képzeltem. – Aztán erősen megcsókolt, hogy én is megkóstolhattam magam.

A vállába kapaszkodva felnéztem rá.

– Nem tudom, mit mondjak: köszönöm.

Édesen simogatta az arcomat.

– Még egyetlen lányt sem akartam úgy, mint téged – suttogetta.

Ó, a szívem tombolt a boldogságtól. *Ő lenne az igazi?*

Újra csókolóztunk, míg lassan elhelyezkedett a lábam között. Közben simogatta a combomat, ami kis elektromos ütéseként érte a testem.

Engedtem, hogy fölém kerüljön, bár a szabályaimnak ez egyáltalán nem felelt meg.

Egyik kezével meredt szerszámát tartotta, és apránként haladt belém.

– Milyen szűk vagy, Elizabeth – lihegte. – Annyira jó, édes!

Felnyögtem attól, amit mondott. A hüvelyem minden ízében őt akarta. Néhány pillanatig a karjában tartott anélkül, hogy mozogna, és hagyta, hogy vibráljon bennem, ami elteltett. Aztán a farkát mélyebbre lökve továbbhaladt, egyre nagyobb teret nyitva bennem.

Még jobban szétvettem a lábaimat, mert minden porcikám arra vágyott, hogy egészen magába fogadja őt. Végül teljes hosszával elmerült bennem, én pedig felsikoltottam a feszítő és buján égető érzéstől.

A fejét hozzám hajtotta, és hevesen, mélyen megcsókolt, amint mozogni kezdett, és hol lassabban, hol gyorsabban pumpált bennem a farka, de végig irányított ütemben. Olyan férfi volt, aki tudta, hogy kell bánni egy nővel, aki többször csinálta már ezt, mint ahányról én tudni szerettem volna. Alám nyúlt, és megemelt, hogy még megfelelőbb szögben tudjon belém hatolni.

Csöpögött rólunk a verejték. Forró csókokat mért a mellkasomra, majd elkapta az egyik mellbimbómat, és szopogatta, ahogy elmerült bennem. Az övé voltam. Keze a csípőmbé mélyedt, hogy gyorsabban lökhessen belém.

Egyre keményebben mozgott, a szeme kitágult, keze mindenhol ért, a csiklómon dobolt és körözött, követelve, hogy élélvezzek. Állatias hangon felnyögött, én pedig a könyökömre támaszkodtam, hogy még jobban hozzádörgölhessem magam, és még többet kaphassak a kedveskedő ujjaimból. Csípőmmel körözni kezdtem a húsán, és közben egymáshoz csapódtunk, fel-le, lassan, gyorsan. Döfései erőteljesek, magabiztosak voltak, és egyre magasabbra hágott bennem a gyönyör.

A gerincoszlopom tövében éles érzés gyülemlett össze, a fejemet hátravetve nyomtam magam hozzá még erősebben, csípőmmel vadul köröztem rajta, hogy felszisszent, és még ragyogóbbá vált a tekintete.

Már közel voltam, nagyon közel.

Nekem feszült, és mint egy kést, belém nyomta magát, teste elmosódott, izmos, olajozott gépezet, mely az örökkévalóságig tudna működni tovább.

– Élvezz el újra, Elizabeth!

Megborzongtam a parancsoló hangjától.

– Igen – lihegtem.

– Jó. Én pedig utánad – zihálta.

A mellkasomhoz nyomta a lábaim, míg mozdulni sem bírtam, és újult erővel támadt rám. Kérlelhetetlenül, minden gyengédség nélkül döngölt. Egyik kezével szétfeszített, és a lágyságba vájva az ujjait a csiklómat ostromolta.

– Csodálatos! – A hangja rekedt volt. – Az enyém vagy, édes! És ki foglak elégíteni!

Vicsorogva még lejjebb nyomta a térdem.

Ez az!

Sosem éreztem még ilyet. Repülni akartam, torkom szakadtából üvölni. Azt akartam, hogy tovább és tovább csinálja, és soha ne hagyja abba.

Még, még, adj még! Nem érdekelt, hogy hozzászegezett a szőnyeghez, hogy kemény volt velem. Így akartam vele a szexet. Ő irányított, én pedig élveztem alatta lenni, még többért könyörögtem, buzdítottam, hogy fordítson ki magamból.

– Még!

Felnevetett, és a combjaimat összenyomva újabb szögből döfködött tovább.

Elaléltam, a holdba szálltam. Izmaimmal nekifeszültem, megmarkoltam és kifacsartam.

Ő is velem ment el hangos bömböléssel, nyakában az izmok kitüremkedtek, ahogy testébe vajt a kéz. A farka megfeszült és kitágult, miközben a csípőmet markolva egy utolsót lökött. Forróság öntötte el a bensőmet, mikor belém élvezett.

A levegőt megtöltötte a lihegésünk. Elengedte a lábamat, de tovább mozgott bennem.

– Én még bírom. És te?
Beszívtam a levegőt, és elnevettem magam.
– Rajtam nevetsz, Unikornis?
Kezembe fogtam az arcát, és a hajába túrtam.
– Soha. Ez volt életem legjobb dugása.
Elmosolyodott.
– Nem csodálom. Igyekszem örömet okozni.
Nevettem a fennhéjázásán, de tudtam, hogy ugrat.
Sokkal többet tett annál, hogy örömet okozott. Egy óriási
dinamit robbant fel bennem az imént.

21. FEJEZET

Declan

OLYAN ELKÉPESZTŐEN GYÖNYÖRŰ VOLT, ahogy ott feküdt alattam, azzal a bársonyos tekintetével. Találkozásunk első pillanatától kezdve láttam benne valami törékeny ridegséget, amely arról győzött meg, hogy valamikor bántották. Most, hogy ilyen nyugodtnak láttam, és az arca boldogságtól ragyogott, legyőzhetetlennek éreztem magam.

Mellé rogytam a tatamira, és a karomba vettem. A szeretkezésünktől meleg volt, és izzadt. Lenéztem rá, és a durvaság után most gyengéden simogattam a hasát. Aztán tenyerembe vettem telt melleit, és puhán megcsókoltam a rózsás, még mindig merev bimbókat. Elindultam felfelé, egészen addig, míg végül az orrára is nyomtam egy puszit. De a gondolataim még mindig mocskosak voltak, a farkam lüktetett, úgy kíváncszott vissza belé, hogy újra kielégíthesse.

Mindig meglepett, milyen gyönyörű, ahányszor ránéztem: a legteltesebben természetes szőke haj, arcának íve, a drámaian emelkedő szemöldöke, amely valami egzotikusságot kölcsönzött neki – mindene tökéletes volt.

A szex volt az a nyelv, amit az elejétől kezdve hibátlanul beszéltünk. Soha semmivel kapcsolatban nem voltak még ennyire intenzív érzéseim.

Csak időbe telt, míg felfogtuk végre.

– Nem viccelek – vigyorogtam. – Újrakezdhethük, ha akarod.

Felnyihogott, és táncoltak a szemei.

– Ne, kérlek! Most épp elment az eszed.

– Eszementen kanos vagyok.

Rám mosolygott, de aztán lenézett a lábaira.

– Még mindig remegek.

Én is remegtem, de nem mondtam. Úgy hatott rám, ahogy soha egyetlen lány se.

Ujjjaival követve a tetoválások rajzolatát, a karomat cirógatta.

– Egyébként is – mondta –, ez az a rész, amikor édes semmiségeket kell a fülembé susognod arról, milyen szép vagyok. Ilyenkor kell babusgatni, fogni a kezem, satöbbi.

Megköszörültem a torkom.

– Legédesebb Elizabethem, a te szemed kékje a legszebb kék, amit valaha láttam – olyan, mint a Blue Man Group⁶ tagjainak fején a kék. Hadd soroljam fel, mennyire szeretem a te szemed kékjét: jobban szeretem, mint a fish and chipset; jobban szeretem, mint dr. Feldman óráját; jobban...

Játékosan a karomra csapott.

– Oké, ennyi elég a nyálas költészetből.

Fapofával megjegyeztem:

– Kár, hogy sosem tudod meg, a végére milyen jó lett volna.

Kezét a szájára téve próbálta visszafojtani a nevetést.

– Most csak hülyéskedsz, ugye? Csak mert csapnivaló szöveg volt! Vállat vontam.

– Jaj, utálok ezt a közönyös vállvonogatásodat. Sosem tudom kitalálni, mit is gondolsz valójában.

– Helyes – vigyorogtam.

⁶ A látványos, multimédiás színpadi show három tagja kékre festett fejfel lép fel.

Visszaengedtem a hátára, és arcát a kezem közé fogva megcsókoltam, ezúttal még sürgetőbben. Felnyújtózott, mint aki többet akar, kezét a hátam tövére csúsztatta, és simogatott, körmeit a fenekembe vájta.

Átfordultunk, és magamra húztam.

– Mit művelsz? – súgta.

– Ezt. – Széttettem a lábait, és a már kőmerev farkamra ültettem.

Fejét hátravetve felnyögött, mikor megragadtam a csípőjét, és a puncijában tekeregve fellöktem magam belé.

– Lovagolj meg! – kértem.

Úgy ült meg, mint a lovat, ugrált és vonaglott rajtam. A cicije együtt pattogott minden lökéssel, bimbói felém meredtek. Nem hagyhattam őket gazdátlanul. Összenyomtam a melleit, és mindkettőre egyforma figyelmet áldoztam. Nyelvemmel ízleltem az izzadságát, és magamba szívtam bőre illatát.

Belemélyedtem, hagytam, hogy ő irányítson, a teste le-föl ugrált. Megdolgoztattuk egymást. A farkam majdnem teljesen kicsúszott, aztán vissza. Lihegett, és ahogy nekem lökte magát, hosszú haja az arcába tapadt.

Mikor elkezdtem keményebben pumpálni, felsikoltott. Egyre mélyebbre akartam kerülni benne, hogy a farkam teljes felületét magába zárja. Minden eltűnt, csak őt láttam.

Őt, őt.

Intenzív volt, örült, vad és észvesztően jó.

Most lassabban akartam csinálni, és így is tettem. Ízlelgetni akartam kettőnk édességét. De nem voltam rá képes. Túl heves volt a vágyam, túlságosan, rohadtul primitív.

Mintha ő is ugyanezt a sürgetést érezte volna, mintha ez lenne az utolsó percünk.

– Dőlj nekem! – mondtam egy idő után. – Hagyd, hogy én végezzem a munkát!

Rám hajolt, én pedig átvettem az irányítást. A farkam ki-be ugrált benne, mintha pont az a farok lenne, amit akart, *az egyetlen*, amit valaha is akart.

Olyan összhangban mozogtunk, mintha már milliószor szeretkeztünk volna. Elkaptam a mellét, és vadul megszívtam, a másik kezemmel pedig megkerestem az érzékeny pontját, és játszani kezdtem vele. A farkam ritmusára csiklandoztam.

A nevemet sikította, ahogy elélezett, az izmai körém záródtak.

Rám hanyatlott, de én még nem voltam kész, úgyhogy tovább döfködtem, míg szorosan egymáshoz simultunk.

Áramütésszerű volt, észvesztően szexi.

Hátraszorítottam a fejem a tatamira, és felüvöltöttem, mikor eléleztem, még mindig magamhoz szorítva őt.

Szorosan.

Soha az életben ne engedem el!

22. FEJEZET

Elizabeth

MÁSNAP, SZOMBATON, a mobilom pontban nyolc órakor megszólalt.

Ki a fene telefonálhat ilyen korán?

– Halló? – Sikerült felülnöm, és felvenni a telefont. Az előző éjszaka ugyanis elég vad volt, és a testem még mindig érezte az utóhatásokat.

– Miss Bennett? – szólt egy éles női hang.

Megköszörültem a torkomat.

– Igen?

– Itt Sylvia Myers beszél a Myers' Ékszerüzletből. – Majd kis szünetet tartott, mintha választ várna tőlem, mintha *én* kerestem volna őt először.

– Igen?

A Myers' volt az egyik legjobb ékszerbolt a Raleigh-Durham körzetben. Néhányszor jártam már náluk nézelődni és ötleteket gyűjteni, de az áraikat nem az én pénztárcámhoz mérték.

– A képek miatt keresem, amiket e-mailben küldött az irodánknak. Szeretnénk találkozni önnel jövő héten egy beszélgetésre. Elképzelhető, hogy megvennénk néhány ékszertervét.

Képek? Senkinek nem küldtem semmilyen képet.

Felegyenesedtem az ágyban, és zakatoltak a gondolataim.

– Á, értem! És melyek keltették fel az érdeklődését, Miss Myers? Papírzörgést lehetett hallani.

– Személyi asszisztense, Shelley küldte át néhány rajzát, de nekem különösen az ezüstmunkák tetszettek meg, főleg a pillangós gyűrű és a karkötő. Asheville-ben van egy üzletünk, ahol a maga kézműves ékszerei remekül fogynának. Szerda reggel kilenc megfelel önnek?

Shelley!

Épp, amikor meggyőződöm arról, hogy tök hülye, és a feje olyan üres, mint egy léggömb, ő fogja magát, és csinál egy ilyen elképesztően... édes dolgot.

De vajon miért kellene nekik az én munkáim?

Mert gyönyörűek, súgta a szívem kis darabja. Valaha hittél magadban. Higgy újra!

A tollam és jegyzetfüzetem után kutattam, amit mindig az éjjeliszekrényen tartok.

– Reggel óráim vannak, és csak egykor érnek véget, aztán pedig dolgozni megyek... de valószínűleg kérhetek kimenőt. Délután három megfelelne önnek?

Úristen, mit csinálok? Évek óta nem terveztem semmi újat. Csak a régi cuccaim vannak meg. Shelley egyébként hogy a fenébe jutott hozzá a régi rajzaimhoz?

– Nem tudtam, hogy ön egyetemista, Miss Bennett. Azt hittem, tapasztalattal rendelkező, profi iparművész. Az e-mailben szereplő lógó szerint önnek van egy saját cége, a Darcy Designs.

Darcy? Szép név. Gratula Shelley-nek, hogy eszébe jutott a *Büszkeség és balítélet*.

– Igen, ez így van.

– Hány éves is? Meglehetősen fiatalos a hangja, és hogy őszinte legyek, mi most megbízható iparművészeket keresünk, nem fiatal egyetemistákat. – Hallottam, ahogy valamin dobol, és elképzeltem, hogy ott ül egy nagy asztal mögött az irodájában, és már bánja, hogy fölkeresett.

– Nappali tagozatos egyetemista vagyok – sóhajtottam.

– Értem. – De még mindig valami bizonytalanság rezgett a hangjában. Aztán mintha döntött volna magában, megköszöri a torkát. – Hát rendben. Várom szerdán délután háromkor a fő irodánkban Raleigh-ben. – Elhadarta a címet. – Jó napot, Miss Bennett! – mondta, és letette a telefont.

Úgy ugrottam ki az ágyból, mint egy leforrázott macska.

Állásinterjúra hívtak a munkáim miatt! Jézus úristen! Lelkesültség és egy jó adag félelem vegyült bennem. Meg tudom csinálni, ugye? Meg kell próbálnom! Mert, ahogy eddig léteztem, az nem mehet tovább.

Aztán hirtelen befurakodott a tudatomba Colby. Nem láttam, nem hallottam róla már két hete, de tudtam, hogy ott ólálkodik valahol, és rám vár.

Megborzongtam, és gyorsan elvettem ezeket a morbid gondolatokat. Kifutottam az erkélyre, mert Declant szerettem volna látni. Mikor múlt éjjel hazaértünk az edzőteremből, adtam neki egy béna jó éjt puszit, és beviharoztam a lakásba. De gondolatban egész éjjel vele voltam.

Áthajoltam a korláton.

– Ébredj fel, te angol álomszuszék! Nagy híreim vannak! – kiabáltam. – Elképesztő híreim vannak!

Tíz másodpercbe telt, mire hirtelen megjelent égnek meredő hajjal, pislogva a reggeli fényben. Majdnem tapsoltam egyet, de aztán még időben meggondoltam magam.

– Mi történik? – Megvakargatta a borostáját a szépen megmunkált állán, és felháborítóan jól nézett ki. Egyetlen férfinak sincs joga ennyire jól kinézni ilyen korán reggel.

És természetesen meztelenül aludt. Pazar volt, fantasztikus.

– Declan, az egész ház lát! – És elkaptam a szemem a tökéletes testéről.

– Azt hittem, valami baj van – mondta félig kiabálva, ahogy visszalépett a hálósobájába, hogy aztán egy feszes, fekete bokszerben térjen vissza. – Ez megfelel, hölgyem?

Végigfuttattam a szemem a szép formáin. Távolról sem. Pontosan láttam magam előtt, milyen szörnyen hatalmas és kemény.

Félig leeresztett pillákkal mondta:

– Kicsit túlságosan is rám meredtél, Elizabeth. Koncentrálj az arcomra inkább, ne a testemre!

Fürkészve nézegetett, és rájöttem, hogy a múlt éjszaka emlékképei igéztek meg mindkettőnket.

Egyszerűen nem tudtam, mit kezdjek ezzel a nagy *érzéssel*.

Legyintettem.

– Feledkezz meg a farkadról! Szerdán egy ékszerkereskedő céggel találkozom egy tervezői munkalehetőség kapcsán. Ez a kezdete lehet valaminek, amiről sose képzeltem, hogy valósággá válhat. – Minthogy lehet, hogy nem is fog.

Széles mosolyra fakadt.

– Várj, átjövök hozzád!

– Hogy? Várj, nem kell átjönnöd! Csak, hát, el akartam mondani valakinek.

– És nekem mondtad el először?

Bólintottam.

– Lépj hátra! – mondta, és még alig álltam el az útjából, már át is ugrott az erkélyemre. Épp előttem ért földet, a meztelen mellkasa szinte súrolta az enyémet. Bele sem gondolhattam, mennyire megijedtem attól, amit csinált, mert nyomban a karjába kapott, és körbepörgött velem. Visítottam, és megrészegetett az érzés, hogy újra a karjai közt vagyok.

Hanyagul ledobott az egyik ott álló székre.

– Azt mondom, ezt meg kell ünnepelnünk! – mondta, és levetette magát a mellettem lévő székbe. – Menjünk reggelizni! A vendégem vagy!

Valami ismeretlen könnyedség lepett meg. Gyorsan változtak a dolgok, de nem teketóriáztam.

– Oké!

Bólintott.

- Hova mennél?
- Nekem mindegy. – És, édes istenem, mindegy, hol, csak vele legyek.

Csak ezen az egy napon, ígértem magamnak.

Odahajolt, és még mielőtt ki tudtam volna térni előle, megpuszilta az arcomat.

- Ezzel megvólnánk. Öltözz fel! Fél órán belül kopogok az ajtódon. Lélegzet-visszafojtva figyeltem, ahogy visszaugrik a saját erkélyére, és eltűnik a hálósobájában.

23. FEJEZET

Declan

Vigyorogva tértem vissza az erkélyről, és kapkodva készültem, hogy elvigyem Elizabethet reggelizni. Egy gyors zuhany után magamra rángattam a farmeromat, egy Front Street Edzőterempólót, és belebújtam egy flip-flopba. Kész. Alig bírtam magam türtőztetni, hogy megint mellette legyek.

A múlt éjszaka fantasztikus volt, de nem csak a szex miatt. Hanem *miatta*.

Ahogy az esőben táncolt, ahogy az izgalomtól csillogó szemekkel elújságolta, hogy interjúra hívták, ahogy a félelmeivel küszködött. Mindennel együtt akartam.

Hülyeség volt, hogy mindent el akartam mondani neki magamról? Hogy mennyire szerettem az anyukámat, és mennyire hiányzik? Hogy meg akarom csinálni az edzőtermet, és egy UFC-címet akarok szerezni?

Hogy arról álmodoztam, minden lehetséges pozícióban a magamévá teszem?

Hát, igen. Jobb, ha ezzel várok.

Öt perccel később bekopogtam hozzá, és átsétáltunk a Minnie's-be, az utca túloldalára. A kezünk egymáshoz ért, ahogy átvágtunk az úton, és ettől megfeszült a farkam. A legkisebb

érintés is elég volt ahhoz, hogy készen álljak visszavinni a lakásomba, és megmutassam neki, hogyan is érzek valójában.

A Minnie's az egyetemisták kedvelt helye volt, és elég forgalmas is, de sikerült találnunk egy szeparét a végében.

Rendeltünk, és mikor megérkezett a kajánk, belemerültünk. Nem lepett meg ez a köztünk lévő összhang. Az elejétől kezdve éreztem, hogy sokkal jobban hasonlítottunk egymásra, mint amennyit abból ő észrevett.

Épp elmerülve beszélgettünk a londoni utazásról, amit jövőre terveztem, mikor elszabadult a pokol.

Tudniillik, megjelent az exem.

Nadia odasétált hozzánk, a Tini Nindzsa Teknőc kötelességtudóan követte, és óvatos pillantásokat vetett rám Nadia válla fölött. Megropogtattam a nyakam, és megmozgattam a vállaimat. Nadia hol rám, hol Elizabethre nézett, majd vissza, és a szükségesnél kissé tovább pihentette rajtunk a szemét.

Összepréselődött a szám. Hát már *sosem* szabadulok tőle?

– Mit akarsz?

Elizabeth épp a szájába tuszkolt egy nagy falat bundás kenyeret. Amikor felnézett, és meglátta őket, köhögni kezdett, úgyhogy felkapott egy pohár vizet, hogy leöblítse a falatot.

– Bal lábbal keltünk? – kötözködött Nadia olyan kifinomultan, hogy ne csúnyíthassa el a csinos pofikáját. – Csak nem kikaptál tegnap éjjel?

Elizabeth lefagyott, és ijedten járt a tekintete Nadia, Donatello és köztem. Letettem a villámat. *A francba!*

– Jó reggelt! – mondta Elizabeth nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy kitöltse a feszült csendet. – Ti is épp reggelizni jöttök? Vagy már mentek?

Kérlek, mondjátok, hogy már mentek!

– Megyünk – válaszolta Nadia tekintetét továbbra is rám függesztve. – De ha társaságra vágytok, szívesen maradunk. – Nem várt a válaszomra, hanem egy hajtincset a háta mögé vetve a barátjára pillantott. – Ugye, Donatello? – Felnevetett, de a

nevetése elhalt. Nem épp a megszokott, sziporkázó önmaga volt. Ránéztem a brazilra, és észrevettem, milyen merev a válla, és hogy feszül az álla.

Vajon ugyanúgy cukkolta őt is, ahogy engem szokott?

Fújtattam egyet. Nehéz lenne elhinni, tekintve, hogy milyen nyilvánvalóan jó gyerekszobája volt a srácnak. De vannak lányok, akik arra ítéltettek, hogy soha ne legyenek boldogok, és Nadia közülük tartozott.

A srác motyogott valami teniszdedzésről, de Nadia már be is csúsztam Elizabeth mellé, úgyhogy Donatellónak nem maradt más választása, mint hogy leüljön mellém.

Íme, itt ültünk ebben a bizarr, négyemeres csoportjelenetben.

Rápillantottam Nadiára, és a szívem meg az eszem egyszerre állította, hogy már nem vagyok szerelmes belé. Bár kétlem, hogy valaha is az lettem volna.

A következő öt perc csevegéssel telt: az időjárásról, az órákról, és hogy mit csinálunk a következő hétvégén. Nadia hangja kissé metsző volt, ahogy kérdésekkel bombázott minket. Kutakodott. Tudni akarta, hogy dugom-e Elizabethet. Kész voltam arra, hogy szépen elküldjem a fenébe, főleg, mikor a pincérnő kávé tett le elé és Elizabeth elé.

Nadia szinte belefúrta a tekintetét Elizabethbe.

– Amúgy te nem Blake-kel jársz?

– Csak barátok vagyunk – válaszolta Elizabeth a fejét rázva.

– De sokat vagytok együtt, nem? – folytatta csípősen. – Mindenhol vele látlak a campuson. Nem meglepő, hogy az emberek azt hiszik, jártok. – Az ujjával rajzolgatni kezdett az abroszon. – És ő is tudja, hogy nem jártok?

– Legyen elég a kérdésekből – förmedtem rá, de ugyanakkor én is vártam a választ. Blake-ről nem nagyon beszéltünk, de tudtam, hogy Elizabethet mély érzelmek fűzik hozzá mint baráthoz. Utáltam azt a seggfejet. Oké, hát lehet, hogy ez erős túlzás volt, de ha magáénak akarja Elizabethet, akkor először velem kell megküzdenie.

Francba!

Megdörgöltem az államot. Ez pont úgy hangzott, mintha egy Neander-völgyi mondta volna – vagy egy zsarnokoskodó pasi.

Elizabeth kihúzta magát, és megköszörülte a torkát.

– Az igazság az, hogy elsőben megfogadtam magamnak, hogy amíg a Whitmanen vagyok, nem járok senkivel.

– Tehát... senkivel sem jársz éppen? – kérdeztem, és közben próbáltam uralkodni a hangomon.

Megnyalta az ajkát, és elkapta rólam a szemét.

– Nem. Semmi komoly. Az egyetemen ezt így kell csinálni, nem?

Hirtelen elhomályosodott körülöttem a világ. Elizabeth hetyke viselkedésétől felment bennem a pumpa. Az asztal alatt ökölbe szorult a kezem, közben próbáltam elkapni a tekintetét, de csak a tányérján kotorászott.

Hát az együtt töltött éjszakánk neki semmit sem jelentett?

Ez lett volna a válasz?

Picsába!

Sóhajtottam egyet, és még mielőtt Nadia nagy örömére mondtam volna valamit, amit később megbánnék, megragadtam a kávéscsészém.

Nadia kettőnket mustrálgatva, és olvasva a nyilvánvaló jelekből, önelégülten elmosolyodott.

– Milyen izgalmas és modern gondolkodásra vall! – Megérintette Elizabeth kezét, hogy magára vonja a figyelmét. – Ha még nem tudnád – *bár, ugye, ki nem?* Declan és én több mint hat hónapig jártunk, és bár nem maradtunk együtt – itt egy hisztérikus nevetés erejéig szünetet tartott –, tanúsíthatom, hogy jóban lenni vele a legjobb dolog a világon.

Elizabeth bólintott.

– Persze.

– Ami azt illeti, Declan az egyetlen ember, aki megérti, mennyire kétségbe ejt, hogy az anyukám rákos. Ugye, Declan? – feszítette tovább a húrt.

A Tini Nindzsa Teknőc lemerevedett, én pedig vállat vontam.
Nadia újra Elizabeth felé fordult.

– Szóval hova valósi is vagy, Elizabeth? Űgy szeretnék többet tudni rólad!

Elizabeth motyogott valamit az orra alatt.

– Ne haragudj, nem hallottam – mondta Nadia.

– Azt mondtam, Petal, Észak-Karolina.

Nadia felsőbbrendű arckifejezéssel biccentett hozzá.

– Én idevalósi vagyok. A szüléimé a Ridgley Hotel hálózat. Azt hiszem, mi amolyan whitmani előkelőségnek számítunk errefelé. De az észak-karolinai Petal... hm... kisváros, ha jól értem. Bár most, hogy jobban belegondolok, eléggé ismerősen hangzik. Milyen messzi is van innen?

– Hagyd már békén! Mindenki az agyára mész! – csattant fel Donatello, aztán elővette a mobilját, és nyomkodni kezdte.

Elizabeth felsóhajtott.

– Semmi gond. Petal egy kisváros néhány órára innen, közel a parthoz.

Nadia csettintett az ujjával.

– Colby Scott! Ő való még Petalbe! Ő Scott szenátor fia, és gyerekkorunkban együtt játszottunk, mikor a szüléink a Raleigh Country Clubban szórakoztak. Ismered? Most ő is itt tanul.

Az egész testem megfeszült a névre. *Colby Scott?* Mi a fene? Az a csávó, akivel Elizabeth ajtajánál találkoztam? Az incidens után rákerestem a nevére a campus-rendőrségen, sőt, még a Raleigh-i Rendőrségen is, de nem találtam róla semmit. Aztán próbáltam kikutatni a címét, de egyelőre semmi.

Elizabeth hazudott volna arról, hogy ismeri?

– Ismerem – mondta Elizabeth hamuszürke arccal.

Nadia összezsapta a tenyerét.

– Milyen kicsi a világ! És mi van vele? Még mindig olyan csinos, mint tízévesen volt? – kuncogott. – Fel kell hívnom, hogy emlékeztessem rá, mikor gyerekek voltunk, azt ígérte, feleségül vesz.

Elizabeth nem válaszolt, csak lehajtotta a fejét, szőke haja függőnye mögé rejtőzve.

– Jól vagy? – kérdeztem gyengéden.

Egy pillanatra rám emelte a kék szemét, és már vissza is ejtette őket – de nekem ennyi is elég volt ahhoz, hogy meglássam a tekintetébe vésett fájdalmat, és beleremegjen a szívem.

– Egy gimibe jártál ezzel a Colby gyerekkel? – kérdeztem. – Ő az, aki odajött a lakásodhoz?

– Igen – súgta elhaló hangon.

A feszültség egyre fokozódott.

Egyszerre csak azon kaptam magam, hogy az asztal fölé hajolva figyelem, mi van Elizabethtel. Ránéztem a csuklóján lévő karperecekre. A sebhelyekre, amiket eltakartak.

– Ő tette ezt?

Nadia titkot szimatolva felkapta a fejét.

– Kicsoda? Valamit kihagytam volna?

Elizabeth mintha összeszedte volna magát, kifésülte a haját az arcából, fészkelődött, a kézitáskáját tapogatta, aztán ivott egy korty vizet.

– Valaha jártam Colbyval. De nagyon régen volt, és biztos vagyok benne, hogy már nem emlékszik rám. – A hangja kifogástalanul működött, és ez elárulta, hogy hazudik, mint a vízfolyás.

Visszasüppedtem a székbe, és forni kezdett bennem a bosszú és a düh. *Colby Scott*. Ismétetem magamban. A lélegzetem felgyorsult, mégsem tettem mást, mint hogy ott ülök, és úgy teszek, mintha nem robbannék mindjárt szét az idegtől.

Nadia nem nagyon vett tudomást arról, mi zajlik körülötte. Valószínűleg túlságosan is lefoglalták a saját ügyei. Rám nézett.

– Próbáltalak hívni egypárszor – hagytam néhány hangüzenetet, és küldtem SMS-eket is.

– El voltam foglalva. – Belekortyoltam a kávémba, és próbáltam összeszedni magam, hogy ne láthassa, milyen feszült vagyok.

– Elizabethtel? – kérdezte Nadia mindkettőnkől egy kényszeredett mosollyal.

– *Mindennel*, Nadia – mondtam szúrós tekintettel.

Mi a franc baja van?

Egyébként nem érdekelt. Szerettem volna kimenteni innen Elizabethet, és megérteni, miről van szó.

A Tini Nindzsa Teknőc felállt az asztalunktól.

– Kimegyek a kocsihoz, Nadia. El kell intéznem néhány telefont. Igyekezz, mert nem fogok rád várni egész nap!

Aztán kísétált az ajtón.

Visszafordultam Nadiához, és felsőhajtottam.

– Nézd, világos, hogy elég rázós most a helyzet közted és Tin... a barátod között, de nem kéne engem is belekeverned. Csak rontasz a helyzeten, ha folyton a nyomomban vagy. Főleg, amikor épp itt vagyok valakivel. – Bár nem néztem Elizabethre, tudtam, hogy feszülten figyel minket.

Nadia elkámpicsorodott, és zokogni kezdett.

– Istenem, tudtam, hogy hibát követtem el, Declan, *ostoba* hibát! Részeg voltam, és dühös voltam rád, amikor lefeküdtem vele. Nem tudtam, mit csinálok. Azt hittem... meg fogsz bocsátani. Én még mindig szerelmes vagyok beléd!

Könnyes arca eltorzult, az ajkát harapdálta, ezért ránéztem a szájára. Csak egy reflex volt, semmit nem jelentett, de megtörtént, és a sokatmondó pillantásából azonnal tudtam, hogy ő is észrevette.

– Próbálhatod tagadni, de tudom, hogy még mindig fontos vagyok neked. – Közelebb hajolt. – Beszéljünk! Átmehetek hozzád, vagy te is átjöhetsz énhozzám. Kérlek, Declan!

Elizabeth hirtelen megszólalt.

– Ó, Donatello épp most hajt ki a parkolóból! – Mindannyian odafordultunk, és végignéztük, hogyan fáról ki a piros Porsche a murván, és távozik az úton.

– És most itt maradtam ebben a nyavalyás étkezdében – siránkozott Nadia. – Nem tudok járni ebben a magas sarkúban! Hát ez csodálatos! – fejezte be keserűen.

A fejemet hátravetve felnyögtem kínomban, hogy mit kezdjek ezzel az elfuserált helyzettel.

Elizabeth ugyancsak ingerülten sóhajtott, és kihessegette Nadiát a szeparéból, míg ki nem tudott kúszni mellette a helyéről. Aztán felénk fordult.

– Hogy is mondjam, hát, nem hibáztatom Donatellót. Nyilvánvaló, hogy sok megbeszéltnivalótok van, és ha én itt...

– Az csodás lenne – mormogta Nadia, miközben a szemeit szárogatta, és hálás pillantást vetett Elizabethre. – Köszönöm, hogy annak ellenére ilyen kedves vagy, hogy láthatóan tönkretettem a reggeliteket.

Elizabeth szája összepréselődött.

– Nem vagyok kedves! Egyszerűen csak irgalmatlanul idegesítesz! Olyan vagy, mint egy felajzott macska, ha Declan közelébe kerülsz, és én, őszintén, rosszul vagyok ettől.

Nadia felszisszent.

Megragadtam Elizabeth kezét.

– Ne! Maradj! Csak... várj egy rohadt percet! Még nem is tudtunk beszélni magunkról... a tegnap éjszakáról.

Túl gyorsan történt minden. Hiszen már olyan világosan elmondta, hogy semmit sem jelentek a számára, és azt is, ki bántotta.

Időre van szükségem.

Megrázta a fejét.

– Nem, tényleg. Egy csomó dolgom van ma, és nem bírom elviselni ezt a hülyeséget tovább.

– Elizabeth, várj már egy rohadt percet!

Feltartotta az egyik kezét, a rideg maszkja már az arcán volt, mint emlékezetemben a lányon, aki besétált a diákszövetség bulijába.

– Ne strapáid magad! Eleget hallottam és láttam. Kellemes beszélgetést!

24. FEJEZET

Elizabeth

SZÉTVETETT A DÜH, mikor eljöttem a Minnie's-ből. Haragudtam Nadiára, mert az orrom előtt hajtott rá Declanre, de őrá is mérges voltam, mert láttam, hogy nézett a lányra, és az egyik felem úgy érezte, még mindig szereti őt.

Átvágtattam az utcán, vissza a lakásba, és ha zenei aláfestést kellett volna találnom a balul sikerült reggelihez, a Def Leppard *Love Bites* című száma vagy a *Done* a The Band Perrytől lett volna a két befutó. Mind a kettő a szerelemről szól, és arról, hogy le kell szarni.

Szerelem... már eleget szenvedtem miatta. Már megtapasztaltam, milyen rombolással jár egy összetört szív, és hiába gyönyörű Declan kívül-belül, nem tudtam volna még egyszer elviselni azt a fájdalmat.

Felértem a függőfolyosóra, és anyát találtam az ajtómnál. Meggömbült háttal dörömbölt az ajtómon.

Nagy levegőt vettem, mert eszembe jutott a legutóbbi találkozásunk az étkezdében, és ettől újra elfogott a rémület Karl és az örült terve miatt, hogy megszarolják a szenátort. Anya semmi jót nem várhatott ettől a pasitól, mint ahogy a többitől sem.

– Helló, itt vagyok! – kiáltottam. Próbáltam lelkesedést vinni a hangomba, de nem tudtam, mennyit bírok még elviselni

anyámból. Most, hogy nagyi már nem él, csak ő maradt nekem, és az embernek nagyon nehéz lemondania a családjáról, még ha szarul is bánnak vele. Igaz, volt néhány unokatesóm, de mindannyian Petalben éltek, és a többségük nem érintkezett anyával. Ő mindig bajjal járt, pénzt kért kölcsön, amit még csak nem is szándékozott visszafizetni, és általában véve megbízhatatlan volt.

Elém jött a lépcsőig. A gyűrött ruhái áporodott cigarettaszagot árasztottak.

– Hál’ isten, hogy itt vagy! – kiáltotta. Nem kerülte el a figyelmemet a száján a zúzóadás, amit a rózsaszín rúzsával próbált elfedni. Lenézett a parkolóba, aztán vissza rám.

– Mi a helyzet? – kérdeztem.

– Menjünk be, és mindent elmondok! Szükségem van egy kávéra. – A hangja olyan éles volt, mint a borotva.

Bementünk, és készítettem magunknak egy kávé. Anyám tejszínt és cukrot kevert bele, és a kis asztalomnál ülve engem figyelt.

– Van valami kajád?

– Persze. – Felálltam, és összeütöttem neki egy gyors reggelit: rántottát és pirítóst. Nem sok, de pillanatnyilag csak ez volt raktáron.

– Szóval elmondod, miért vagy itt? – kérdeztem kicsit később, ahogy ott üldögéltünk.

– Hát egy anya nem látogathatja meg csak úgy a lányát?

– Eddig még egyszer sem tetted.

Egy pillanatra lemerevedett, ahogy a reggelijét majszolta.

– Nincs hova mennem.

– Karl megütött – állapítottam meg.

Óvatosan megérintette a száját.

– Nem az ő hibája. Feleltem vele. Általában szégyelli magát a veszekedések után, és vesz nekem virágot, vagy elvisz kirándulni, de most... – megdörzsölte a karját – ki van kelve magából.

– Hívjuk fel a rendőrséget! Legalább egy távoltartási végzést szerezhetnél ellene.

Elsápadt.

– Nem! Még mindig szeretem, Elizabeth, és valószínűleg újra együtt leszünk, ha egyszer ennek az egész Scott szenátor ügynek vége.

Ijedtemben kiszáradt a szám.

– Hogy? Nem mondd, hogy még mindig ezzel vagytok elfoglalva, anya!

Megköszörülte a torkát, és idegesen pillogott rám.

– Karl... tényleg az igazságszolgáltatás elé akarja vinni Colbyt...

– Nem, csak pénzt akar kicsikarni a szenátortól! Nagy különbség! – ripakodtam rá, most már dühösen. – Egyáltalán miért mondtad el neki? Te... te elvileg az anyám vagy, és tudod, hogy érzek azzal kapcsolatban, ami történt. Nem akarom, hogy valaha is megtudja bárki!

A lekopott körömlakkját kezdte piszkálni.

– Petalben tudják az emberek.

– Igen, és azt gondolják, hogy egy ringyó vagyok – csaptam le a bögrémet az asztalra.

Összerezcent.

– Nézd, sok pénzről van szó. Belefáradtam már a küszködésbe, és hogy sosincs semmim. Egyébként meg szerintem a szenátornak tudnia kell, milyen a fia.

– Miért érdekel ez téged egyáltalán, ha akkor, amikor történt, nem érdekelt? – Már kicsúsztak a szavak a számon, mielőtt visszaszívhattam volna.

– Ezt soha többé ne mondd, Elizabeth! – csattant fel. – Nagyon jó gyerek voltál, tudtam, hogy nem kell folyton a sarkadban lennem. Nem az én hibám, hogy egy olyan hétvégén történt, amikor nem voltam otthon. Aztán megváltoztál, bezárkóztál, nem beszéltél senkivel, nem jártál el otthonról, úgy viselkedtél, mintha megutáltál volna... – Közben csapkodott maga körül a kezével. –

Tudom, hogy nem vagyok mintanya, és nem költöttem rád sok pénzt – mert nem volt semennyi –, de megtettem minden tőlem telhetőt. – Előszedte a Marlboróját, és rágyújtott.

Mély levegőt vettem, hogy rákészüljek a következőkre.

– Mi történt Karllal és a szenátorral?

Beleszívott a cigibe.

– Karl napokig hívogatta a szenátor irodáját, míg végre elérte a személyi asszisztensét, de a nő nem engedte meg neki, hogy közvetlenül a szenátorral beszéljen. Akkor elhintette a nőnek, hogy a szenátor fiáról van szó. Ez használt. Másnap visszahívott minket a szenátor, és Karl előadta a szövegét. Ötvenezer dollárt kér, vagy, azt mondta, eladjuk a sztoridot a sajtónak.

Istenem, a hülyeségüktől hányingerem lett. Felugrottam, és engedtem egy pohár vizet.

Anya a cigijét szívta, a bagó élénkvörösen égett.

– Másnap megjelent az adóhivatal Karl autókölcsönzőjénél, és bezáratta. Azt állítják, hogy adótartozásai vannak – lehet, hogy igaz, nem tudom. De be kellett zárnia a boltot, és amíg az adóhivatal nem fejezi be a vizsgálatot, addig nem nyithatja ki újra, és lehet, hogy ez hónapokig eltart. Minden aktáját lefoglalták, és befagyasztották a számláját. Meg van győződve arról, hogy a szenátor küldte rá őket. Az egész élete az autókölcsönző volt, és ha az nincs neki, akkor tönkrement.

– Karl felkeresett egy újságíró – folytatta – a *Raleigh Herald*tól, és előadta neki, hogy van egy sztorija Scott szenátor fiáról és egy lányról, akit megerőszakolt. Megegyeztek abban, hogy találkoznak, és fizetnek a sztoriért, de mikor Karl odaért, egy csapat ügyvéddel és egy csomó papírral várták, és nem hallgatták meg, mert első kézből származó beszámoló kell nekik – és egy rendőrségi jelentés.

Visszaültem.

– Ez egy jó nevű újság, nem nyomtathatnak ki pletykákat.

Anya bólintott.

– Hát ezért dühös és elkeseredett Karl. No meg nyilván a kölcsönző miatt.

– És ezért *téged* ütött meg?

– Minden rendben lenne, ha végre elmondanád a teljes sztorit arról, hogyan engedted meg annak a fiúnak, hogy megerőszakoljon.

– Én nem engedtem meg neki! – Elcsuklott a hangom.

De alig figyelt rám.

– Vissza akarom kapni Karl-t – mondta borúsan.

Felálltam, a szék megcsikordult a kőpadlón.

– Az isten szerelmére! Egyszer az életben cselekedj végre helyesen, és felejtsd el! – rivalltam rá. – És ne tedd tönkre az életemet azért, hogy megkaphasd, amit akarsz!

Összepréselődtek az ajkai.

– Nem vágyom kioktatásra épp most! – Aztán kimerültén felsóhajtott. – Ha van egy helyed számomra, ahol aludhatnék, az jó lenne. Már ha el bírod viselni, hogy itt vagyok, mert ha nem, akkor elmegyek...

Rámeredtem. Egyik felem azt akarta, hogy menjen el, de nem tudtam kidobni. *Mégiscsak* az anyám.

– Az enyémmel szemben van egy másik hálószoza. Nem nagy, csak egy egyszemélyes ágy van benne.

Bólintott, és elindult a folyosón a kissoza felé, aztán mégis visszafordult.

– Ne haragudj, hogy így letámadtalak, kislányom, de... csak ne ítélj el Karl-t!

– Pihenj le, anya! Később beszélünk.

De nem beszélünk később.

Egy-két óra múlva elmentem bevásárolni, hogy beszerezzem azokat a cuccokat, amiket szeret: chips, pizza, üdítő, cigaretta. Mire visszaértem, már besötétedett. Beléptem az üres lakásba – a konyhaasztalon hagyott nekem egy sietve lejegyzett üzenetet.

*Karl értem jött. Talált egy lapot New Yorkban, akik
megvennék a sztorit. Bocsáss meg!*

Ölel: Candi

Lerogytam az egyik székre a konyhában, és ahogy a félelem
előntötte a szívemet, a bevásárolt holmikról is megfeledkeztem. A
kétségbeesés könnyeivel küszködtem, kezem a papírt markolászta.
Nem számít, milyen erőfeszítéssel próbálom annak a rettenetes
éjszakának az árnyait elkergetni, folyton üldöznek.

25. FEJEZET

Elizabeth

A vasárnap is elmúlt, és én egyre csak vártam, hogy Declan megkeressen a Minnie's-beli összezördülésünkkel kapcsolatban, de nem jött. Néhányszor bekopogtam hozzá, de nem volt otthon. Elképzeltem, ahogy egy lepukkant ringben épp péppé verik. Aztán meg, hogy Nadiával csókolózik. Úristen!

Hogy dühös volt-e rám azért, ahogyan viselkedtem? Semmi kétség. De miért nem keresett meg? Ezt nem értettem.

Újra és újra lejátszottam magamban a konditeremben együtt töltött éjszakánkat. A testem sóvárgott utána, és ez zavart. A szexuális életemben még nem volt példa arra, hogy valakivel többször is lefeküdtem volna.

Hétfőn későn értem be az egyetemre, de hál' istennek Dax foglalt nekem egy helyet, és Feldman is késett.

Leültem, kinyitottam a könyveimet, és közben a Declan hiánya fölött érzett csalódottsággal küszködtem.

– Hol van a bátyád? – kérdeztem Daxtól.

Vállat vont.

– Nem vall rá, hogy kihagy egy órát. Ugye nem sérült meg valami bunyóban? Hogy engedheted, hogy ezt csinálja? – Pillanatra behunytam a szemem. – Miért csinálja ezt?

Dax összeszorította a száját, és életemben először őszinte szomorúságot láttam az arcán.

– Pénzért, hogy megnyithassa az edzőtermét. Az az ő otthona, amije egyébként nincs itt, az Államokban. – Lenézett maga elé, aztán újra felém fordult. – Tudom, hogy mindenki azt hiszi, bohóc vagyok, de én... én megértem őt. Arról álmodik, hogy a maga ura lesz, és megszabadul tőlünk – tőlem. Bárcsak elfogadná az örökségemet, de nem hajlandó. Ha esetleg elkerülte volna a figyelmedet: Declan konok.

– Hát igen.

– Miss Bennett, lenne szíves megosztani velünk, miről beszélget az óra közepén?

Francba! Lebuktam. Megráztam a fejem.

– Nem, ne haragudjon, dr. Feldman!

Az asztalon dobolt egy ceruzával.

– Akkor talán válaszolna néhány kérdésre?

Csak ne ma, légyszi! Most tele van a fejem, és egyáltalán nem tudok az órára figyelni.

Dax magas alakja ekkor felemelkedett a hallgatóság felének sőhajától kísérve.

– Igazából én beszéltem, dr. Feldman. És boldogan válaszolnék a kérdéseire – mondta a tisztán, energikusan gördülő akcentussal, amire, hallottam, rá is tett még egy lapáttal.

Óra után találkoztunk a bölcsészettudományi épület előtt. Matekórám lett volna, de úgy döntöttem, kihagyom, hogy megtudjam, mi van Declannel... Találtunk egy padot az udvaron, a népszerű szökőkút mellett, és leültünk. Arról beszélgettünk, hogy mennek az órái, és mennyire küszködnie kell, hogy túléljen. Bár Dax nem volt jeles tanuló, megértettem, hogy minden tőle telhetőt megtesz. Nem akartam erőltetni, hogy Declanról beszéljünk, de majd meghaltam, hogy halljak róla.

– Te jól tudsz figyelni az emberre – jegyezte meg egy idő után Dax, és közben gyengéden oldalba bökött.

– Könnyű hallgatni téged.

– Arról nem is beszélve, mennyire szívdöglesztő vagyok.

– Te hülye vagy – mondtam a szememet forgatva.

Átkarolta a vállam.

– Jobb, ha elhiszed, bébi!

A hátizsákomat kezdtem birizgálni.

– Szóval mi van Declannel?

Nagyot sóhajtvá elvette a telefonomat, és önelégült vigyort villantva bepötyögött valamit.

– Mit csinálsz?

– Írok Declannek, hogy ebédeljen velünk.

– Hogy ebédeljen velünk? És mi van, ha nekem más terveim vannak? Egyébként is, használd a saját telefonodat! – Megpróbáltam kirántani a kezéből, de nem engedte.

– Ha te kéred, talán tényleg eljön. A csávó meg se mozdul a kedvemért. – Visszaadta a telefont. – Tessék, kész vagyok. Most azt gondolja, hogy fél óra múlva találkozni akarsz vele a diákközpontban, később pedig a laborban akarsz vele dugni.

Eltátottam a szám.

– Ezt komolyan mondd?

Elnevette magát.

Pont ekkor jelzett a telefonom, és láttam, hogy Declantól jött üzenet.

– Mit ír? Izgatott? – kérdezte Dax lányos hangon, és a vállam fölé hajolt, hogy lássa a telefont. Sötét haja csiklandozta a karomat. Persze hazudott a dugós részről, úgyhogy nem ütöttem meg.

– Azt írja, „oké”. Hát, elég szüksézhavú – mormogtam.

– Hm. – Hátradőlt, és a borostás állát vakargatta, mintha alaposan végig akarná gondolni, amit mondani fog.

– Na, mi van?

Bizonytalan tekintettel nézett rám.

– Hát csak az, hogy tényleg tetszel Declannek, de Nadia eléggé elbánt vele, és nem akarom, hogy veled is így járjon.

– Te honnan *tudod*, hogy tetszem neki?

Bosszankodva nézett rám.

– Hát először is, cuki becenevet adott neked. Óra közben minden mozdulatodat figyeli. Elég féltékeny típus a tesóm, de ha szeret valakit, abba mindent belead.

– Ezt hogy érted?

Felsóhajtott.

– Bármit csinál is, belead apait-anyait. A verekedés, az edzőterem, én. Amikor ideköltöztünk, és mi voltunk az új gyerekek a magánsuliban, ahová jártunk, mindketten vézna kisfiúk voltunk, persze, és furcsán beszélünk. Mindig rátámadt a barmokra, akik egrecíroztattak, erre elhíresztelték, hogy verekedős, ami nem volt igaz. De így is elterjedt, és hamarosan megjelentek a helyi kemény fiúk, és nekiálltak heccelni. Többnyire megpróbálta elkerülni a bajt, de második korunkban, egy focimeccsen, miközben randizott, négyen rárontottak a lelátó mögött. Addigra már eléggé megerősödött, úgyhogy hárman kellett, hogy lefogják, míg a negyedik egy rézbokszerrel ütlegelte. Amikor magához tért, a földön hevert, az a négy meg nevetgélt, és sörözött. Declan felugrott, és a szart is kiverte belőlük, az egyiket még az országúton is kergette. Aztán megjelentek a zsaruk. Szörnyű éjszaka volt. Apánk nem repesett az örömtől.

– Declan megsérült?

– A kórházban töltötte az éjszakát, de a többi srác rosszabbul járt. – Felröhögött. – Mindig ő volt a jobb csávó kettőnk közül: okosabb, gyorsabb, kedvesebb. Még arra is képes, hogy magának fizesse az egyetemi tandíját. Ha felnövök, olyan akarok lenni, mint ő.

Elmosolyodtam. Declan tényleg ilyen volt, és még sokkal több: szexi, édes, egy jó nagy pénisszel.

Dax önelégülten vigyorgott rám.

– Bele vagy zúgva!

– Nem vagyok!

– Dehogynem.

– Nem!

– Már hogy a viharba ne! Most pedig fogd be szépen, és ne beszélj hülyeségeket!

– *Akkor sem!*– Felálltam, és toppantottam egyet a lábammal.

– Akkor hadd menjek át hozzád ma éjjel! Megmutatom a szexi alsógatyám – brit zászló és a többi.

Eltátottam a szám.

– Ne! Az tök nyomi lenne! Te olyan vagy, mintha a testvérem lennél.

– Hát oké, undi lenne, de nem jársz senkivel, szóval mit számít? Én is az egyik híres egyéjszakás kalandod leszek, no para.

Lehunytam a szemem.

– Francba, hát mindenki tud erről?

– Ez egy kicsi egyetem, és Shelley barátnőd is szeret mesélni, mikor iszik – vigyorgott. – Mostanában sokat lóg a diáklklubban. Ő és Blake folyton együtt nyomul.

Hm, érdekes.

Dax folytatta:

– Tudom, hogy tetszik neked Declan, mert mindig elhomályosul a tekinteted, mikor belép a terembe.

– Ilyen szakértő lettél belőlem?

Önelégült vigyorra görbült a szája.

– Pszicho a főszakom, emlékszel? És közel sem vagyok olyan hülye, mint amilyennek hiszel.

– Neked a dilibogyó a főszakod.

Merően rám nézett.

– Bárcsak olyan lehetnék, mint te! Téged nem érdekel, mit gondolnak mások, a Whitmanen is a magad útját járod – amiben emlékeztetsz Declanre –, ráadásul elképesztően jó csaj vagy, és ezt egyáltalán nem tudod magadról. Komolyan, egy szempillantás alatt beléd tudtam volna zúgni, ha bármi jelét mutattad volna annak, hogy van esélyem. – Elnevette magát a döbönt arckifejezésemén. – Először velem találkoztál, de én részeg voltam, Declan pedig nem. Nem mintha ez számított volna. Amint megláttad, máris őt választottad. Sors. Karma. – Somolygott. –

Igen, én hiszek ebben a butaságban. Na, mindegy, nem azért vagyok itt, hogy bepróbálkozzam nálad – ahhoz túl késő –, hanem azért, hogy megkérjelek: ne törd össze a szívét! Abból már eleget kapott.

Ilyen a család és a testvéri szeretet. Elérzékenyültem, és ösztönösen megöleltem, jó szorosan.

Aztán elengedtem, és felnéztem rá.

– Declan újra Nadiával van?

– Nem, de azt hallottam, hogy Donatello szakított Nadiával, úgyhogy most szabad a nő. – Kézen fogott. – Gyerünk, nézzük meg Declant!

Míg odafelé tartottunk, Shelley és Blake küldött egy SMS-t, ők is együtt akartak velünk ebédelni – még azután is, hogy megírtam Blake-nek, Declan is jön –, úgyhogy megbeszéltük, hogy a diákközpont előtt találkozunk, és majd együtt megyünk be.

Csak arra vágytam, hogy újra lássam Declant.

Kerestem a hömpölygő tömegben, aztán megláttam, ahogy egy nagy oszlopnál áll a kőépület bejáratánál. A haja kusza volt, mintha beletúrt volna. A felső ajkát beszívva olvasta a *Büszkeség és balítéletet*.

Minden érzékemet lenyűgözte.

– Álompasi – dorombolt mellettem Shelley.

– Nem rossz – válaszoltam.

– Te csaj, te még az anyukámnál is bolondabb vagy, mikor menstruál, és elfogy otthon a kávé.

Mosolyogva megölelt. Az elmúlt két éjszakát nálam töltötte, hogy ne legyek egyedül. Szükségem volt egy barátira Declan és az anyu-Karl-féle örület közepette. Vacsorát is főztem Shelley-nek mind a két este, hogy megháláljam neki az ékszerboltos interjút.

Most félrehúztam.

– Van valami híred Colbyról?

Ijedt arccal bólintott.

– A hivatalos verzió szerint azért hagyta ott az NYU-t, mert közelebb akart lenni az otthonához. – Forgatta a szemét. – Mintha bárkinek is hiányozna Petal!

Bólintottam.

Shelley feltartotta az ujját.

– Viszont a szóbeszéd szerint egy partiban, ahol razzizált a rendőrség, kokázás közben kapták rajta. A jó öreg faterjának köszönhetően megúsza, de kicsapták az egyetemről, utána még valami flancos rehabot is végigcsinált. Szóval úgy néz ki, hogy a tökéletes címlapfiúnk nem annyira tiszta többé.

Szigorú tekintettel nézett rám.

– Ha még egyszer megjelenik nálad, hívnod kell a rendőröket! Nincs esélyed, főleg, ha drogozik. Gondolj csak bele, Elizabeth! Már a gimiben sem volt komplett, és garantálom neked, hogy egy drogos Colby aztán full örült. Ha meglátod, azonnal rohanj Declanhez, vagy hívd a 911-et! Oké?

– Oké – bólintottam.

Declan épp akkor nézett fel, egyenesen a szemembe, én pedig intettem neki. Elhessegettem a Colbyval kapcsolatos gondolatokat.

Declan a táskájába tette a könyvét, és elindult felénk.

– Istenem, már a járása is szintiszta művészet! – sóhajtott Shelley.

A művészi járású srác megállt előttünk, Daxet ökölpacsival köszöntötte, minket pedig biccentéssel. Elindultunk a Zoe'sba, egy pizzázóba.

Declan lassított, míg mellém nem ért.

– Helló! Régóta szeretnék beszélni veled.

– Helló! – mondtam, és az övéhez igazítottam a lépteimet. – Ma nem jöttél órára.

Sóhajtván zsebre vágta a kezét.

– Hát, ja. A bankban volt egy megbeszélésem. Van egy kis gond a burkolással a konditeremben, úgyhogy be kellett mennem,

hogy megtudjam, tudok-e változtatni a hitelkereten – mondta, és megdörzsölte az állát.

Azta! Szóval még több pénzre van szüksége?

– Bárcsak tudnék segíteni!

Vállat vont.

– Van már tervem, az mindig van. De elég is ebből – és komolyan nézett rám, tekintetével szinte fölfalva az arcomat. – Sajnálom, hogy múltkor a kajáldában megjelent Nadia... és hogy nem tudtunk semmiről sem beszélgetni.

– Arról, hogy lefeküdtünk, és mennyire jó volt? – Beszívtam a levegőt.

– Igen. Akarsz találkozni ma este? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Hétkor végzek.

– Sziasztok! – integetett felénk Nadia, és széles vigyorral az arcán, sűrű bocsánatkérések közepette átvágott a tömegen, hogy mögénk kerüljön. – Ti is épp ebédelni jöttök?

Na, ne már! Ez a csaj egy kullancs.

Hát akárhol vagyunk, mindig megjelenik? Nem menő.

– Olyan boldog vagyok, hogy látlak, Elizabeth! – mosolygott. – Sok szerencsét akartam kívánni az ékszerészinterjúdhoz.

Csak pislogtam. Mekkora álszent! Legutóbb, mikor találkoztunk, megmondtam neki, mennyire idegesít.

Megigazgatta a szőke haját.

– Ó, ne vágj ilyen csodálkozó arcot! Declan mesélt róla. Gyűrűket is csinálsz? Szívesen megnézném őket valamikor. – És felvillantotta a jobb kezét, rajta egy hatalmas gyémántgyűrűvel. – Apától kaptam a tizennyolcadik születésnapomra, de szeretnék valami egyedit is.

Declanre néztem.

– Te mindent elpletykálsz? – Azt kihagytam, hogy *seggfej*. Lefagyott.

– Csak beszélgettünk a kajáldában – miután olyan hirtelen elmentél –, és éppen csak megemlítettem, miért is voltunk a Minnie’s-ben...

– Ó, jaj! Valami rosszat mondtam? – kérdezte Nadia az ajkát harapdálva, és a pilláit rezegetve. – Kérlek, ne értsd félre! Declan és köztem nagyon mély a barátság. Akkor is *fogunk* beszélgetni, ha már nem járunk. Remélem, ez nem zavar téged. De mit is beszélek, hiszen ti nem is jártok, nemde?

Hát, engem nem ver át.

Már a gondolattól is, hogy Declan társaságában volt, legszívesebben kitéptem volna az összes haját. Tövestül. De Declan fejéről is szívesen kitéptem volna minden egyes hajszálat.

Sőt, talán még a mellkasáról is némi szőrt.

De aztán emlékeztettem magam arra, hogy Nadia profi módon manipulál másokat, és nem engedhetem, hogy ilyen könnyen szórakozzon velem. Két évvel korábban hagytam, hogy összetörjenek, és megalázzanak a lányok, akik szemétségeket terjesztettek rólam. Még egyszer nem hagyom.

Nem a. Declanre hajtó, undok lányokon fog múlni, hogy boldog leszek-e, vagy nem.

Declan ujjaimba fűzte az ujjait, és a hüvelykujjával simogatni kezdte a tenyerem. Vajon érezte, milyen szívesen pofán csapnám a csajt?

– Mehetünk enni, drága? – kérdezte lágyan.

Egy utolsó pillantást lövelltem Nadia arcába, aki az összekulcsolt kezünket bámulta.

A bennem élő barlanglakó legszívesebben ráugrott volna, és itt a menzán megbirkózott volna vele. De több voltam ennél.

– Éhen halok – bólintottam Declan felé.

– Ó, és Nadia, egyébként Elizabeth és én járunk – mondta. – Ha megbocsátasz, most szeretnénk ebédelni.

Micsoda? Éreztem, hogy elkerekedik a szemem, de visszafogtam magam.

Most mit akart ezzel? Vagy csak a lánytól akart megszabadulni?

Nadia nagyokat pislogott, a szája hangtalanul mozgott, aztán sarkon fordult, és elviharzott.

Amint hallótávolságon kívül került, Declan felém fordult:

– Ugye tudod, hogy semmi hátsó szándék nem volt abban, hogy beszéltem neki az ékszereidről? Csak kiforgatta, hogy úgy tűnjön, mintha valami többről lett volna szó. – Az arcomat fürkészte. – Nekem nem kell Nadia. Azt hiszem, pontosan tudod, mit akarok.

Oké.

Nem tettem szóvá a járással kapcsolatos megjegyzését, amíg sorban álltunk, megszereztük a pizzánkat, és megtaláltuk a hosszú asztalt, ahol a barátaink ültek.

Mert tetszett a gondolat.

– Ülj ide! – mutatott Declan maga mellé, mikor Blake megmozdult, hogy helyet kínáljon.

Bocsánatkérően mosolyogtam Blake-re, és leültem Declan mellé.

De épp abban a pillanatban kaptam egy SMS-t, úgyhogy elővettem a telefonomat.

Elolvastam az üzenetet, és elakadt a lélegzetem.

Szóval az apámat zsarolod? Nem túl okos húzás, Elizabeth!

Azonnal hívj föl! Hamarosan találkozunk, bébi...

Nyomatékos, magabiztos, Colby Scott.

Legszívesebben elhajítottam volna a telefont, de helyette az asztal szélébe kapaszkodtam.

Aztán felugrottam, és megragadtam a hátizsákomat.

– Hova mész? – kérdezte egyszerre, ugyanazon a hangszínen Dax és Declan.

– Haza!

– De még vannak ma óráid! – mondta Shelley csodálkozva. – Soha életedben nem hagytál ki egyetlen órát sem, még mikor

influenzás voltál, akkor sem... Basszus, te hullasápadt vagy! – kiáltotta homlokráncolva. – Anyukád üzent?**r**

Ne mondd el! Ne mondd el! Ne mondd el!

A mellkasomhoz szorítottam a telefont.

– Csak nem érzem jól magam. Később találkozunk!

Blake felállt.

– Várj, elkísérlek a parkolóig!

– Nem, majd én! – állt fel Declan is.

Mindannyian egymásra néztek, Blake és Declan súlyos pillantásokat váltott.

– Nincs szükségem bébiszitterre! – Azzal sarkon fordultam, de amikor kinyitottam az udvarra vezető ajtót, a hátam mögött megéreztem Declant. Megállított, én pedig felé fordultam.

Kutakodva nézett a szemembe.

– Miért borultál ki? Az egyik pillanatban még örülsz, hogy látsz, a másikban már nem győzől minél messzebb kerülni tőlem. Mi a baj? Nadia?

Megráztam a fejem.

Hunyorított.

– Colby megkeresett?

– Nem! Csak muszáj hazamennem. Nem érzem jól magam. – Hátat fordítottam neki, de a hangja megállított.

– Elizabeth, te menekülsz! De ettől semmi sem lesz jobb. Nem szállhatsz szembe azzal, ami kettőnk között van.

A szavai belém nyilalltak, ezért megfordultam, és a szemébe néztem.

A tekintete belém fúródott.

– Hát nem látod, mi történik velünk? Folyton eltaszítjuk magunkat egymástól, mert félünk. De az az éjszaka az edzőteremben – nekem nem csak a szexről szólt, Elizabeth. Én *tényleg* akarlak, a jó és a rossz dolgokkal együtt.

Megráztam a fejem.

– Nem tudom, miről beszélsz.

Az állában megrándult egy izom.

– Ne tagadj meg *minket!*

Minket? Erre a szóra liftezni kezdett a gyomrom.

– Sebeket hordasz – folytatta. – Mélyeket. Látom. A múltban élsz, és úgy érzed, nincs remény a jövőre, pedig *van*. Láttam, amikor az ékszerkészítésről beszéltél, amikor szeretkezünk. Csak nyisd ki a szíved, és engedj be! – A szavai hajthatatlanok voltak, a szeme gyengéd, őszinte. Mélyen beszívtam a levegőt.

Istenem, milyen gyönyörű!

Colby is az volt.

Hát nem látja, hogy nem tudok miatta megváltozni? Tényleg azt hiszi, majd a kezébe adom a zsilettpengét, hogy feldarabolja velem a szívemet? Én nem valami papírtárgy vagyok, amit újra össze lehet ragasztani.

– Az én szívemet nem olyan könnyű meggyógyítani – suttoztam. – És benned ott a lehetőség, hogy örökre összetörd – sokkal inkább, mint Colby.

– Sosem foglak bántani – sóhajtott.

– Colby is ezt mondta – vágtam rá keserűen.

– Figyelj, Elizabeth! – Kezébe vette a kezem, és elszántan nézett rám. – A diákszövetség bulija óta tudom, hogy van köztünk valami. A mellkasomban egy mágnes hozzád húz. Lehet, hogy elsőre csak vágy volt. Lehet, hogy a törékeny tekinteted. De leginkább a szitakötő. Ez az érzés... tiszta örület, és nem tudom megnevezni, de azt hiszem – odavagyok érted.

Szerelem?

A szerelem kés, mely darabokban vágja ki a szívünket, és a szeretett fiú elé veti koncnak.

De ez most Declan, és ő más, súgta egy vékonyka hang.

De...

– Mit akarsz tőlem? – kiáltottam magamból kikelve.

Keze közé vette az arcomat, és a hüvelykujjával simogatta.

– Az igazat. Hogy, hogy érzel. Utálsz? Vagy azt akarod, hogy megcsókoljalak? – Telt ajkai édes mosolyra fakadtak, mintha már tudná a választ. Igen, azt hiszem, tudta.

Lehajolt hozzám, és a számra nyomta a meleg száját. A mozdulat először lágy volt, és kedves, de mint köztünk minden, hamar elszabadult. Keze a hajamba tekeredett, és míg nyelvünk egymásba gabalyodott, szorosan tartotta a fejem. Szenvedélyünk minden mozdulattal egyre magasabbra hágott. Istenem, igen! Erre vágyom! Órá! Örökké!

Mégsem tudtam semmi másra gondolni, csak Colbyra. Kibontakoztam az öleléséből, és a mellkasához nyomtam a homlokomat.

Nem mertem ránézni. Nem mertem szembenézni azzal, amit meg kellett tennem.

Felemelte az állam, tekintete szenvedélytől izzott.

– Ne húzódj el, Elizabeth! Tőlem ne!

De elhúzódtam.

Kifújtam a levegőt, és próbáltam magamban eltávolodni a mámorító férfiasságától, mely arra sarkallt, hogy a testébe bújjak, és ott maradjak örökre.

– Gyere velem, elmegyünk innen! – mondta halkan. – Csak ki ne mondd azt, amit azt hiszem, az arcodon látok.

Lehunytam a szemem: nem, ennek véget kell vetnem. Ha az igazat akarja, elmondom neki.

– Várj! – mondtam, és hátrébb léptem. – Még nem tudsz mindent. Colby annak idején fáradhatatlanul üldözött. Egyszerűen képtelen voltam felfogni, miért akarhat engem egy hozzá hasonló fiú. Nem voltak gazdag szüleim vagy szép ruháim, kocsim se volt. Még csak népszerű sem voltam, bár ez, amint Colby nyilvánvalóvá tette, hogy engem akar, megváltozott. Hirtelen a legmenőbbek közé tartoztam én is. A lányok a legjobb barátnőim akartak lenni, a fiúk szóba álltak velem. Most már látom, hogy csak egy trófea voltam, a lány, akit amúgy nem kaphatott volna meg. A szűz. – Az ajkamba haraptam.

Declan arca megfeszült.

Az emlékektől felkavarodott a gyomrom, de már nem tudtam abbahagyni. Mindent ki kell pakolnom még most, utoljára.

– Virágot vett nekem, naponta ötven SMS-t küldött, és én túl naiv voltam ahhoz, hogy lássam, ami napnál is világosabb volt. Hogy Colby egy nőcsábász, aki összetört szívek garmadját hagyta maga után – de nekem azt mondta, én *más* vagyok, és miattam majd megváltozik. – Beszívtam a levegőt, és tovább erőltettem kifelé a szavakat. – A szalagavató éjszakáján hozott alkoholt és drogot. Minden összezavarodott. Az egyik pillanatban még táncoltam, a következőben már egy hotelszobában találtam magam, szétszakított ruhában. Én nem ezt akartam. – Megbicsaklott a hangom, de gyorsan újra az irányításom alá vontam. – Azon az éjszakán a sötétség a szívembe furakodott, és megfogadtam magamnak, hogy soha többé nem leszek szerelmes. Két nap múlva anyu még mindig nem ért haza Vegasból, és... felvágtam az ereimet, hogy véget vessek a bennem lévő sötétségnek. Soha többé nem akarok a szerelem miatt az öngyilkosság határára kerülni.

Declan föl-alá járkált, míg beszéltem, de most hirtelen megtorpant, és ökölbe szorított kézzel rám nézett.

– Kinyírom azt a szemétládát!

– Ő érinthetetlen, még számodra is – mondtam reszkető hangon.

– Feljelentetted?

– Hogy tönkretegyem az életemet? Hogy egy hiábavaló bírósági hercehurcának és nyilvános megaláztatásnak tegyem ki magam? Egy senki vagyok!

– Ezt soha ne mondd! – A szája körüli keménység meglágyult, miközben a szememet fürkészte. De én nem mertem ránézni, még jobban elhúzódtam tőle.

Túl sokat látott.

Átölelte megfeszült testemet, és a karjában tartott.

Mégsem tudtam feloldódni: el akartam bújni, örökre eltűnni.

– Én értelek, Elizabeth. Engedd, hogy a gondodat viseljem, engedd, hogy én legyek az, akihez segítségért fordulsz! Együtt meg tudjuk oldani.

A lélegzetem szaggatottá vált, mert magamban azon vívódtam, hogy elmondjak-e neki még többet Colbyról: beszéljek-e az üzenetről és a benne rejlő fenyegetésről. De nem voltam képes még jobban belerángatni. Nem tárulkozhattam ki előtte, mert a végén soha többé nem leszek képes szeretni.

– Elizabeth?

Felnéztem rá.

– Declan... – de elhalt a hangom, képtelen voltam megformálni a nyelvem hegyén lévő szavakat.

– Mi a baj? – kérdezte reménykedő arccal.

– Nem tehetem. – A hangom megbicsaklott.

– Mondd el, miért!

Érzelmek csatáztak bennem, egyik felem, minden elővigyázatosságot félredobva, a karjába akart omlani, de a másik...

– Miért nem engedsz közel? – firtatta tovább.

– *Tudod, miért* – mondtam, pillanatra lehunytam a szemem, és elhúzódtam tőle.

– Mondd ki! Szedd össze a bátorságodat, és mondd ki, a rohadt életbe! Te *tudod*, mit érzel irántam! – és megragadta a karomat.

– Mert...

– Igen?

Megráztam a fejem, és lenyeltem a szívemből jövő szavakat, hogy inkább a fejemben lévőket mondjam ki.

– Nem lehetek veled, nem vagy hozzám való. Te verekedsz, és gyönyörű vagy, és össze fogod törni a szívemet. Te csak egy újabb egy- éjszakás kaland vagy nekem, oké? Ennyi. Semmi több. Most pedig hagyj békén! Végeztünk – és zihálva kirántottam magam a kezéből.

Legszívesebben azonnal visszavontam volna ezeket a szavakat, de a bennem élő szabályalkotó lány azt mondta, fussak el, és vessek véget ennek a nyomorúságnak.

Így is tettem.

– Várj! – rikoltotta utánam Declan, de vadul átvágtam az udvaron, kitérve a diákok elől, és a parkolóba rohantam.

26. FEJEZET

Declan

Egy egész érzelemlavina gyűrt maga alá, miközben figyeltem, hogyan bukdácsol keresztül az udvaron. Hogyan menekül előlünk. Úgy utasított vissza, hogy a mellkasomba nyúlt, és a szart is kipréselte a szívemből.

Ennyit arról, hogy nyíltan beszélünk, és adunk egy esélyt magunknak.

Ő is épp most zúgott belém, csak az volt a bökkenő, hogy ő nem akart.

Ezt mindketten tudtuk.

Végignéztam, ahogy kiér az utcára: magányos alakja meggörbült, mikor körbenézett az úton, aztán átsietett a túloldali parkolóba. Úgy mozgott, mintha az ördög settenkedett volna a háta mögött, és a fenébe is, nem akartam pont én lenni az, aki ezt a feldúlt kifejezést az arcára idézte.

Csak tudni akartam, meddig mehetünk el.

Azt akartam, hogy az ágyamban legyen minden éjszaka és reggel.

Azt akartam, hogy a bőrömbe ivódjon.

Hogy a lelkem részévé váljon.

És én az *ő* részévé.

Csakhogy...

Félt tőlem Colby Scott miatt. *A szemét erőszaktevő állat!* A dühtől majd felrobbantam, megbolydult a vér az ereimben, ha csak rágondoltam is.

Meg fogom ölni. Lassan, puszta kézzel.

A picsába! Belemarkoltam a hajamba. De nem csak Colby tart távol minket egymástól, ugye? A bunyó is benne van, márpedig semmi áron nem fogom feladni az álmaimat. Engem az öklöm éltet. Az edzőterem jelent számomra mindent, és ha egyszer helyrerázódnak a dolgok, talán egy UFC-s nevezéssel is megpróbálkozom.

Nehéz fejfel elindultam vissza a menza felé, az emberek kikerültek a járdán. Ha a vegyes érzelmeknek arra az áradatára gondolok, ami bennem volt, nem tudom, mi lehetett az arcomra írva.

Dax elélem jött, és óvatosan méregetve mellém húzódott.

– Hova ment? Elbaltáztad?

Mély levegőt vettem, hogy megszabaduljak a még mindig bennem lévő feszültségtől.

– Hazament, és nem, nem *baltáztam el*, ha tudni akarod. Megmondtam neki, hogy többre vágyom, ő pedig azt válaszolta, hogy tartsam magam távol tőle. Ó, és igen, azt is mondta, hogy csak egy dugás voltam neki. Kedvesen elbeszélgettünk.

Szóra nyitotta a száját, de tiltakozásképpen felemeltem a kezem.

– Ne *most!* Nem akarok rohadt kérdéseket. Elmondta, mit érez, és hivatalosan is végeztünk.

Összeszorult a szája.

– Segíteni akarok. Megszerettem Elizabethet, és tudom, hogy illetek egymáshoz.

– Igen? Hát pedig ő *engem* nem akar, testvérem.

De fél, emlékeztetett egy hang. Na és? Nekem is van büszkeségem! Dax felsóhajtott.

– Pedig van valami kettőtökben... ahogy ránézel... basszus, nem tudom. Utána kéne menned. Ne add fel ilyen hamar!

A maradék dühöm újra felizzott.

– Remek! Az a csávó ad nekem szerelmi tanácsokat, akinek még életében nem volt komoly kapcsolata. Kösz szépen, nem kell!

– Ne legyél seggfej!

– Ne legyél minden lében kanál! – vágtam vissza. – Nem is tudod, mi a francról vakerolsz itt!

– Az ikertesóm vagy, úgy olvaslak, mint egy könyvet. Már így is majdnem tök szerelmes vagy belé.

Felröhögtem.

– Lehet, hogy ha tényleg olvasnál könyveket, a vizsgáid is sikerülnének!

– Tökfej. Nem tudod, mikor kell befogni, ugye?

– Á, a sértegetésnél tartunk? Nagyon felnőttes! – mondtam összeszorított fogakkal. – Jobb lesz, ha visszaveszel a hangodból, testvérem, és végiggondolod, mit csinálsz.

Farkasszemet néztünk egymással, villódzó szemekkel, és csak múltak a percek.

Aztán Dax testtartása megenyhült, leengedte a vállait, tett egy lépést hátra, és alaposan megnézett magának. Majd a kezét felém lendítve így szólt:

– *Ebből*, pontosan ebből tudom, mekkora bajban vagy Elizabethtel kapcsolatban. A kezed ökölbe szorul, a szemedben ez az örült tekintet, a hajad olyan, mintha mókusok lalnának benne, annyit gypálod. Jó nagy szarban vagy, és nem tudod, mit kezdjél vele.

Megdörgöltem a halántékomat, és pillanatok alatt elszállt a dühöm. Miért is lennék dühös Daxre, hiszen ez nem róla szól, hanem Elizabethről.

Ekkor valami a hátam mögött elvonta a figyelmét.

– Basszus, már csak ez hiányzott!

Megfordultam, és Nadiát láttam ringó csípővel felénk sietni az udvaron át.

Megállt előttünk.

– Hé – mondta elfúló hangon –, láttam, hogy Elizabeth elrohant a menzáról. Minden oké?

– Kukkoló – morogta Dax.

Nadia megpördült felé, csak úgy villogtak a zöld szemei.

Sosem jöttek ki jól, mert Nadia féltékeny volt arra a közelségre, ami Dax és köztem létezett.

A szokásos közönyösségemmel vállat vontam, és elindultam, hogy otthagyjam őket, de Nadia megragadta a kezem.

– Várj! El kell mondanom neked valamit Elizabethről. Emlékszel, hogy a múltkor emlegettük a közös ismerősünket, Colbyt? Tegnap beszéltem vele, és ő elmondta nekem az igazat. Elizabethnek nagyon rossz híre van Petalben...

Úgy ugrottam el tőle, mintha megégetett volna.

– Fogd be a szád, Nadia, te szart se tudsz! – mondtam viczorogva. – Soha többé ne ejtsd ki előttem annak az embernek a nevét! Az egy... – De visszafogtam magam, mikor megláttam a csodálkozó tekintetét. Nem árulhatom el Elizabethet.

– Ő egy micsoda?

– Semmi. Csak tartsd magad távol tőle – és tőlem is!

A meglepetéstől levegő után kapkodott, de aztán gyorsan összeszedte magát.

– Miért? Nem mondhatsz valami ilyet csak úgy, anélkül hogy közölnéd az okát. – A vállára kapta a táskáját. – Nem az, akinek hiszem?

Dax gúnyosan vigyorogva végigmérte.

– Hát az bárki is? Előfordul, hogy van egy barátnőd, aki azt mondja, szeret, aztán megdug egy Tini Nindzsa Teknőcöt.

Nadia elvörösödött, a szeme villámokat szórt.

– Te maradj ki ebből, Dax! Declanhez beszélek, nem hozzád!

Dax felém bökött a fejével.

– Nézz csak rá, Nadia! Nem érdekled se te, se a baromságaid. Abban a pillanatban, hogy megcsaltad, túl volt rajtad. Elizabethet akarja. Hordd csak el innen az irhát, te kis perdita!

Nadia szája megfeszült.

– Nagyon jól tudom, mit jelent ez a szó!

– Valóban? – vigyorgott Dax. – Reméltem is.

Nadia a válla mögé dobott egy hajtincset, és bosszúsan fújta egyet. De Dax még nem végzett vele, és magamban azon morfondíroztam, vajon nem azért csinálja-e, mert még sosem látott így kiakadni egy lány miatt.

– Egyébként ezt Declannek még nem tudtam elmesélni, de múlt héten belefutottam az egyik kis diákklubos barátnődbe a Tau-házban. Flörtöltem vele kicsit – ahogy szoktam –, és egyszer csak azon kapom magam, hogy rólad beszélgetünk. Megemlítette, hogy anyukád nincs otthon, mert egy két hónapos, föld körüli hajóúton vesz részt. Érdekes. Nehéz lehet kemoterápiához jutni az óceán közepén.

Nadia elsápadt, a szemei kimeredtek.

– Ho... hogy mi? Ki mondta ezt neked? Ot... otthon van!

– Akkor miért dadogsz? – kérdezte mosolyogva Dax. – Az van, hogy szerintem te kitaláltad ezt a sztorit anyukádról, hogy rá tud venni Declant, hogy újra beszéljen veled, megsajnáljon, és a végén visszafogadjon. De most már elég volt ebből, Nadia!

Eltelt néhány perc, míg Nadia végre megadóan leengedte a vállát. Könnyek futottak végig az arcán. Bocsánatért esedező tekintettel felém fordult, és rögtön megláttam benne az igazságot. Azt hittem, majd felbosszant, hogy hazudozott, de ehhez nem szerettem eléggé: csak szánalmat éreztem iránta.

Az érzelmeimet teljes egészében lekötötte Elizabeth. Csak rá tudtam gondolni.

Nagyot sóhajtottam, és otthagytam őket.

Egyikükhöz sem volt semmi mondanivalóm.

Egyedül akartam lenni.

És aztán? Aztán verekedni akartam.

27. FEJEZET

Elizabeth

UTÁLTAM A RÓZSZASZÍN MINDEN ÁRNYALATÁT.

Idegessített a babaholmik halvány rózsaszínje, mama rózsának élénk pinkje, amit időnként feltett, de a bordó néhány árnyalata is. Két éve még a gondolattól is rosszul vagyok, hogy rózsaszínt viseljek. A szalagavatón viselt ruhám csillogó, eperfagylalt-színű, finom rózsaszín volt, flitterekkel.

Mégis, amikor Shelley-vel a Freemont Streeten sétáltunk vissza a Sylvia Myersszel zajlott interjúról, hirtelen megtorpantam egy turkáló kirakata előtt. Már korábban is jártam itt, hogy átnézzem a könyveiket, vagy jó minőségű használt ruhák után kutassak. A bennem élő művész szerette a kirakat egyedi, feltűnő elrendezését, ami a tulajdonos munkáját dicsérte.

Az aktuális kirakat látványa egyszerűen letaglózott: minden rózsaszín volt.

Shelley megállt mellettem, és a divattervező szemével végigmustrálta az összeállítást.

– Tetszik a ruha? Neked kicsit ódivatú lenne, nem gondolod?

– Gyönyörű! – mondtam, le sem véve a szemem a kirakatról.

A plafon közepéről pink papírmasé felhők között egy kristálycsillár lógott. Alatta állt az egyetlen, magas, szőke próbababa, rajta egy mell alatt szabott ruha, sűrű csipkefodrokkal

az ujján és a térd alatt érő szegélyén. Romantikus volt, és *rózsaszín*, és soha nem hordtam volna – valami mégis megkapott benne.

A próbababa mellett egy rózsaszín és fehér, koptatott felületű asztal állt, a tetején régi írógéppel és egy halom könyvvel, melyeknek az utca felé fordított gerincéről könnyen leolvashattuk a címét. Rögtön legfelül ott feküdt a *Büszkeség és balítélet*. Eszembe jutott Darcy... aztán Declan.

Felsóhajtottam, miközben nézegettem ezt a félig hippi, félig vintázs ruhát – *valószínűleg nem a te pénztárcádhoz szabták*, emlékeztettem magam.

– Olyan, mintha valaki telehányta volna a helyet vattacukorral – jegyezte meg Shelley. – Egyébként is, azt hittem, bojkottálsz a rózsaszínt.

Ez igaz volt.

– Kíváncsi vagyok, mennyibe kerülhet.

– Itt elfogadható árak vannak. Ráadásul most van is pénzed. – Vadul vigyorgott mögöttem, és odahajolt, hogy újra izgatottan megszorítson. Amióta csak eljöttünk az interjúról, körülöttem ugrabugrált, és rám is átragadt a lelkesedése. Visszamosolyogtam rá. El kell ismernem, engem is megrészesgített a tudat, hogy Sylvia ezer dollárt adott három ékszertervemért, melyeket aztán az ashville-i iparművészei gyártanak majd le.

Úgy éreztem, azzal hogy eladtam ezeket a terveket, egy kis lépést tettem afelé, hogy újra megtaláljam magamban a művészt. Olyan volt, mintha hegyet másznék, és épp elértem volna a tetejét. Ez nem az egész hegy volt ugyan, de tudtam, ha kitartóan lépkedek egymás után, a végén elérem a csúcst.

Aztán megint eszembe jutott Declan.

Mi van, ha ő volt minden, amit ebben az elmúlt két évben öntudatlanul is kerestem? Mi van, ha ő *az egyetlen*, akit szeretni születtem, és aki már épp itt volt a kezemben, de hagytam, hogy kicsússzon belőle? Előzönlöttek az érzelmek. Az egyik legnehezebb dolog az életemben az volt, mikor azt mondtam neki,

hogy hagyjon békén. Az elmúlt két napban nem tudtam aludni, és rajta kívül semmi másra nem tudtam gondolni. Az arcára, a szemére, a pimasz vigyorára. *Istenem, a kedvességére.*

Mielőtt észrevettem volna, már a boltban voltunk, és egy eladónő fogadott minket.

– Segíthetek maguknak, kedveseim? – kérdezte az idősebb hölgy.

– Szeretném megnézni a kirakatban lévő ruhát – válaszoltam.

Megmutatta, hogy tudunk felmenni a kirakatba az ablak bal oldalán lévő, rozoga lépcsőkön.

– Menjenek fel ott, és nyugodtan nézzék meg a ruhát. Kicsi a hely, de körbe tudnak ott járni. Azért legyenek óvatosak!

Bólintottunk, és elindultunk a kirakat felé.

– Legjobb tudomásunk szerint a ruhát itt készítették az USA-ban. Száz százalék selyem csipkedíszítéssel – magyarázta a hátunk mögül, míg felléptünk a fényes kirakatba.

Megnéztük az árcédulát: százötven dollár. Nem olcsó.

Megtapintottam az ujján lévő finom csipkét.

Miért akarom én ezt egyáltalán? Hova venném föl?

– Próbáld fel! – suttogta Shelley, és bár ez furán hangzott pont az ő szájából, valószínűleg ő is érzékelte azt a meredek sziklát, melynek a szélére jutottam a hegyen fölfelé menet.

Nem sokat teketóriáztam: az eladó hölgy már be is tessékelt az öltözőbe, Shelley pedig követett minket, hogy felsegítse rám a ruhát.

Az anyag könnyedén siklott a karomra és a nyakamra, és mikor a tükör felé fordultam, és belenéztem, a lány, akit megpillantottam, nem az volt, aki hétfőn azt mondta a legszebb fiúnak, hogy ő csak egy egyéjszakás kaland. Ez a lány szinte sugárzott. Boldog volt.

– Mit gondolsz? – kérdeztem, és hallottam a bizonytalanságot a hangomban.

Shelley arcára széles mosoly ült.

– Fantasztikusan nézel ki benne, természetesen. De oda kell majd adnod, hogy kicsit belepiszkáljak. Talán visszavágok az aljából – de a csipkét megtartom –, és beszédnek a derekából is, hogy ne legyen olyan laza. – Aztán nagyot sóhajtott.

– Most mi van?

– A rózsaszín mindig a te színed volt... – Rájöttem, hogy az a nap jár az eszében, amikor együtt mentünk ruhát venni a szalagavatóra, és én valahogy minden boltban mindig a rózsaszínűek felé indultam el.

– Vedd meg, Elizabeth! És aztán igenis hordjad – még akkor is, ha csak az egyetemre. Bizonyítsd be magadnak, hogy Colby nem számít többé, hogy ugyan elvett tőled valami nagyon értékeset, örökre nem tehet tönkre! – Bepárásodott a szeme.

A vállára tettem a kezem.

– Shelley, imádlak! Köszönöm, hogy a barátnőm vagy, és mellettem állsz ebben az egészben.

Megrázta a fejét, és a szemét törölgetve, egy szomorkás mosoly kíséretében azt mondta:

– Istenem, olyan buta vagyok. Ne haragudj! De ma, hogy láttalak emelt fővel beszélni arra az interjúra, most meg *ezt* a ruhát próbálsz fel! Olyan, mintha egy örökkévalóság óta vártam volna ezt a pillanatot.

Elérzékenyülten magamhoz szorítottam, jó erősen.

És akkor rájöttem, hogy ideje feladni a gyávaságomat.

De tudni és cselekedni nem ugyanaz. Magányos éjszakákat töltöttem az ágyamban úgy, hogy közben abban reménykedtem, rémálmom lesz, és Declan ráz majd fel belőle, s a karjában ébredek. Szánalmas voltam, és ha szeretném a piát, biztosan abba próbáltam volna fojtani a bánatom.

Declan pontosan azt csinálta, amit kértem tőle: békén hagyott.

Miután megvettem a ruhát, este áthívtam Blake-et, mert nyugtalan voltam Colby miatt. Egy kicsit kiültünk az erkélyre –

Declan is kint ült. A korláton könyökölt, meztelen mellkasa csillogott a holdfényben. Köszöntem neki, mire biccentett, és besomfordált a lakásba. Később, mikor Blake elment, női hangot hallottam átszűrődni tőle a falon, és mikor kivitem a szemetet, Lorna, az irodalomóráról, jött el tőle épp. A szétmaszatolt rúzsával, sokatmondóan mosolygott rám, mikor ellibegett mellettem a lépcsőn. Belém nyilallt a fájdalom a gondolatra, hogy Declan őt is úgy csókolta, mint engem.

Máris a következő lánynál tartana? Hát ennyit jelentek neki?

Ezt te csináltad, emlékeztettem magam.

Pénteken már úgy mentem be az irodalomórára, hogy el voltam szánva, odaállok elé, és beszélek vele. Már ott ült Lorna mellett, a fejük szinte összeért, ahogy elmerülve beszélgettek. *Ma*, mondtam magamnak, *beszélj vele! Mondd el neki, hogy érzel!* És, istenem, tényleg el akartam mondani neki, de a bizonytalanságaim és félelmeim miatt szükségem lett volna arra, hogy először valami jelét adja, hogy még mindig akar.

Dax leült mellém, és megbökte a karomat.

– Helló, te lány! Minden oké? Furán nézel ki – jó, te mindig furán nézel ki –, de ma a szokásosnál is furábban.

Nagyot sóhajtottam.

– Utálok együtt látni őket – suttoztam, és fejemmel a hátam mögött ülő pár felé böktém.

Dax felpillantott rájuk, aztán felém fordult.

– Tényleg? Ha zavar, akkor csinálj valamit! Most neked kell lépned. – Elmerülten nézett az arcomba. – Ugye érted, amit mondok?

Bólintottam, közben megérkezett dr. Feldman az előadóba. Elhessegettem a Declannel kapcsolatos gondolataimat, és inkább Darcyra koncentráltam. Egy fiktív férfi legalább nem tud fájdalmat okozni.

28. FEJEZET

Elizabeth

SZOMBAT REGGEL IGYEKEZTEM felspannolni magam, hogy képes legyek odamenni Declanhez, de nem volt otthon. Onnan tudtam, hogy folyamatosan figyeltem, lent áll-e a Jeepje a parkolóban. Dél körül már alig bírtam magammal, úgyhogy elhajtottam az edzőterme felé. A kocsija ott volt, de képtelen voltam megállni és bemenni.

Miközben hazafelé tartottam, eszembe jutott valami.

Otthon elszántan beléptem a kisszobába. Előszedtem az ékszerkészítő szerszámaimat, és kiterítettem őket az asztalon, ujjaimmal finoman megérintettem a hideg fémlapot.

Valami megmozdult bennem. Apró, de jelentőségteljes változás történt, ami már hetek óta készülődött. Engedtem a folytonos ellenőrzésen, mely alatt tartottam magam, és az ujjaim rögtön bizseregni kezdtek: alkotni akartak.

Mélyen magamba néztem, és kényelmetlen kérdéseket tettem fel magamnak.

Hol van az erőm?

Hol van az önmagamba vetett hitem?

Végig *itt volt*, súgta egy vékonyka hang.

Az egy milliméteres fémlapból kimértem egy nagyobb gyűrűre való, amekkora jó lenne rá. Anélkül, hogy különösebben

belegondoltam volna a jelentőségébe, a korábbi rajzaim közül rávéstem az egyik szitakötőt arra a felületre, amelyik a belseje lesz majd. A fűrészzel kivágtam a csíkot, megreszeltem, aztán a kézi lángszórómmal felmelegítettem a fémét, hogy alakítható legyen. Ez után ecetes forró vízbe áztattam, hogy eltüntessem a felszíni oxidációt. Különböző fogókkal gyűrűbe hajtottam, és a lángszóróval összeolvasztottam a két végét. Ekkor újra a savas vízbe került, majd megint reszelés következett, az illesztőknél pedig dörzspapírral dolgoztam rajta. Aztán felhúztam a fémrúdra, és elkezdtem kalapálni. A csengés-bongás visszhangzott a lakásban. Végül beraktam az ékszercsiszoló gépembe, és hagytam pörögni benne egy darabig. Aztán kivettem, és letettem az éjjeliszekrényre, hogy megszáradjon.

Mély elégedettséggel nézegettem. Lesz nála egy kis darab belőlem, még akkor is, ha a szívemet nem akarja többé.

Ekkor pittyent egyet a telefonom, emlékeztetve arra, hogy Shelley-vel és Blake-kel terveztünk együtt vacsorázni. Shelley azt mondta, egy zenekar is fellép, úgyhogy a szokásosnál kicsit többet készülődtem. Felvettem az új, immáron átalakított, rózsaszín ruhámat és egy pár, ezüstszínű, fűzős magas sarkút. Egy kicsit sok volt ehhez a vendéglőhöz, de nem bántam.

Az a ruha volt a páncélzatom, bizonyíték arra, hogy mindennap változom egy kicsit.

Az utolsó pillanatban még visszarohantam a hálósobába, kerestem egy nyakláncot, ráfűztem Declan gyűrűjét, és a nyakamba akasztottam.

Lehet, hogy sosem adom majd oda neki, de szerettem volna érezni a bőrömon.

Mikor elhagytam a lakást, megláttam a Jeepjét a parkolóban. Még mielőtt meggondolhattam volna magam, bekopogtam hozzá. A mellkasomat összeszorították az érzelmek, és a szélén billegtem – *a minek is?*

Mit fogok neki mondani?

Talán könyörögni fogok neki, hogy adjon még egy esélyt?

Talán. De aztán nem jött válasz.

– Váó, édes! – mondta egy férfihang. – Jobb, ha lassítasz, különben elesel. – Izmos, tetovált karok ragadtak meg, felfogva a lendületemet, ahogy megbotlottam a Cadillac'sbe léptemkor.

Bármikor felismerem ezt a karcos hangot.

Declan.

Nem kellett volna meglepődnöm, hogy itt látom. Szombat este volt, és ha ilyenkor nincs buli a diákklubban, mindenki idejön. Farmert viselt, és a szokásosnál eggyel csinosabb pólót. Rögön eszembe jutott, hogy mutatott a karate-nadrágjában, meztelen felsőtesttel, sebhelyekkel a hátán.

Az ágyékomat forróság öntötte el. Amióta elváltunk az udvaron, ez volt az első alkalom, hogy megérintett.

Lazán végigpásztázott a tekintetével, szépen, lassan, a magas sarkúmtól föl egészen a ruháig.

– Csinos vagy – dörmögte.

Bólintottam.

– Te mit csinálsz itt? – kérdeztem az arcát vizslatva, szememmel szinte felfaltam a férfias állát és a telt ajkait. Beleborzongtam, ahogy eszembe jutott annak a szájnak az emléke a testemen.

A válla fölött bekukkantottam az étkezőrészbe. *Vajon egyedül van?*

Ahh. Dax és néhány lány a diákszövetségből ott ült egy nagy asztal körül a helyiség végében, ott, ahol a banda készülődött. Lorna is köztük volt, természetesen.

Hosszan kifújtam a levegőt.

– A barátaimmal vagyok itt. És te? Blake-kel?

A végét szinte morogva mondta ki, és ettől lefagytam. Blake egyébként felhagyott a sürgetéssel, nem voltam biztos benne, miért, de az is felmerült bennem, lehet, hogy fél Declantól.

– Nem válaszolsz – mondta, és a falnak támaszkodott, hogy elengedjen egy vendéget, ettől pedig közelebb kerültünk egymáshoz. Az egyik ujjával az arcomhoz ért, és egy vonalat húzott rajta.

– Ismerem ezt a tekintetet. Te aggódsz. – Szünetet tartott, összehúzta a szemöldökét. – Colby?

És akkor meghallottam az enyhe elmosódottságot a beszédében, és rögtön megéreztem az alkoholszagot.

Mintha fejbe kólintották volna. Hátrálni kezdtem.

– Te ittál?

– Huszonegy éves lettem. Kérsz te is? – Azzal feltartott egy üveg barna sört. Hülyének éreztem magam, hogy eddig nem vettem észre. Túlságosan is lefoglaltak az egyéb dolgok.

– Nem szeretem – förmedtem rá.

– Akkor szerencse, hogy nem vagyunk együtt. – És ivásra emelte az üveget.

Egymásra meredtünk, közben csak teltek a másodpercek. A köztünk lévő, ismerős intenzitás rángatta a szívemet. Becsuktam a szemem, hogy ne kívánjam annyira. Még úgy is, hogy tudtam, ivott – *nem érdekelt, hogy ivott!*

– Kerestelek a lakásodban ma este, de már nem voltál otthon. Oda akartam adni valamit.

Felhúzta az egyik szemöldökét.

– Máris készen állsz a második menetre? Nem gondoltam volna, hiszen te szigorúan egyszer dugós csaj vagy.

Megemelkedett a mellkasom.

– Ne légy bunkó! Nem gondolod, hogy nekem is fáj? Beleőrülök, annyit gondolok rád...

Ekkor lépett be az ajtón Blake és Shelley, és nevetgélve közeledtek felénk. Blake kedvesen megölelt, és vetett egy pillantást Declan felé.

Declan szemében ellentmondásos érzelmek villództak, mintha mondani akarna még valamit, de aztán csak kiegyenesedett, hullámozottak az izmai.

– Jó volt látni. Most vissza kell mennem a barátaimhoz.

Micsoda rideg udvariasság!

Aztán visszasétált a hangos társasághoz, a terem végébe. Figyeltem, ahogy Lorna azonnal az egyik oldalára telepedik, egy másik lány pedig a másikra, és ketten versenyeznek a figyelméért.

Látod, az emberek sosem olyanok, amilyennek hiszed őket. Ő is csak olyan, mint a többi – súgta fejemben a szabályalkotó lány.

– Jól vagy? – kérdezte Shelley bizonytalanul.

Megráztam a fejem. Úgy éreztem, mintha mindjárt beomlana a mellkasom. Még csak barátok se voltunk többé.

– Nem tudok itt maradni a közelében.

– Rendben – bólintott Blake. – Menjünk vissza hozzád, és rendeljünk pizzát! A vendégeim vagytok!

Bólintottam, és egy futó pillantást vetettem a rózsaszín ruhámra. Minél hamarabb le akartam venni magamról.

– Csak menjünk innen

29. FEJEZET

Declan

NEM ARRÓL VAN SZÓ, hogy gyáva vagyok. Ha nem akar, akkor jó, elfelejtem, mondtam magamnak, mikor leültem, és lehúztam az egyik tequilát, amelyik ott állt az asztalon.

– Elég volt már – mondta Dax figyelmesen méregetve.

– Akkor lesz elég, amikor elfelejtem ezt a csajt – és Elizabeth felé böktém a fejemmel, aki fájdalmas arc kifejezéssel állt az ajtóban.

Az ivást alapvetően nem nagyon engedtem meg magamnak, de az elmúlt néhány napban azon voltam, hogy eltávolítsam Elizabeth képét a fejemből. Legalábbis megpróbáltam. Az ivástól pedig átmenetileg enyhült a fájdalom, habár sosem volt belőle elég.

A férfiak által ismert egyetlen módszerrel próbáltam megszabadulni tőle: hogy azokra a lányokra koncentrálok, akik akarnak.

Nincs értelme álmokat kergetni, ha azok nem engedik, hogy elkapd őket.

És nem tudtam kiverni a fejemből a gondolatot, hogy *tényleg* szerelmes Blake-be, csak letagadja maga előtt. Lehet, hogy teljesen félreértettem az irántam való érzéseit.

Mióta megmondta, hogy hagyjam békén, folyton és mindenhol együtt láttam őket: a diákközpontban az egyetemi udvaron, a lakásán.

Utáltam a csávót, mert Elizabeth vele foglalkozott, nem pedig velem.

Felemeltem a sörömet, és belekortyoltam.

Az egyik különösen nehéz nap után, mikor kiderült, hogy Blake ott van nála, áthívtam magamhoz Lornát. Zavaros volt a fejem, és nem érdekelt, kivel vagyok, csak a testem megkönnyebbülésére vágytam, hogy elfeledkezhessenek Elizabethről.

Megcsókoltam Lornát, aztán az ágyamon kötöttünk ki, de nem szívből csináltam, ezért hamarosan abba is hagytam.

Rossz volt Lornával lenni, és nem értettem, miért.

Nem tartoztam Elizabethnek semmivel.

De...

És akkor hirtelen minden világossá vált: nemcsak a folyamatában voltam annak, hogy beleszeressek Elizabethbe, hanem teljesen átlendültem már a korláton, mintha lelöktek volna egy felhőkarcolóról, és most épp a járda felé zuhannék.

A királynőm volt, és én akartam a királya lenni. A teste trónusán akartam ülni, és örökké imádni őt. És ez nem csak a szexről szólt, bár az tényleg minden álmomat felülmúlóan csodálatos volt. Nem, mi két megtört ember voltunk, akik – mikor mélyen egymás szemébe néztek – összefonódtak. Nevezzük sorsnak, végzetnek vagy a jó öreg karmának, de bármi volt is, mikor ott táncolt az esőben, a szívem már tudta, csak a fejemnek tartott még egy ideig, mire rájött.

– Elmegy – mondta Dax hozzám hajolva.

– Nem érdekel! Kapja be!

– Ja, aha. – Végignézzet rajtam, szürke szemében aggodalom ült. – Össze kell szedned magad a Jeti elleni meccs előtt.

Megfordultam, hogy végignézzem, ahogy elmegy, és, *a picsába is*, az egyik felem legszívesebben utána futott volna.

És mit mondott volna neki?

Készen álltam vajon arra, hogy újra kitegyem magam valakinek, akinek elköteleződési problémái vannak?

Lorna sokatmondóan rám villantotta vastagon kifestett szemét.

– Szeretnél lelépni, bébi?

Felemeltem az üveget, és egy jó nagyot kortyoltam a sörömből.

– Mire gondolsz?

Megnyalta vörösre festett ajkát, szeme csábosan csillogott, és az arcomba tolta a melleit. Rámeredtem a lágy és selymes gömbökre: ma éjjel a kezemben tarthatnám őket.

– Bármire, ami boldoggá tesz, Declan.

Boldoggá tesz?

Semmi sem tesz boldoggá.

Ne jártasd az eszed megint Elizabethen, mondtam magamnak.

Közelebb csúsztam Lornához, a parfümjé illata eltelítette az orromat. Egy hajtincsével játszottam, és széles vigyort vágtam rá. A karomba omlott, belecsókolt a nyakamba, majd forró ajkaival alulról felfelé végigharapdálta.

A combom közé csúsztatta a kezét, aztán a farkamra nyomta a farmeron keresztül. Még csak meg sem rezzentem.

Dax a vállamra tette a kezét.

– Gyerünk, tesó, induljunk!

Felnéztem rá, és megpördült a terem. Vártam, hogy a sörtől beüssön az a kellemes zsibbadás, de csak ürességet éreztem belül.

Felsőhajtott.

– Gyerünk, menjünk innen, mielőtt olyat csinálsz, amit megbánhatsz.

– De még csak most kezdődik az éjszaka – csücsörített Lorna.

Dax felsegített.

– Sajnálom, drágám, rossz lapot húztál – mondta Lornának Dax.

Rátámaszkodva elindultunk kifelé a bárból: két nagydarab csávó botladozott Dax BMW-je felé.

– Szeretlek, ugye tudod? – motyogtam.

Fújtatott, és vonszolt tovább magával.

– Ja, haver. Én is téged. Na, most szállj be a nyomorult kocsiába!

– Várj! – mondtam, és körbenéztem a parkolóban, reménykedve, hogy talán még ott találom Elizabethet. – Elment – mondtam.

Dax felsóhajtott, és kinyitotta nekem a kocsiajtót.

– Eltaláltad, haver. Sajnálom, nem jön össze.

– Ja. Nem. – Az első nő, akit igazán szeretek, és ő nem akar.

Becsúsztam az anyósülésre, mélyet sóhajtottam, aztán behánytam Dax kocsiába.

Néhány óra múlva már józannak éreztem magam. Szinte. Talán a hányás segített.

Lefeküdtem, de nem tudtam elaludni, úgyhogy felkeltem, és vettem egy forró fürdőt. Folyt rám a víz, és közben a farkamat markolászva Elizabethre gondoltam. A puha bőrére, ahogy a bőrömhöz ér, mikor fekszik alattam.

Felvettem egy ezüstszínű rövidgatyát, és kislattogtam az erkélyre.

Tekintetem rögtön Elizabeth sötét lakása felé tévedt. Természetesen már alszik. Igaz? Hajnali három volt.

Nem érdekelt.

Nekifutásból átugrottam, és tompa puffanással érkeztem az erkély padlójára. Az üvegajtó nyitva volt – erről majd beszélnem kell vele. De egyelőre kinyitottam, és bekúsztam. Belebámultam a sötétbe, míg hozzá nem szokott a szemem.

Mikor a parkolóból egy kocsi fényszórója a szemembe világított, megtorpantam.

Mi a francot csinálok?

Csak úgy becsörtetek ide hívatlanul? Dühös lenne, ha felébredne, és meglátna itt, nem igaz?

És mi lenne, ha nem lenne egyedül?

A picsába! Elöntött a düh. Megvakartam a fejem, tekintetemmel szinte magamba ittam az alakját, ahogy ott feküdt a takaró alatt. Egyedül.

Átfordult, és az ajkát lágy sóhaj hagyta el, ahogy elhelyezkedett a párnáján.

Nehéz volt az élet, amióta anya elment, de megtettem minden tőlem telhetőt, hogy az az ember legyek, akinek szeretett volna látni. Az apámmal való közös élet azzá formált, aki most vagyok: durva és kemény csávóvá. De a felszín alatt sóvárogtam az után a mély szeretet után, amiről anya azt mondta, létezik két ember között.

Fel-alá jártam a szobában.

De Elizabeth nem vágyik ezekre a dolgokra, akkor most mért lopódzom be a hálósobájába, mint egy begerjedt barom?

Hogy elköszönjek tőle!

Talán.

Sóhajtottam.

Muszáj lesz, ha meg akarom őrizni a józan eszem. A meccsre kell koncentrálnom, és ő túlságosan is elvonja a figyelmem.

De...

Képes lennék elengedni őt örökre?

Képes lennék találkozni vele az órán, és mosolyogva nézni őket Blake-kel?

Végig tudnám nézni, ahogy egymásba szeretnek?

Ha évekkel később összefutunk egy parkban, tudnám nézni, ahogy a kisbabájával játszik, aki nem tőlem van?

Túl büszke voltam ahhoz, hogy könyörögjek, és túl dühös, hogy világosan gondolkodjam. Francba, talán még mindig részeg vagyok!

Istenem, levegőre van szükségem.

Sóhajtottam.

El kell búcsúznom tőle.

Igen. Végül is mi mást tehettem volna?

30. FEJEZET

Elizabeth

VASÁRNAP ARRA ÉBREDTEM, hogy még mindig depis vagyok, mert Declan ivott.

Tényleg olyan lett volna, mint a többiek?

Elindítottam Pinket a telefonomon, ráraktam az erősítőre, és a nap hátralévő részében a fémlapommal szöszmötöltem.

Aznap este megint felhívtam anyát. Azóta próbáltam elérni, hogy múlt szombaton elment. Most végre felvette, és egy kurta beszélgetés után bevallotta, hogy végül nem adták el a sztorit, és útban vannak vissza Petalbe.

Hála istennek!

Megkönnyebbülten sóhajtottam: legalább ez az egy dolog jól sült el.

Aztán Dax hívott, hogy találkozni szeretne velem, mert bele szeretne nézni az irodalomjegyzeteimbe a közelgő dolgozat előtt. Úgyhogy elindultam a diákközpontba.

Mikor megérkeztem, Daxet a terem végében találtam az egyik bokszban. Pont olyan szexi volt, mint mindig a Beastie Boys-os, fekete pólójában. Annyira emlékeztetett Declanre, hogy összefacsarodott a szívem.

– Declantól is elkérhetted volna a jegyzeteit – miért nem mondod el, miért hívtál ide valójában?

Megköszöri a torkát, és komoly arckifejezéssel, összekulcsolt kezekkel az asztalra támaszkodott. Aztán mélyet sóhajtott.

– Nem tudom, miféle nyomorult dolgot műveltek ti egymással, a bátyám és te, de Declan rohadtul kivan... *mi több*, halloweenkor lesz egy nagyon durva meccse egy aberrált albínóval. Nem okés. Ha még mindig kell neked – és tudom, hogy kell –, akkor jobban teszed, ha helyrerakod a dolgokat, és elmondod neki, mit érzel iránta. Ha elbaltázod, és ezzel tönkrevágod a bunyóját, te leszel a felelős, édes.

– Tényleg ezt gondolod? – motyogtam.

– Ez a kibaszott igazság – mondta vigyorogva.

Hátradőltem az ülésben, a kétségbeesés és félelem mardosott. Halloween két nap múlva itt van. Megnyaltam a szám szélét.

– Tényleg azt gondolod, hogy gondban lesz majd ezen a meccsen? Miattam?

Dax szűrős szemmel nézett rám.

– Nem tudom. Mindkettőtökből elegendem van. Lehet, hogy ha kitalálnátok, mi a franc bajotok van, Declannel nem lesz semmi baj.

– Ne manipulálj, Dax! Komoly ügyeket kell megbeszélünk Declannel. Egyébként meg nem szeretem az erőszakot, és nem tudom elnézni – csattantam fel. De mialatt kiejtettem ezeket a szavakat, egyik felem sóvárgott, hogy láthassa Declan testét mozgás közben. Eszembe jutott az este, mikor megütötte Colbyt. Bár először megrémültem, később mégis csodáltam az erejét és fürgeségét. És az alfahímösztoinei totál felizgattak. Sóhajtottam.

Dax vállat vont.

Rendben, témát váltottam.

– És mi van Lornával? Láttam őket együtt múlt éjjel, és mikor Lorna rajta lógott, nekem úgy tűnt, Declan nem épp értem kesereg.

– Declan nincs vele, és elég nagy hülyének is tartom ezért. Én bizony egy szempillantás alatt megdugnám a csajt. Én nem várnék rád, de ő igen.

Valószínűleg olvasni lehetett az arcomról az érzéseimet, mert Dax védekezőn felemelte a kezét.

– Ne húzd föl magad! Egy nap majd *tényleg* összejön valaki mással. Végül is a testvérem – sóhajtott. – Úgyhogy tedd túl magad a múltadon, a bunyón, és menj szépen az embered után.

A csuklómon lévő sebhelyeket piszkáltam, hogy elkerüljem a tekintetét. A patthelyzet Declan és köztem nem igazán a verekedés miatt alakult ki. Lehet, hogy először benne volt az is, de inkább *rólam* volt szó, arról hogy félek megtenni az utolsó lépést, és bevallani az érzéseimet.

Hogy félek kitenni magam a potenciális fájdalomnak.

De hát nem azt ígérted magadnak, hogy bátor leszel? – szólt belül egy aprócska hang.

De igen, és kis lépésekben, lassacskán *tényleg* igyekeztem felfelé azon a hegyen.

És nem érkezett el az idő, hogy most egy nagyobb ugrást tegyél?

Fölálltam, hogy elmenjek. Lecsatoltam a nyakamból a nyakláncot Declan gyűrűjével, és odaadtam Daxnek.

– Megtennéd, hogy ezt átadod neki? Két éve ez az első munkám: a belsejébe egy szitakötőt véstem. Declan elmesélte, mit jelent számára a szitakötő, és mivel rajta kívül senki és semmi másra nem tudtam gondolni, ezt készítettem. – Megremegett a hangom.

Dax szemügyre vette a gyűrűt, majd felnézett rám, bólintott, és ünnepélyes arckifejezéssel így szólt:

– Igen, átadom.

Dax is felállt, és magához ölelt.

– Két nap – suttogetta. – Ne felejtse el!

31. FEJEZET

Elizabeth

HÉTFŐ REGGEL BEMENTEM IRODALOMÓRÁRA, de sem Declan, sem Dax nem volt ott. Arra gondoltam, Declan biztos az utolsó pillanatban is edz, vagy éppen pihen. Miután befejeztem a könyvesboltban a melót, hazajöttem, és kitakarítottam a hűtőt, aztán letörölgettem a lambériát, a tévében meg közben *Downton Abbey*-részek mentek. Legalább elfoglaltam magam, és nem kellett gondolkodnom a dolgokon, amiken nem akartam.

Kopogtattak.

Ajtót nyitottam: Declan állt ott az ajtófélfának dőlve. A tartása feszültséget árult el, mintha türtőztetnie kellene magát.

– Helló! – köszöntem. – Hogy vagy? – De alig jutottam lélegzethez, ahogy a szemem magába itta a széles vállát és izmos bicepszét.

Meglehető távolságtartással bólintott.

– Jól. De nem akarlak zavarni...

– Nem zavarasz. Csak... egyedül vagyok. Bepótolom a kimaradt *Downton Abbey*-részeket, és takarítok. Még meg kell csinálnom a konyhát és a fürdőszobát, talán a szekrényeket is. – Hirtelen abbahagytam. – Ne haragudj, összevissza beszélek. – És kierőltettem magamból egy nevetést.

De a szeme se rebbent.

– Be akarsz jönni? – kérdeztem, és reszketett a hangom. Hogy elrejtsem, köhögni kezdtem.

Megköszöri a torkát.

– Nem, csak azért ugrottam be, hogy elmondjam, megkértem egy rendőr haveromat, hogy nézzen utána Colbynak. Azt mondja, hogy az egyetemről délre lakik valami társasházban. – Felsóhajtott. – Minden éjszaka ellenőriztem a parkolót és a lakásodat az erkélyemről. És amikor én nem tudok itt lenni, szólok a campus-rendőrségnek, hogy néhányszor jöjjenek el erre. Tudom, hogy megváltoztak köztünk a dolgok, de itt vagyok, ha szükséged van rám.

Ó!

– Köszönöm, ez sokat jelent nekem! – *Kérlek, gyere be!* A kilincset birizgáltam.

Pittyegett a telefonja, úgyhogy kihúzta a zsebéből, és lecsekkolta, legalábbis úgy tűnt, az SMS-t.

– Valaki fontos? – kérdeztem, és megpróbáltam kiiktatni a hangomból a sértődöttséget. Tényleg. *Semmi* okom nem volt a féltékenységre. Én baltáztam el az esélyemet.

Rám pillantott.

– A lány, akivel randizom.

Egy pillanatra megállt a szívem.

– Szép lány?

Vállat vont.

Belém nyilallt a fájdalom. Hagyd, a rohadt életbe, hagyd már abba! Felemeltem az összetört szívemet, leporoltam, és visszatuszkoltam a mellkasomba.

És akkor hirtelen észrevettem: ezüst villant a kezén. Megdermedtem, lélegzetem a torkomban rekedt.

– Viseled a gyűrűt, amit neked készítettem?

Mozdulatlanná vált. Csak a hüvelykujja piszkálta az ezüstkarikát a gyűrűsujján.

– Jól áll – motyogtam. – Meg kellett tippelnem a helyes méretet, de úgy néz ki, sikerült eltalálnom. – Összeszedtem

magam, hogy ne lássa rajtam, mennyire felkavar a tudat, hogy hordja a gyűrűt. Vajon ő is annyira szerette, mint én? Vajon eszébe jutok egyáltalán?

– Köszönöm az ajándékot – mondta esetenlül. – T... Anya jut eszembe róla.

– Nem gondoltam volna, hogy még a randidon is hordod majd.

– Féltékeny vagy?

– Nem – mondtam mereven.

– Hazudsz – mondta egy szomorkás mosollyal az arcán, aztán vállat vont. – Mindegy. Nem randizom, hacsak az edzőtermet nem számítjuk annak. De ő elég szemét dög tud lenni néha.

Igen!

– Declan, szeretném, ha bejönnél. Kérlek! El kell mondanom neked... – De féltem befejezni a mondatot. Nyeltem egyet.

Megdörgölte az arcát, a borosta sötét árnya férfiasságának testamentuma volt. Szemének viharos szürkeségében mintha ezernyi, féktelen érzés tajtékozott volna, ahogy rám nézett.

– Késő van, Elizabeth. Fel kell készülnöm a holnapra, és nem azért jöttem, hogy vitatkozzam veled. Csak Colbyról akartam beszámolni.

De én nem vitatkozni akartam.

Hátralépett, és még egyszer utoljára rám nézett, tekintete távoli volt, ahogy végigsiklott rajtam.

Túl volt rajtam. Túl sokáig vártam.

A lelkem mélyén éreztem, hogy a kettőnk közötti törékeny kapcsolat pattanásig feszült. Szerettem volna összeroskadni és sírni.

Elment.

Elérkezett halloween napja.

Az óráimon merő kábulatban vettem részt, háromra már a könyvesboltban voltam, hogy ledolgozzam a műszakomat. Rick azt mondta, viselhetünk jelmezt a munkában, úgyhogy Shelley-vel

korábban tettünk egy gyors bevásárló-körutat, hogy találjunk nekem valamit a plázában. Végül egy csillogó lime-zöld, tűtűszoknyás Csingiling-jelmezt választottam, amihez csúcsos orrú, pomponos balerinacipő járt. Kényelmetlen volt, és szurkált, de nem érdekelt, jó volt ez is.

A meccs nagyon nyomasztott. Senki sem tudta pontosan, hol lesz, hacsak nem volt beavatott. Mivel sem Shelley, sem Blake nem volt az, vártuk, hátha elkapunk valami pletykát.

Az egyik diáklklubban rendezett jelmezbálba menet beugrottak a boltba. Shelley zombi pomponlánynek öltözött, Blake pedig zombi focistának. Aztán elmentek a buliba, én pedig ott maradtam a műszak végéig.

Három órával később megszólalt a telefonom.

Shelley volt az.

AZONNAL HÍVJ FEL! – szólt az üzenete.

– Ne haragudj, de ezt el kell intéznem – szóltam oda Ricknek, és hátramentem a raktárba.

Visszaírtam neki:

Miabaj? Mégmindig dolgozom, nem tudlak felhívni. Írj!

Declan egy óra múlva bunyózik!! – válaszolta.

Gyorsan felhívtam. Suttogva beszéltem, mert Rick szigorúan vette a szabályt, hogy munkában nem telefonálunk.

– Mi a helyzet? – kérdeztem.

– Egy raktárépületben lesz a meccs a Water Streeten. Abban, amelyik a régi gyapotmagtalanító mellett van. – Elhadart egy címet. Aztán halkabban folytatta: – Ez a hely tök durva lesz, örült zenével, piával és hasonlókkal. Nem vagyok biztos benne, hogy el tudod majd viselni.

Megemelkedett a mellkasom a nagy levegővételtől, és máris elfelejtettem a címet.

– Írd meg a címet, ott találkozunk!

32. FEJEZET

Declan

FEL-ALÁ JÁRKÁLVA A VÁLLAIMMAL KÖRÖZTEM a kis zugban, amit Nick, a meccs szervezője választott le a raktárépületben, kívül rekesztve a dübörgő zenét és a villódzó fényeket. Max több mint ötszáz embert számolt össze a kapunál – ez az eddigi legnagyobb nézőszám. Ellenőriztem a bandázst a csuklómon, aztán a lányékvédőt: minden rendben volt. Kiengedtem a visszafojtott lélegzetemet, és elkezdtem a levegőbe bokszolni, hogy fenntartsam az adrenalin-szintem. Készen álltam a harcra.

Dax odajött a válaszfalhoz.

– Az egész hely egy kibaszott cirkusz. A diákok jelmezben jöttek ide a diákszövetségek bulijaiból. Köztük meg mindenütt ott vannak az öltönyös muksók. Faszom, teli van a hely! – Grimaszolt, és olyan fejet vágott, mintha nyomasztaná valami.

Abbahagytam a bokszolást.

– Mi a baj?

Izgett-mozgott, és a fejét vakarászta.

– Nem akartam elmondani, de azt hiszem, jobb, ha tőlem hallod, mint ha egyszer csak meglátnád a tömegben: itt van Elizabeth.

Kiléptem a válaszfal mögül, és végigpásztáztam a tömeget.

– Hol?

Dax megrázta a fejét.

– Akkor láttam, mikor bejöttem, de aztán elvesztettem szem elől. Ez a hely kész örültekháza.

Felsóhajtottam. A francba! Most aggódhatok érte.

– Gondoskodj róla, hogy kikerüljön innen, oké?

Dax beleegyezően bólintott, aztán átnézett Jetire.

– Ember, ez kibaszott nagy! Úgy néz ki, mint egy szteroidon tartott albínó patkány... aki nagyon éhes.

Megpaskoltam a hátát.

– Nyugi, szar az ütőtávja.

Még mindig bizonytalan arccal bólintott, és adott egy ökölpacsit.

– Rúgd szét a seggét, testvérem! Fogadtam rád.

– Meglesz.

Dax elszélt, de a rögtönzött ring előtt – melyet a földre rajzolt vonalak jeleztek – néhány lépéssel megállt, és a többi, hardcore diákkal együtt lökdösődött a helyekért, ahonnan jó a kilátás. Mindig a közelemben maradt a meccseken. Max is odament, és elfoglalta helyét a sarkomban.

Nick a meccs kezdetét jelezve megfújta a bömbit, aztán mikor beléptem a tizenkétszer tizenkettes ringbe, felerősödött a zene. Egy kibaszott vicc. Itt nincsenek szabályok, és még soha senki nem maradt vonalon belül.

Jeti is megjelent a maga szörnyeteg valójában: a húsos, tagbaszakadt teste ott körözött az enyém körül, míg felmértük egymást.

Lassan kezdtük, teszteltük egymást úgy kb. hatvan másodpercig, aztán nekem rontott. Kemény ökölcsapások landoltak a hasamon, és mikor arrébb pördültem, egy újabb, erőteljes ütés a vállamat érte.

A fájdalmat mély levegővétellel fojtottam el.

Elkezdődött.

Ökölbe szorítottam a kezem, és nekiugrottam: bevítem négy ütést a mellkasára. A jobbjaival a torkomra és az államra mért nagy ütéssel akarta megtorolni, de arrébb léptem.

Nem talált.

Újra támadásba lendültem, a tenyérütéseim a vállát, majd a hasát találták el: az ütések felfelé irányítottam, hogy a tüdejét érjék, és a lélegzetet is kiverjem belőle. Csatt, csatt, csatt.

Felhördült, és kicsattant a vér a levegőbe. A tömeg felsikoltott.

Igen! Ess össze, köcsög!

Meghátrált, és járkált kicsit – az arca vörös volt, ahogy lerázta magáról a fájdalmat. Aztán elvigyorodott, kivillantva a fogait. Jeti tehát nem visel fogvédőt.

A tömegben hirtelen kiszúrtam egy szőke fejet, ami egy pillanatra elvonta a figyelmemet. Jeti kétszer is lecsapott a füleimre a tenyérütésével, *bumm, bumm*, aztán megpördült, és belekönyökölt a gyomromba, és miközben előreestem, másik öklével a halántékomra vágott.

Csillagokat láttam.

Elhomályosult a terem.

Ébredj fel, baszd meg!

Zihálva arrébb tántorogtam.

Jeti hátravetett fejjel bömbölni kezdett. A tömeg tapsolva, a nevét kiabálva buzdította.

Összeszedtem magam, kiegyenesedtem, és újra rámentem. Ez alkalommal egy könyöklés és rúgás kombinációval: mind a kettőt a mellkasára kapta, és térdre rogyott. Siker! Rávettem magam, és a földön birkóztunk, a kemény beton horzsolta a vállamat, ahogy a pozícióért viaskodtunk. Bevettem egy alkarral leszorító fogást.

Lenyomtam, és gyorsan bevítem egy... két... három ütést. *Bal-hés Brit! Bal-hés Brit!* – skandálta a tömeg.

Megpróbálkozott egy fejeléssel, de kitértem előle.

Még egyszer, ezúttal keményebben. Megingett a támaszom. A *francba!*

Még nem.

Felhördült, és vér spriccelt az arcából, mikor orrba vágtam a tenyeremmel.

Belenyomtam a fejét a betonba.

– Vége a játéknak, Jeti! – morogtam, és abban a másodpercben megtekeredett, kiszabadult a szorításomból, és a térdével a torkom felső részébe döfött.

Elakadt a lélegzetem, és hátraestem.

A lányok sikítottak, a srácok kiabáltak. Max is kiabált valamit a vonalról, de nem értettem, mit.

Bakker!

Elfogyott a gőz, rohadt gyorsan. Nem kaptam levegőt.

Jeti eszelősen vigyorgott, és nekem rontott: az arcomat öklözte. Eltalálta a jobb szemem, de folyamatosan mozogtam: kitértem előle, elkaptam a fejem. És próbáltam levegőt venni.

Minden erőmet bevetve megcsavartam a derekam, és bevitettem egy keresztütést. A balhorog a májára ment, a jobb pedig a szíve alá. Felüvöltöttem, ahogy kiszakadt belőlem az ütés.

Hátrátántorodott a tömegbe, de visszalökték.

Vicsorogva nekirontottam, és kusza ütésekkel és rúgásokkal sorjáztam. Egyikünk sem akarta feladni.

Közben a tömegben azt a szóke fejet kerestem.

És megtaláltam Elizabethet. *Blake is vele van?*

Paff! A térdével keményen májon rúgott. Összegörnyedtem, ahogy a testembe nyilallt a fájdalom. Levegőért kapkodva hátrahajoltam, így épp kikerülve, hogy a földhöz szegezzem egy balos lecsapó rúgással. Körbesasszéztam a ringben.

Azt a kurva élet!

– Vége a dalnak, Brit – gúnyolódott, mikor újabb ütest vitt be a gyomromba.

És még egyet.

És még egyet.

Kiszorult belőlem a levegő, és megpördült körülöttem a terem. A meztelen lábam bukdácsolt a ringben, aztán megbotlottam, és térdre rogytam.

Levegőt! Kibaszott levegőre van szükségem!

Először a szirénák hangját hallottam, aztán a kijáratok felé menekülő nézők sikítását.

– Jönnek a zsaruk! – üvöltötte mellettem elrohanva egy múmia, aztán kimászott az egyik ablakon, melyek a raktárépület déli felét fedték.

Na, *most* tényleg örültekházává vált a hely.

Jeti tett felém egy durva mozdulatot a farkával, aztán felmutatta a középső ujját.

– Még nincs vége! Most szerencséd volt, Brit! De legközelebb kinyírlak, és *utána* megkefélek! – A csípőjét lökdöste, és közben nevetett. Figyeltem, ahogy visszakocog a menedzseréhez, kinyitnak egy ajtót, ami egy csomó iroda felé vezetett a raktárépület végében. Fogalmam sem volt róla, hogy ott van egy hátsó kijárat.

– Tűnjünk a fenébe! – kiáltotta Max karon ragadva, és a főbejárat felé kezdett ráncigálni.

– Várj! – mondtam zihálva, és kiszakítottam magam a kezéből. – Hol van Dax? – A magas alakját kerestem a teremben. – És Elizabeth? Ő is itt van valahol.

– Ne bolondulj meg! Téged fognak lecsukni, nem őket! – kiabált rám.

A szirénák most már hangosan bömböltek, és a kék fények ugráltak a törött ablakokon.

– Menj csak! Én jövök utánad! – fordultam vissza Maxhez.

Felhördült, de hagyott a fenébe, és elrohant az ajtó felé.

Ott álltam a káosz közepén. A hely már nagyjából kiürült, kivéve azokat, akik fent ültek, és most le kellett evickélniük a rozoga lépcsőkön.

Nem láttam a szőke fejet. És Daxet sem.

– Erre! – szólt egy hang a raktárépület másik végéből, nagyjából kilenc méterre.

Dax állt ott egy törött ablaknál, már felkészülve, hogy átmászik rajta. Elizabeth mellette, óriásira kerekedett szemekkel. Vadul integetett, sürgetve, hogy induljak el feléjük.

A raktárépület előtt megcsikordultak a fékező kerekek, autóajtók nyíltak, kiabálás hallatszott.

Elkezdtem rohanni feléjük, de a fenébe is, túl messze voltam.

– Először őt segítsd át! – kiáltottam. – Már itt vannak a zsaruk!

Megértette, amit mondtam, és óvatosan felemelte Elizabethet, úgy hogy ne sértsék meg a csorba üvegszilánkok. Aztán Elizabeth lába eltűnt az ablak mögött.

– Indulj, Dax!

Megrázta a fejét, arcán könnyörgő tekintettel, ahogy nézte, hogyan rontok keresztül egy csapat lányon, akik túl sokat ittak, és most próbáltak kijutni innen.

Még egy pillantást vetett felém, aztán átugrott az ablakon. Az üvegen át láttam az árnyékát, ahogy megragadja Elizabethet, és elrohannak egy szomszédos épület menedékébe.

Az ablak felé sprinteltem, és fejjel előre átugrottam rajta. Ahogy földet értem, átpördültem, felugrottam, és rohantam tovább.

A raktárépület belsejéből még hallottam az ablakon kiszüremlő kiáltásokat.

Francba! A zsaruk már bent vannak!

Gyerünk, gyerünk, gyerünk! – biztattam magam.

Az épület sarkánál befordultam, és végigszáguldottam a sötét sikátoron, amerre, reméltem, Daxék is menekültek. De nem találtam őket, úgyhogy futottam tovább az épületek között, és a nevüket kiáltoztam. Attól tartottam, hogy a zsaruk széteszlanak, de talán ha az az ötszáz ember mind különböző irányba menekült, az túlságosan lefoglalja őket.

Hol lehetnek!

Befordultam egy kis mellékutcán a következő sarkon, és megláttam, ahogy felém integetnek egy konténer mellől a síkátorban.

Odakocogtam hozzájuk.

Dax vadul nézett rám.

– Zsaruk? Mi a picسا? Ilyen még soha nem történt – és ott parkol a kocsim! – siránkozott, míg előrehajolva próbált levegőhöz jutni. – Micsoda szép idők, tesó!

Elizabethre néztem, aki dermedten állt és figyelt, a mellkasa vadul hullámozott.

Hirtelen elkerekedtek a szemei.

– Vérzik a kezed!

Lenéztem. Valószínűleg akkor vágtam el, mikor az ablakon átvetődve földet értem.

Elizabeth a kezébe véve megvizsgálta, és a felsője végével törölgette róla a vért.

– Tiszta örület! El kell mennünk a sürgősségre!

Ösztönösen elhúztam volna a kezem, főleg, mert fáj a verekedéstől, de mégsem mozdultam meg, mert a teste melege elhódított. Citromillata volt, vagy valami más gyümölcsé, és magamhoz akartam vonni, hogy mélyen belélegezzem ezt az illatot.

– Jól vagyok – mondtam nyersen.

– Nem vagy jól! – rivallt rám dühösen.

Istenem, de imádtam azt a tüzet a szemében!

– Egyébként is, miért érdekel ez téged?

Erre még jobban felszívta magát, szikrát hányt a kék szeme: elengedte a kezemet, és hátralépett. A melle finom vonalait néztem a karba font keze fölött, a nyakát, ahogy mozgott, mikor nyelt egyet. A testem megfeszült, és megkeményedett a farkam. Azt mondtam magamnak, hogy ez csak a szokásos adrenalin-túltengés, amiktől mindig úgy éreztem meccs után, hogy az egész világot szét tudnám kúrni. De nem – ez most ő volt.

Őt akartam, a fenébe a büszkeségemmel. Az elmúlt napok minden zűrzavara elpárolgott, egyedül ő maradt, aki számított.

Daxhez fordultam.

– Menj el a kocsimért! Három sarokra innen, egy nyitott parkolóban áll a Chester Streeten. A kulcsokat a vezetőülés felőli oldalon, a kerék tetején találod. – Szünetet tartottam. – És adj nekünk néhány percet, mielőtt elindulsz visszafelé!

Dax felemelkedett, de közben hol egyikünkre, hol másikunkra nézett.

– Oké – mondta bizonytalanul. – Ti rendben lesztek itt a sikátorban? Elizabeth?

Tekintetemet Elizabethre emeltem, hadd lássa benne a tüzet. Az *enyém vagy, ez volt benne*.

– Rendben leszel itt velem egyedül? – kérdeztem megránduló ajakkal, kihívóan, hogy nemet bír-e mondani.

Bólintott, úgyhogy Dax elfutott, és eltűnt a sötétben, de egyikünk sem nézte végig, merre megy, mert egymásba voltunk feledkezve. Ő még mindig dühös volt, én pedig csak kanos.

– Declan... – kezdte.

– Gyere ide!

Megnyalta a száját.

– Miért?

– Verekedtem, szó szerint forr a vérem. Kellesz. Most.

Az orrllyuka kitágult, és a nyakán az ér hevesen pulzált. Szóval nem én voltam egyedül a dologban. Elegem volt abból, hogy csak úgy hagyom magam, és feladom őt.

Ha ő nem jön hozzám, megyek hozzá én.

A nadrágomba töröltem a vért a kezemről, míg a nagyja le nem jött, mivel láttam, hogy a vágások nem olyan súlyosak, mint gondoltam. A zúzódások valószínűleg durvábbak lesznek. Felnéztem, és láttam, hogy figyel. Közelebb léptem hozzá, míg egészen a fémépület faláig nem hátrált, de hagytam köztünk egy kis teret. Aztán a feje két oldala mellé támasztottam a két karom.

– Most kérj, hogy csókoljalak meg! – mondtam lefelé meredve rá.

Lihegett, a szeme elsötétült, a pupillái bevallották az igazat. Telt, alsó ajkába harapott, és odavetült a tekintetem. Keményen fogom ma szívni azt a száját, és még többért fog könnyörögni nekem.

– Akarsz, Elizabeth? Felizgatott, hogy láttad, hogyan verekszem?

Lehunyta a szemét, és megrázkódott, mintha már a hangomtól is izgalomba jönne.

– Kívánsz? – kérdeztem újra. – Mert én annyira kívánlak, hogy már nem tudok gondolkodni. Meglátlak, ahogy átsétálsz a campuson, vagy az erkélyeden ülsz, és már rohannék is hozzád. Meglátlak órán, és a fenébe is, az ölembe vennélek, hogy addig csókoljalak, amíg lélegezni tudsz. Elképzelem éjszaka, ahogy az ágyadban fekszel egyedül, és be akarok lopódzni hozzád, a takaród alá kúszni, és a karomba venni – megdugni.

Ujjhegyemet végighúztam az ajkán. Felnyögött, és kidugta a nyelvét, hogy a bőrömet érezhesse.

– Akarod?

Még mindig csukott szemmel bólintott, és a nyakát felém nyújtotta.

– Csókolj meg, Declan, kérlek!

– Nem. Te csókolj meg! Tudnom kell, hogy te is ezt akarod.

Nyöszörgő hangot hallatott, és a száját egészen közel hozta a számhoz. A vér vadul száguldott az ereimben, mikor a nyakam köré fonta a karját, és felnyújtózott, hogy a számra tapassza a száját. Bizonytalan volt, mint az első csóknál, de bennem nem volt semmi bizonytalanság. A gyönyörtől nyögtem, minden egyes nyelvcsapásától nagyobbra nőtt bennem a vágy, és közelebb húztam magamhoz az alkarommal. A mellkasomra préselődő melleitől a farkam hevesen pulzálni kezdett. Felsőhajtott, és átengedte magát annak a mélységnek, amire vágytam. A nyelve

csábítóan dörgölözött az enyémhez, melle és csípője nekem feszült, míg én himbálóztam vele.

– Mindenhogy akarlak, Elizabeth.

Megragadta a vállamat, és körmeit a bőrömbe mélyesztve rám csimpaszkodott.

– Én is.

Ajkunkkal réseket és rejtett pontokat keresve faltuk egymást, nyelvünk teljesen összegabalyodott.

Gyorsan és vadul! Gyerünk, rajta!

A kulcscsontját harapdáltam.

– Vedd le a pólót! A kezem tiszta seb, nem akarlak összevérezni.

– Nem érdekel! Érints meg! – Fogta a pólóját, és lerántotta magáról, alatta láthatóvá vált a fehér csipkemelltartó. A számmal azonnal nekiestem a melleinek, az anyagon keresztül harapdáltam és nyalogattam a mellbimbóját. A nedvességtől átlátszott a textil.

Az épületnek dőlve vonaglott, keze a hajamat markolta.

– Annyira jó veled – sóhajtott, és a mellkasomat simogatta. – Hozzád érhetek? Nincsenek fájdalmaid?

– Most sehol se fáj.

Végigsimított a mellkasomon, aztán a keze elindult lefelé. Az érintése annyira finom volt, hogy majd beleőrültem. A nadrágnál tétován megállt, hátravettem a fejem.

Ó, igen, bébi, ez az!

– Várj! – szóltam. Lecsatoltam a lágyékvédőt, és a földre hajítottam.

Becsúsztotta a kezét a nadrágomba, megragadta a farkamat, és húzkodni kezdte. Az ujjai végigsiklottak a makkomon, amitől felszisszentem.

– Imádom ezt... mikor ilyen hangokat hallatsz, mikor úgy nézel rám, mintha én lennék az egyetlen lány a világon – mondta.

– Te vagy az egyetlen! – Hüvelykujjammal szétpattintottam a szoknyája gombját, és letoltam róla. Tekintetem vadul itta magába a testét a csipke fehérneműjében.

Az egyik lábát körém fonta, és visszahúzott magához, én pedig engedelmesen követtem, csípőmmel fogva tartva a falnak nyomtam.

– Rohadt kellemetlen, de megint nincs nálam gumi – súgtam a melleibe, felváltva szívogatva egyiket a másik után.

– Teherbe akarsz ejteni? – kérdezte egy kis elfúlt nevetés kíséretében.

Lefagytam.

– Vicceltem – nevetgélt. – Bízom benned.

Bízom benned...

Egyszerre olyan sok minden világossá vált. A várakozásaimmal ellentétben egyáltalán nem akasztott ki, hogy terhességet emlegetett, sem a gondolat, hogy beléeresztem a magom, amelyből kisbaba lesz majd. Ereztem a testét – ezer éve vártam erre a pillanatra. Az arcára fektettem a homlokom.

– Nézz rám! De tényleg nézz rám, és lásd, ki vagyok!

– Nézlek – mondta lágyan.

– Én vagyok az a srác, aki neki fog nyomni ennek a falnak. Beléd fogom meríteni a farkam, és magamévá teszem a tested, és imádni fogod. De bántani nem foglak. Soha.

– Tudom – mondta mosolyogva.

Elfintorodtam.

– Megőrjít, hogy nem tudom beléd tenni az ujjaimat. A nyelvem is megteszi?

Felizzott a tekintete.

– Viccelsz? *Persze!* Használd a nyelved, kérlek!

Letérdeltem elé, és az egyik lábát a nyakamba vettem, ő pedig előrenyomta a csípőjét. Már tisztára nedves volt: a csiklójára koncentrálni kedveskedtem neki és flörtöltem vele, nyelvemmel utánozva a mozdulatokat, amiket hamarosan a farkam végez majd benne.

Bizseregtek az ujjaim, hogy a hüvelyét érinthessék, belemélyedhessenek a nedves lágyságba, de helyette inkább a

melleit fogták közre, és megszorították. A nevemet sikoltotta, és közelebb tekergőzött hozzám. *Még többet!*

Hátrahúzta a fejem, és mélyen, vadul a szemembe nézett.

– Declan, *kérlek!* Nem bírom tovább!

Felálltam, felemeltem, a lábait körém fonta. Beléhatoltam: a testem boldogan fellélegzett, és ettől a féktelen gyönyörtől, hogy belesiklottam, felkiáltottam.

– Nem akarok fájdalmat okozni – búgtam bele a nyakába, és gyengéden döfködtem, lépésről lépésre eresztve bele a farkam teljes hosszában.

– Nem fogsz – súgta.

Először finomabban, majd durvábban pumpáltam, míg teljesen benne nem voltam.

A vállamba mélyesztett ujjával ösztönzött, kis csípője vadul rángott, hogy többet kapjon, a teste csüggött rajtam, magába szippantott.

Felordítottam. Az enyém volt, és tudtam, hogy soha életemben egyetlen nőt sem fogok ennyire kívánni. A mellkasommal még jobban belenyomtam a falba, és feltartóztathatatlan ritmusban pumpáltam, a farkam majd szétrobbant a szenvedélytől. Annyira jó volt benne, a forró, bársonyos, vágytól lucskos puncijában csupaszon, gumi nélkül. Erőteljes lökésekkel keféltam. Mikor mindkét karommal szorosan lefogtam kétoldalt, hogy olyan szögben tarthassam, hogy a lágyékom az érzékeny pontját érje, felnyögött. Fenekével a tenyeremben a csiklójához dörgölöztem, hogy minden egyes lökést érezzen.

A hajamba markolt, és az arcához vonta az arcomat.

– Bármit is csinálsz, ne hagyd abba!

– Soha.

Lecsaptam az ajkára, és vadul csókoltam, míg ő mélyen a fejbőrömbé vájta az ujjait. A szájába fúródtam.

A hangunk, az ő lihegése és az én nyögéseim, ahogy a testünk egymáshoz csapódott...

– Csak te vagy!

Lábait a csípőmre szorítva, sikoltva élvezett el.

Én is felüvöltöttem, mikor beleélveztem. Ez volt a legintenzívebb élvezet, amit valaha éreztem: megrázta az egész testem. A forróság, vágy és szükség hullámai egyetlen kirobbanó érzésben tetőztek. A testem hullámozott és rángatózott a gyönyör utórezgéseitől, és úgy ziháltam, mintha lefutottam volna a maratont.

33. FEJEZET

Elizabeth

ODAADTA A SZOKNYÁMAT ÉS A PÓLÓMAT, és kis mosollyal a szája szegletében figyelte, ahogy öltözöm. Nem siettem, élveztem buja tekintetét. Mikor belebújtam a ruháimba, a karom és a lábam még mindig reszketett kissé az örült szextől.

– Az orgazmust félretéve most nagyon dühös vagyok rád. Felhúzta a szemöldökét, és a nadrágját igazgatta.

– Kérdezzem meg, miért?

– Ez a verekedés – kiáltottam, mert megint felbosszantott a flegma modora. – Hatalmas kockázatot vállalsz a pénzért, ezt értem, de ha elkapnak, börtönbe kerülsz. A cellából pedig nehéz edzőtermet vezetni, Declan.

– Imádni való vagy, mikor így felhúzod magad, tudod?

Keresztbe tettem a karom. Miért olyan nehéz dühösnek lenni rá? Végigszántott a tekintetével, és megdörzsölte az állát. Olyan arcot vágott, mint aki fel akar falni. Újra.

Elvigyorodott.

– Majdnem elverték, de egyáltalán nem izgat, mert hazajössz velem a következő menetre. Meztelenül akarlak az ágyamban, és addig fogok szerelmeskedni veled, amíg többé már nem haragszol rám. – Óvatosan megérintette az arcomat a sebes kezével.

Hát, erre nem tudtam nemet mondani.

Daxet kiraktuk a Tau-háznál, aztán felmentünk Declanhez. Rögtön bement a fürdőbe, hogy lemossa magáról a vért, és kitisztítsa a sebeit. Próbáltuk rávenni Daxszel, hogy menjünk be a sürgősségre, de nem volt hajlandó, mondván, hogy volt már rosszabb is, és így legalább nem kell kérdésekre válaszolnia.

Ami a kérdéseket illeti: bár volt az a békülős szex a sikátorban, azért még mindig nem tudtam, hányadán állunk.

Épp a hűtőjében turkáltam, mikor kikiabált a fürdőszobából. Beléptem, és ott találtam Declant, ahogy épp egy üveg fertőtlenítőt önt a kezére. A bordáit és a hátát zúzódások, szörnyű, lila foltok tarkították, amiket a sikátorban még nem vettem észre.

Elöntött a düh. A fenébe is, legszívesebben megöltem volna a Jetit. Declant még csak ki sem fizetik ezért a meccsért. Kétségbeesve csapkodtam körülötte.

– Ezt nem csinálhatod még egyszer! Kérlek, mondd, hogy nem fogod!

– Mindjárt bemegyünk a zuhany alá, és ott majd eláll a szavad. Úristen, milyen bosszantó. Csípőre tett kézzel azt mondtam:

– Nem!

Erre semmit sem szólt, csak faarccal összepakolta a gézt, és visszatette a szekrénybe. Háttal nekem lehúzta a nadrágját, a hátán megmozdultak a kemény izmok, mikor lehajolt, hogy kinyissa a csapot. A víz elindult, és dobolt a zuhanytálcán.

– Akkor most csak egyszerűen nem veszel tudomást rólam? – puffogtam. Egyik felem kéjesen sóvárgott utána, a másik pedig legszívesebben elhalmozta volna a szálnalmas ápolói szakértelmemmel.

– Ha belekezdünk ebbe... – de elhalt a hangom, mikor lehajolt egy törülközőért, és az alkarja a vállamhoz ért. Felszisszentem: *Istenem, milyen szép!*

– Tudom, hogy megpróbálsz elterelni a figyelmem, úgyhogy most hagyd abba a szexizést, és hallgass meg...

Beállt a zuhanykabinba, és becsukta az üvegajtót: egyszerűen kizárt.

Puffogva elkezdtem föl-alá mászkálni, és töprengeni.

Miért ilyen csökönyös?

Megálltam. Nem kérdés, hogy szerelmesek vagyunk egymásba; csak hát annyira hasonlítunk, és egyikünk sem hajlandó megváltozni.

Megint abbahagytam a mászkálást. A szívem úgy vert, mint egy ütvefűró. Szerelem? Tényleg azt mondtam magamban, hogy *szerelem!*

Egyszerre egy csomó dolog világossá vált: mintha végig ott lettek volna, arra várva, hogy végre észrevegyem őket. Persze hogy ez szerelem volt!

Declant szeretni olyan volt, mint a zápor, amiben annyira imádok táncolni. Örült, megjósolhatatlan, néha szilaj, néha gyengéd. Nem voltam biztos abban, hogy nem csap majd belém a villám, de abban igen, hogy bármi áron akarom őt. A verekedéssel, mindennel együtt. Valahogy majd mindent megoldunk. Ha ő képes elfogadni a múltamat, és úgy is szeretni, akkor tuti biztos, hogy mindent meg tudunk oldani, amit a jövő számunkra tartogat.

Olyan sok időt vesztegettem el az egyéjszakás kalandjaimmal meg a szexszabályaimmal. És ez sosem arról szólt, hogy bebizonyítsam magamnak, én is tudok normálisan élni, és szexelni, és nem engedem, hogy Colby győzzön.

Hanem büntettem magam két éven keresztül.

Belekuporodtam a bánatomba, és mindennek véget akartam vetni. Miért engedtem, hogy egy fiú tönkrementen?

Túl sokáig éltem félelemben, és tagadtam meg magamtól a zuhanás gyönyörét – az érzést, amikor a félelemtől és a boldogságtól összeszorul az ember gyomra. Próbáltam elfojtani, lehetetlenné tenni ezeket az érzéseket.

De többé nem.

Letéptem magamról a pólóm és a szoknyám, vadul szaggattam le a testemről a melltartót és a bugyit. A felajzottságtól lüktetett a testem, de ami ennél is fontosabb volt: beszélnünk kellett.

Feltéptem az üvegajtót.

– Ne zárj ki! Mondanom kell valamit...

De nem fejeztem be, hanem nyeltem egyet. Vizes volt, a haja a fejére lapult, és a víz lustán csörgött végig a torkán, le a mellkasán, a csípője V vonalán egész a kökemény hím vesszőig.

Beléptem, és behúztam magam mögött az ajtót. Valami nagy dolgot érzékeltem – a méretes tartozékán kívül.

– Felkészültél arra, hogy kockára tedd a szívedet, Elizabeth? – kérdezte lágyan.

– Hogy?

Heves, súlyos pillantást vetett rám.

– Most, itt, ebben a zuhanyzóban el fogod mondani nekem, mit érzel irántam.

Megborzongtam az ellentmondást nem tűrő hangjától.

– Ez egy ultimátum?

Megsimogatta a kemény farkát, de közben a szemembe nézett.

– Akarod ezt?

Igen.

De először...

– Ez... ez nagyon furán fog hangzani, de... – Nyeltem egyet, és próbáltam összeszedni magam. Gondoltam, hogy szerelmes belém, de tényleg az? Beszívtam a levegőt, és próbáltam összeszedni a bátorságomat. Bátorság! – Egy egész hegyet kell megmásznom ebben az életben, és azt akarom, hogy ott legyél mellettem. Azt akarom, hogy velem tarts felfelé – mögöttem, hogyha támogatásra van szükségem, vagy mellettem, ha az kell, hogy fogd a kezem. És mikor a dzsungelbe érünk, azt akarom, hogy velem együtt harcolj. Machetékkel küzdünk majd, és néha nagyon nehéz lesz, mikor megpróbálok rájönni, ki vagyok, és mire van szükségem, de ha mellettem leszel, minden rendben lesz.

Azt akarom, hogy a karodban vigyél, amikor elfáradok, és én is a karomban viszlek majd, mikor elfáradsz. Azt akarom, hogy masszírozd meg az ujjaimat, ha egész nap szép tárgyakat alkottam, és én is megmasszírozom az izmaidat, mikor fájnak. Én akarok lenni a takaró, amely melegít, mikor fázol, és fordítva. Mindent akarok – a vért, a verejtéket és a könnyeket –, nem számít, milyen álmokat hajszolsz. Itt vagyok, örökké. Szeretlek.

– Unikornis-lány, istenem, én is szeretlek téged. – Könnyek lepték el a szemét, de mikor észrevettem, pislogott, hogy elrejtse őket. Nem az a fajta srác volt, aki *valaha is* sírna. Magához ölelt, és lágy, puha szájával hosszan megcsókolt.

Egy idő után kibontakoztunk egymás öleléséből.

– Ne haragudj, hogy az elmúlt néhány napban nem figyeltem rád, és nem láttam, ami az orrom előtt volt. Félttem.

Megpuszilta az orrom.

– Tudtam, hogy szeretsz – legalábbis reméltem. Nem bírtad elviselni, hogy Lornával látsz a Cadillac's-ben. És azt sem, amikor direkt flörtöltem vele órán, csak hogy rávegyelek, hogy mondj végre valamit. De aztán elutasítottál, és a francba, az olyan volt, mintha kést döftél volna belém. Soha többé nem akarok úgy érezni. És soha többé nem akarok már nélküled lenni. És nem szívesen beszélek Nadiáról, de tudnod kell, hogy sosem szerettem őt – nem igazán. Nem úgy, mint téged, ezzel a szenvedéllyel, amivel el akarok sülyedni benned, hogy soha többé ne jöjjenek föl a felszínre.

A szívem megtelt érzelmekkel, a könnyeimmel küszködtem.

Felsóhajtott, és ellágyult az arckifejezése.

– Amikor az a szitakötő rád szállt, már tudtam, hogy meg fogod ingatni a világomat. Anyukám volt az, és figyelmeztetett, hogy *lássalak* meg téged.

Ujjaimmal végigsimítottam a nyakán lévő tetoválást. Ez a gyönyörű, brit csávó az övé volt.

– Semmi sem számít már nélküled. A múltam, a szabályaim. Mind olyan lényegtelennek tűnnek most már.

Megölelt, megcsókolt, én pedig nevettem az ajkai között.

– Ez a zuhanyzó kicsit szűkösnek tűnik. Menjünk inkább az ágyba!

Síkos ujjai leszánkáztak az egyik mellemig, körbefogták, és egyre közelebb köröztek a mellbimbóm körül.

– Mindig sietsz – cukkolt évődve, míg az ujjai végre érintkezésbe léptek a mellbimbómban lévő idegvégződésekkel. Félig kínban, félig gyönyörben felszisszentem.

Nyaka köré fontam a karom, és hátradőltem, hogy lásson, és tovább tudjon játszani. Lecsúsztatta a kezét a derekamra, és a köldökömmel babrált.

– Sosem lesz belőled elég. Egyfolytában ez jár az eszemben – mondta, és még lejjebb siklott a keze, masszírozva. – Amikor bunyóztam, edzettem, ettem vagy órán ültem, folyton csak téged akartalak: hogy alattam feküdj, és azt suttozd, hogy nem tudsz nélkülem élni.

Az egyik ujját belém csúsztatta.

– Ezt – te, én –, ezt akarom örökre.

Én sem kíméltem őt: tudtam, mivel izzaszthatom meg. Kezem végigsiklott a mellkasán, körmeimmel megpöcköltem a mellbimbóját, mire felnyögött.

Én is felnyögtem, mikor az ujja a nedvességben csusszanva mélyen belém vájt. Varázslatos ujjáival finoman birizgált, aztán erősebben.

– Declan – súgtam, és ízlelgettem a nevét, milyen, most, hogy tudtam, szeretjük egymást.

– Elizabeth – és elcsuklott a hangja.

Viharként csapott le rám a szenvedély.

A gerincem bizseregni kezdett, és egyre nőtt bennem a forróság, ahogy nekidőltem a zuhanykabin falának, ő pedig dolgozott rajtam. Évődve simogatott. Az érintése testem minden sejtjét magába szívta, megőrijtett a vágy, hogy birtokoljam, és én az övé legyek.

– Mindjárt elélvezek – sikoltottam.

Felnyögött, és az üvegfallal szembe fordított. A nyakamat szívta, felkiáltottam, és erre még erősebben csinálta, hogy megvonaglottam a gyönyörtől.

– Mit csinálsz? – sikoltottam.

– A magamévá teszek, és ezt mindenkivel tudatom.

A csempék felé fordított, és finoman megdöntött.

– Támaszkodj a kezeddre a falhoz – súgta lágyan.

Végigsimította a hátam, aztán éreztem, hogy megragadja a farkát, és becsúsztatja a hüvelyembe: először lágyan, majd egyre vadabban, egyre mélyebbre. Magamba fogadtam, és összeszorított izmaimmal rácsimpaszkodtam. A teste meghajlott, és mint egy olajozott gép, ki-be járt bennem.

– Annyira jó benned! Sose akarom ezt abbahagyni. – A hajamat markolászta és húzta.

Megragadta az egyik mellemet, és rángatta a bimbóm. Feljebb toltam a csípőmet, hogy még többet kaphassak belőle, hogy minden porcikáját érezzem.

Durván, majd finomabban markolta a csípőmet, és belém vágta magát. Elvesztem a zajokban, amiket keltettünk. Belemélyültem az egészbe, a testem és a tudatom egyszerre érezte, része ennek, és mi egyek vagyunk.

Megfogta az állam, és maga felé fordította az arcom, hogy mélyen a szemembe nézhessen, miközben belém döfködi a farkát.

– Előttünk az egész éjszaka.

Eksztázisban hunytam le a szemem.

34. FEJEZET

Elizabeth

MÁSNAP EGYIKÜNKNEK SEM VOLT KEDVE kikelni Declan meleg ágyából, de hétkor mégis a saját lakásomban voltam a zuhany alatt. Declan kihagyta az óráit, hogy az apjával beszélhessen. Egész reggel feszült volt. Nem mondta, miért, úgyhogy inkább nem faggattam.

Az első órám után volt egy kis szünetem. Elmentem a Tauházba meglátogatni Blake-et. Már tíz óra volt, úgyhogy a legtöbb diákklubos srác ébren lézengett a ki tudja, milyen halloweeni kicsapongásuk után.

Megkérdeztem, merre van Blake szobája, és elindultam felfelé a lépcsőn. Bekopogtam, de mikor nem jött válasz, benyitottam az elsötétített helyiségbe. Le volt húzva a redőny, és még a függöny is. Önelégülten vigyorogtam: csak nem a másnaposságra készült fel így?

Nyöszörgést hallottam, úgyhogy az ágy felé pillantottam. És csak akkor vettem észre, hogy Blake nincs egyedül. Hosszú, göndör, vörös haj terült szét félig a párnán, félig a takaró alatt. Megdermedtem, és hunyorítottam, hogy biztosra vegyem, nem a szemem káprázik. A lány karja kicsúszott a takaró alól, és az egyik ujján egy általam készített gyűrűt fedeztem fel.

Shelley és Blake? Először örülségnek tűnt, de aztán eszembe jutott, milyen sokat lógtak együtt mostanában. Itt, a házban... a partikon.

Egyikük sem látott, és nem tudtam levakarni az arcomról a lüke vigyort.

Lábujjhegyen kisurrantam az ajtón, nem mertem magamra vonni a figyelmüket, nehogy zavarba hozzam őket. De azért kárörvendőn dörzsölgettem a tenyeremet – szó szerint –, ha arra gondoltam, hogyan lepem majd meg őket azzal, hogy tudok róluk.

Becsuktam az ajtót, és elhúztam a csíkot.

Aznap délután, mikor befejeztem a munkát a könyvesboltban, hazaindultam. A testem és a fejem Declanre vágyott, de épp akkor hajtott ki a parkolóból, mikor én beálltam. Egy Lexust vezetett, idősebb úriemberrel az oldalán, aki kiköpött mása volt Declannek és Daxnek. Az *apjuk*? Hova mehetnek?

Egy ideig vívódtam magamban, vajon felhívjam-e, de aztán megelőzött egy SMS-sel:

Pizkosul szeretlek, és kellesz nekem, de apám ragaszkodik ahhoz, hogy együtt vacsorázzunk, és megbeszéljük a pénzügyeket. Hamarosan otthon leszek.

De nem így lett.

Csak vártam és vártam.

Éjfélkor feladtam, és elmentem lefeküdni. Bemásztam a hideg takaró alá.

Hol lehet?

35. FEJEZET

Elizabeth

Valami fémes zajt hallottam. Körbenéztem a sötét hálósobában, ellenőriztem az erkélyajtót, de zárva volt. Nem is abból az irányból jött, úgyhogy inkább a hálósobaaajtó felé kezdtem fülelni, ami a lakásba vezetett.

Újra hallottam a finom kaparászást.

Megpróbáltam leírni magamban, milyen hang ez, és arra jutottam, hogy olyan, mint amikor valaki valami éles tárggyal fémet karcol.

Talán Declan? Megdobbant a szívem, és önkéntelenül is elmosolyodtam.

Megint hallottam, ez alkalommal élesen, kristálytisztán, és kellemetlen bizsergés szaladt végig a gerincemen.

Valami nem volt rendben, egyáltalán nem.

A telefonom után matattam az éjjeliszekrényen, amikor hirtelen felgyulladt a villany, és elvakított.

A kezemet feltartva beárnyékoltam a szemem, és pislogtam.

Mintha egy hurrikán vágott volna mellbe.

Colby!

A keze reszketett, és ekkor észrevettem, hogy egy ragasztószalagot és egy kis ezüstkést tart benne. Az orra kissé

elvolt ferdülve, emlékeztetve arra az éjszakára, mikor Declan eltörte.

Rám vetette magát, úgyhogy gyorsan felültem az ágyban, de túl lassú volt a reakcióidőm.

Akkor újra rám ugrott, de kitértem előle, a hasamra fordulva megpróbáltam elérni az ágy végét. Bokán ragadott, és visszarántott, aztán a hátamra fordítva kezével befogta a számat, és félig az orromat is.

– Veled mindig nehéz volt.

Vergődtem, ezért annyira szorosan nyomta a számra a kezét, hogy megéreztem a vér ízét.

Szaggatottan, hangtalanul felnevetett.

– És ne csinálj úgy, mintha meg lennél lepve! Végül is te küldted rá anyádat és a pasiját az apámra, hogy megzsarolják. Tényleg azt hitted, hagyom majd? – Kitágult orrlyukakkal és dühödten szikrázó szemeivel egészen közel hajolt. – Tényleg vissza kellett volna hívnod, hogy beszélj velem. Akkor talán kitalálhattunk volna valamit, hogy elrendezzük a dolgot, de nem hívtál, és most ide kellett jönnöm személyesen beszélni veled.

Istenem, segíts, nem kapok levegőt!

Nem igazán. Kis adagokban szívtam be, és fújtam ki azonnal a levegőt. Sötét pöttyök táncoltak a szemem előtt. A kezébe vájtam a körmeim, de csak nevetett, és a bordáim közé könyökölt.

Hoppá!

Megpördült a szoba.

Meg fog ölni, itt az ágyamban!

Be fogja fejezni, amit két évvel ezelőtt elkezdett!

A tüdőm égett, szinte szétrobbant.

A testem levegőért könyörgött.

Istenem, segíts! Valaki segítsen!

Nyöszörögve rugdosódtam, igyekeztem fogódzót találni rajta, a vállán, a lábán, bárhol. De nem használt, ezért a még mindig szabad csípőmmel próbálkoztam, hátha azzal le tudom dobni magamról.

Ciccegeve feljebb tolt az ágyon, és szétvetett lábbal ráült a mellkasomra.

– Elveszem a kezemet, hogy kaphass levegőt, de ha sikítasz, beléd vágom a kést, értetted?

Félájultan bólintottam, már csak az adrenalin tartott eszméletemnél.

Lassan leeresztette a számról a kezét, végre levegőhöz jutottam.

Nyitott szájjal, nagy kortyokban nyeltem a friss oxigént, hogy megtöltsa a tüdőmet.

Igen, levegő, levegő!

Az államat felnyomva összecsuksa a szám, és egy darab ragasztószalaggal betapasztotta, közben a másik kezével lefogta a csuklómat.

Kínomban, hogy nem tudok mozogni, hörögtem. Megnedvesedett a szemem, és éreztem, hogy a halál lebeg fölöttem.

Ne add föl! – kiáltottam magamra belülről. *Egyszer megtetted, de soha többé!*

Vadul csapkodtam a könnyökömmel, ahogy Declan tanította, és el is találtam Colby orrát. Felüvöltött a fájdalomtól, és még vadabbul ugrott rám, a térdeivel szinte az ágyhoz szegezett. Aztán a zsebeiben keresgélt, míg végül előhúzott egy kötegelőt, és összekötötte vele a csuklómat. Az arcáról a szemembe csöppent a verejték, amitől összerezzenem.

Az orromon keresztül nagyokat lélegeztem, közben a szemem előtt lebegett a saját képem: összekötött kézzel, betapasztott szájjal fekszem az ágyamon. Ezzel párhuzamosan egy másik ágy emlékei is felrémlettek bennem, pedig arra egyáltalán nem akartam emlékezni.

Colby felállt, és kihúzott vállal, nyakkörzéseket végezve járkálni kezdett a szobában.

Remegő kézzel megtörölte a száját.

– Terveim voltak, Elizabeth. A fenébe is! Elterveztem, hogyan élhetnék jó életet, és akkor elkezded hívogatni apámat meg az asszisztensét, hogy hazugságokat mesélj rólunk. Egy kis ringyó vagy, vissza akarsz táncolni, hogy mindenkinek elmondd, megerőszakoltalak. – Furcsán és valahogy oda nem illően felröhögött.

A szeme kitágult, a fehérjében térképként rajzolódtak ki az erek. *Be lenne tépve?*

Keresztbe fonta a karját.

– Apám nagy méltóságosan felhívott, és mindenféle örült kérdést tett fel veled kapcsolatban. Már eleve ki volt bukva rám, mert kidobtak az egyetemről, tudod, és csak annyit mondott: „intézd el”. Most ugye lehet, hogy ez azt jelentette, fizesselek ki, de tudod, én valójában azt hiszem, úgy értette, hogy tegyek meg minden tőlem telhetőt, ami biztosítja, hogy a kis sztorid soha nem jut el az újságokig vagy a rendőrségig.

Ne! – ráztam vadul a fejem. Könnyörögve néztem rá. *Kérlek! Anya és Karl már felhagyott az egésszel!* – Sikítani akartam. – *Már vége van! Vége!*

Megnyalta a szája szélét, és kéjesen végigsiklott rajtam a tekintete.

– Tudod, én még emlékszem arra a hotelbeli éjszakára. Te is? – A csuklómon lévő vágásnyomokra pillantott. – Hallottam erről. Jól elbántam veled, mi? – A szemembe nézett. – Azért az nagyon báró, amikor valaki megpróbálja kinyírni magát miattad.

Megdermedtem.

Réveteg tekintete mintha régi emlékek után kutatna.

– Úgy ittad a vodkát, mint a vizet. És amikor a szádba tettem az ekit, úgy nyaltad fel, mint egy ártatlan kiscica a tejet, míg be nem kómázik tőle. – Leült az ágyra, és babrálni kezdett nagyitakarójával. – Azt hiszem, muszáj volt, hogy megkapjalak. Már hetek óta mindig *nemet* mondtál nekem, és te az a fajta lány vagy, aki túl sokat akar. Nekem viszont elegendem volt már abból, hogy

kinyaljam a seggedet. Meg akartalak kapni, és a végén meg is kaptalak, nem igaz?

Most meg fog ölni. Valami cucon volt, láttam a felhabzott száján.

Lehunytam a szememet, hogy megpróbáljam kordában tartani a kitörőfélben lévő hisztériát, és visszafogni az elszabaduló képzeletemet.

Declan képe merült fel bennem, a széles vállai, meleg, szürke szeme, érzéki szája, amit sosem ízlelek már többé – nyöszörögtem. Elképzelttem a közös jövőnket, hogy kisbabáink vannak – ikrek –, én ékszereket készítek, ő pedig az edzőteremben keresi a kenyerét, és benevez a UFC-be. Dax beugrik vacsorázni... nevetünk.

Egyszerű és könnyű.

Szerelem, valódi szerelem, mindent elsöprő.

Ekkor Colby visszarántott a belém fúródó tekintetével.

– Az az igazság, hogy a dolgok kissé eldurvultak a szalagavató éjszakáján. Nem akartalak bántani vagy megütni, de hát ez történik a pillanat hevében. Annyira gyámoltalan voltál – és ez tetszett. Érted? – Durva kezeivel megmarkolta az arcomat. Kígyózó nyelvvel megnyalta a szája szélét. – Jó volt veled, Elizabeth, élveztem, hogy bántalak.

Behunytam a szemem.

– Ezt ne csináld! – ordított. – Még nem fejeztem be!

Kinyitottam a szemem. Feltérdelt az ágyon, tekintetében düh villódzott.

– Azért jöttem ide, hogy megszabaduljak tőled, de most, hogy ennyit beszéltünk a szalagavatóról... – Keserűen felnevetett. – Egészen beindultam, bébi. – Magához rántotta a kezem, és az ágyékára nyomta. – Érzed, milyen kemény?

36. FEJEZET

Declan

VALAMIVEL ÉJFÉL UTÁN APA KIRAKOTT A HÁZ ELŐTT. Elkészöntünk egymástól, és mintha valami új érzést véltem volna felfedezni kettőnk között. Tisztelet? Nem voltam biztos benne, mindenesetre az elmúlt néhány órát egy steak house-ban töltöttük, hogy megbeszéljük a hatalmas kölcsön részleteit, amit tőle veszek majd fel. Kicsit el kellett fojtanom a büszkeségemet, hogy megkeressem, de igazából megérte, ha az Elizabethtel való jövő volt a tét. Lehet, hogy Elizabeth belenyugodott volna az illegális bunyókba, de mégsem akartam kockára tenni a kapcsolatunkat. Teljesen letaglózott a valóság múlt éjszaka, amikor a karomban tartottam. Megértettem, hogy nem Jeti lenne az utolsó illegális meccsem, és a pénz sosem lenne elég az edzőteremre. Természetesen apámnak megadtam a választás lehetőségét: vagy kölcsönt ad, vagy folytatom a verekedést. Először őrjöngött, főleg mert nem is tudott a bunyóról, de aztán belement a kölcsönbe.

Ahogy lépkedtem felfelé a lépcsőn, kinyitottam a telefonom, hátha jött üzenet Elizabethtől. Küldött néhányat – az utolsót tizenegy körül.

Hagyjam inkább aludni, és beszéljünk holnap?

Megálltam az ajtaja előtt, bekopogtam, de nem jött válasz.

Még egyszer kopogtam. A kocsija lent állt a parkolóban.

Lehet, hogy nem akar beszélni velem?

Talán fáradt a múlt éjszaka miatt?

Visszamentem a saját lakásomhoz, és kinyitottam az ajtót. De ahogy megtettem ezt a mozdulatot, valami belém nyilallt. Valami halaszthatatlan érzéstől hajtva újra kiléptem a függőfolyosóra.

Végignéztem a parkolón – minden rendben volt.

De aztán...

Átpillantottam a Minnie's felé, és a parkolója végében észrevettem a sportkocsit, aminek kecses, erőteljes vonalait még a sötétben is ki tudtam venni. Egy Porsche?

Mi a faszom?

37. FEJEZET

Declan

DURR!

Vállal nekivágódtam az ajtónak, és az olcsó fa megrepedt. Benyúltam a résen, és belülről megfordítottam a zárat. Nem értem, miért nem az erkélyen keresztül mentem be, de akkor ez gyorsabbnak tűnt.

Elizabeth hálósobájának ajtaja alól fény szűrődött ki, úgyhogy arra indultam. Az az ajtó is zárva volt. *Bassza meg!*

Berúgtam az ajtót, beléptem, és közben felkészültem, hogy bárkit találok is ott, megölöm.

De amit láttam, attól meghűlt bennem a vér: még rémálmban sem számítottam erre.

Colby a megkötözött, beragasztott szájú Elizabeth mögött állt, kést tartva a torkához.

– Ne gyere közelebb! – figyelmeztetett Colby, és olyan erővel szorította Elizabeth nyakára a kést, hogy kibuggyant alatta a vér, és lecsordult.

Felemelt kézzel megálltam.

– Nyugi! Csak ne bánts, és minden rendben lesz!

Hangosan beszívta a levegőt, és rám szegezte rideg tekintetét.

– Ó, úgy ne, ahogy te sem bántottál engem? – Megszorította Elizabeth vállát, és láttam, ahogy a fájdalomtól kimered a kedvesem szeme.

Szerettem volna pusztá kézzel kitépni Colby gigáját. Felverte a szoba csendjét a zihálásom hangja, míg farkasszemet néztünk.

– Most aztán nagyon elvetted a sulykot! Ezt nem fogod megúszni – mondtam halkán, és hátrálni kezdtem a szekrény felé.

Colby megvetően felhördült.

– Én igen. Azt hiszed, tehetsz ellenem bármit is? Tudod, ki vagyok? Bólintottam: nagyon is jól tudtam, ki ő – az, aki bántotta az én Elizabethemet.

– Minden rendben lesz, édes – mondtam Elizabethnek. – Meg fogom oldani, oké? Nem hagyom, hogy bajod essen, érted?

Bólintott.

– Fogd be! – üvöltött Colby. Az ujjai elfehéredtek, ahogy szorította a kést. Felrángatta Elizabethet, elvonszolta a fürdőszobáig, és belökte, hogy elvágódott a padlón. – Itt maradsz, míg ki nem találom, mit csináljak veletek! – Becsapta az ajtót, és vigyorba torzult arccal járkált körülöttem föl-alá. Óvatosan méregetett, szemrevételezte a testem.

Próbáltam összehúzni magam a sarokban, hogy kisebbnek Játsozójak.

Vártam. Biztosra vettem, hogy rám mozdul majd a késsel, ezért résen kellett lennem.

Ekkor szirénák hangja verte fel a csendet.

Megvadult tekintettel pásztázta végig a szobát, mintha ott keresné a hangok eredetét, majd rám meredt.

– Kihívtad a zsarukat! – és még erősebben szorította a kést.

– Ez egy egyetemi város – mondtam a fejemet rázva a zsaruk mindenütt ott vannak. De te még mindig elmehetsz sértetlenül. Nem foglak bántani.

Úristen, meg akartam ölni!

Meg fogom ölni.

A szirénák egyre hangosabban süvítettek, és Colby a nyakát nyújtogatva kinézett az erkélyen: a villogó kék fények beszűrődtek az ablakon.

Dühtől kidülledt szemekkel fordult vissza felém.

A kést tartó kezét kikerülve rávetettem magam.

A földre zuhantunk összegabalyodva, és a kés végigpördült a padlón.

Főleg az én öklöm dolgozott, de néha az ő ütései is betaláltak a zúzódásaimra, hogy a testembe nyilalló fájdalomtól görcsbe rándultam.

Tenyérütésekkel és ökölcsapásokkal záporoztam.

Lehet, hogy az adrenalintól felbátorodva, eszelősen verekedett, de én voltam a kibaszott bunyós tehetség.

És elszántam magam, hogy megölöm.

Az ütéseim a halántékára koncentráálódtak, de kapott tenyérrel az arcába, a bordái közé és a májára is.

Aztán a feje csukott szemmel, lötyögve hátracsuklott, mint egy megtépázott játék babáé.

Kész volt.

Lihegtem, és ekkor beszűrődött az elmémbe Elizabeth hangja, ahogy dörömböl a fürdőszobaaajtón.

Éreztem, hogy szivárog a fejből a vér, úgyhogy megtöröltem az arcom. Nem akartam még jobban megrémiszteni. Felálltam, és valami kötélféle után kutattam, amivel megköthetem Colbyt, mielőtt beengedem Elizabethet.

Ekkor izzó fájdalom mart a lábamba. Colby magához tért – vagy talán soha nem is vesztette el az eszméletét? –, és a combomba vágta a kését.

Felüvöltöttem, és elöntött a düh. Megfordult velem a szoba – meg- pördültem, rávettem magam Colbyra, és az arcába vágtam az öklöm. Aztán az ágyékába is.

Ó, igen, tetszett a hang, amit kiadott, mikor ez betalált.

A fürdőszobaajtó kizuhant Elizabethtel a tetején. Eszelős szemekkel meredt rám. Furcsán felnevettem. Azt hiszem, áttörte az ajtót, csak hogy mellettem lehessen.

Ő, csak ő számított. A fenébe is, nem akartam, hogy féljen.

Semmi baj nem történhet vele, szeretem. Vele akarok lenni örökké. Gyerekeket akarok nemzeni vele. Szerettem volna bebabozódni vele a szerelembe...

Akkor hirtelen elmosódott minden. Gyengének éreztem magam. A vérem beborított mindent, a padlót is elárasztotta.

Francba! Ne! Meg kell mentenem!

Elájulok.

És minden elsötétült.

35. FEJEZET

Elizabeth

MEGÉRINTETTEM AZ ARCÁT. Hideg volt, és sápadt.

Beharaptam a felső ajkamat. Megigazítottam a kórházi takarót, még szorosabbra fogtam köré.

Majdnem meghalt a szemem láttára. Megindultak a könnyek a szememben, de visszafojtottam őket, mikor észrevettem, hogy megrándult a keze. Most erősnek kell lennem.

Megrebbentek a pillái.

A hosszú, fekete szempillái – istenem, hogy lehet, hogy eddig nem vettem észre, mennyire gyönyörű rajta minden egyes szőrszál? – felemelkedtek. Rám nézett, előbb zavarosan, de aztán lassan felismerés gyúlt a szemében.

– Életben vagyok? – mondta reszelős hangon.

– Halleluja! Beszél! – kurjantott Dax egy zöld heverőről, ahol eddig aludt.

Egy csinos ápolónő dugta be a fejét, és megnézte Declant.

– Ébren van, remek! Szólok az orvosnak – mondta mosolyogva.

– A Szex Lordot is bármikor megvizsgálhatja – jegyezte meg pimaszul Dax.

Aztán Declan fölé hajolt, és vizsgálgatta.

– Azt hiszem, túléled. Szerencsémre.

– Seggfej! – dörmögte Declan. – Mindig csak magadra gondolsz.

Mosolyogtam. Istenem, ha meghalt volna, utána akartam volna menni én is.

Declan most felém fordult.

– Mi történt? Elájultam... – Figyeltem az arcát, ahogy lassan összeáll benne a kép.

Gyengéden biccentettem.

– Körülbelül tizenkét órája vagy itt. A rendőrség épp azután érkezett, hogy összeestél. Colbyt letartóztatták, és kihívták a mentőket. – Megnyaltam a kicserepesedett ajkaimat. – A combverőeredet vágta át. Ha nem lett volna észnél az a rendőr, aki azonnal elszorította az ért a lábadban, elvéreztél volna. – Nagyot sóhajtottam. – Négyórás életmentő műtéten estél keresztül, hogy átültetéssel helyreállítsák az ér állapotát. Néhány hétig mankóval kell majd közlekedned.

– Tehát élek. – Tekintete szinte felfalt, ahogy vizslatta az arcomat, a számat. – És te hogy vagy? Bántott?

– Csak az történt, amit láttál – ráztam meg a fejem. – Mindent elmondtam a rendőrségnek.

– Mindent?

Kezembe vettem a kezét, és megszorítottam.

– Igen. Letartóztatták, de az apja már nyilatkozott a tévében: azt mondta, tudja, hogy Colby ártatlan. Úgyhogy valószínűleg rögtön út áll előttünk.

– Az már biztos. – Winston Blay jött be a szobába. Az öltönye gyűrött volt a Daxszal és velem töltött, átvirrasztott éjszakától. Az utóbbi néhány órában nagyon sokat beszélgettünk: mindent elmondtam neki Colbyról, és hogy mi történt velem. Meglepően megértő volt, és míg arra vártunk, hogy Declan kikerüljön a műtőből, valamiféle szövetség formálódott közöttünk. Elmonda, mennyire örül annak, hogy Declan inkább tőle kért pénzt, mint hogy az illegális verekedést folytassa. Azt hiszem, igazából csak azt szerette volna, hogy Declan boldog legyen. – Lehet, hogy

Scott szenátor, én viszont nagykövet vagyok, és egyetlen nyomorult déli mitugrász sem fenyegetheti az *én* fiam életét, úgy, hogy közben azt hiszi, még meg is ússza.

Dax ökölpacsizott az apjával.

– Ez a beszéd!

Lehajoltam Declanhez.

– Apukád egész reggel telefonált, ügyvédek fogadott, és befolyásos emberekkel beszélt. Velem is nagyon jó. Megkereste anyát és Karl-t Petalben, akik a helyi rendőrségen most tesznek vallomást arról, hogyan próbálták megzsarolni Scottékát.

Declan elégedetten hallgatott, és merően nézett.

– Istenem, annyira féltem, hogy örökre elveszítelek. Nem hiszem, hogy azt túléltem volna.

Nem érdekelt, hogy mások is látják: megcsókoltam. Mr. Blay és Dax diszkréten elhagyta a szobát. Aztán a vállára hajtottam a fejem.

– Annyira féltem, hogy meghalsz. Teljesen kikészültem.

– Bújj be mellém! – mondta a takarót paskolva.

Óvatosan méregettem.

– Túl sok cső van most benned ahhoz, hogy elveszítsd a fejed.

– Nem akarlak megdugni. Csak meg akarlak szeretgetni. – Felült az ágyban, és arrébb csúszott. Nem nagyon volt nekem hely, mert Declan nagyon nagy, de magához húzott, míg rajta nem feküdtem. Éreztem a meleg, kemény testét magam alatt. Beletúrt a hajamba, és keze közé fogta a fejemet. – Ha kikerülök ebből a kórházi ágyból, elviszlek majd innen, hogy egyedül legyünk – edzőterem, egyetem, család, minden nélkül. Mutatnom kell neked néhány dolgot.

– Jó dolgokat? – cukkoltam.

– El akarlak vinni Londonba, hogy megmutassam, hol nőttem fel. Meg akarom veled látogatni anyukám sírját, hogy elmondjam neki, miként találtam meg a tökéletesen összetört lányt, akibe beleszerethetek. Nézni akarlak, ahogy egy tisztességes húsos pitét eszel – és talán azt is megmutatom majd, hogyan kell elkészíteni.

– Nem tudok főzni. Csak ráment.

– Akkor majd ráment fogok enni – mosolygott.

Szegény srác.

Kergén felkacagtam.

– Te tényleg szeretsz! – évődtem vele. – A tiéd vagyok, Declan, és mindent megteszek, hogy boldog légy, és soha többé nem bánok majd semmit. És ígérem, mostantól csak a jövőre koncentrálok. – Könnyedén megcsókoltam. – Többé nem ítélem majd el magam a múltam miatt. Már nem ott élek.

Figyelt, amíg beszéltem, és mikor abbahagytam, hirtelen megcsókolt, nyelve a számba mélyedt. Elmerültem benne, átadtam magam az illatának, a melegének, a hatalmas testének. Lágyan és édesen csókolt, majd sötéten és durván, pont, ahogy szeretem.

Feljöttem levegőt venni.

– Csak te vagy nekem, Mr. Darcy.

– Én is szeretlek téged, Elizabeth Bennett.

Összegabalyodva kucorogtunk az ágyon, és néztük, ahogy a nap felbukkan a horizonton. Két évvel ezelőtt, mikor egy másik napfelkeltét néztem, megfogadtam, hogy soha többé nem leszek szerelmes. De ez most más volt.

Ez életem kezdete volt.

Rögtön megéreztem, amint megláttam Declant abban a diákszövetségi buliban. Az a fajta, mozivászonra való pillanat volt, amit olyankor élünk át, mikor elmozdulást érzékelünk az atmoszférában, mintha valami rendkívüli dolog készülődne. És megtörtént. Megtaláltam Declant, hiába próbáltak visszatartani a szabályaim. Lesznek majd gondjaink, mint minden fiatalnak, mert a szerelem sosem tökéletes – mi több, épp ellenkezője a tökéletességnek. De ez rendben van, mert ez ad teret az embernek a fejlődésre és kiteljesedésre. Lesznek idők, amikor majd civakodunk és veszekszünk, de azután csodás békülős szexben oldjuk fel a bajokat. Ha verekedni akarna, én majd beállók a sarkába, és megcsókolom, mielőtt felhúzná a kesztyűt.

Ő ugyanezt tenné értem.

– Mi jár az eszedben? – kérdezte később, ahogy egymáshoz simulva feküdtünk.

Odafordítottam a fejem, hogy a szemébe nézhessek. Boldogan láttam, hogy valamennyire visszatért az arcszíne.

– Csapongók, különböző lehetőségeken agyalok. A jövőnkről. Vajon sikeresek lesznek az ékszereim? És a te edzőtermed beindul vajon? Nagyon régóta nem voltam ilyen boldog és izgatott az életemmel kapcsolatban. Pedig te itt fekszel a kórházban, amitől nagyon fura az egész. – Az ágyneműt birizgáltam. – Úgy érzem, hogy az elmúlt hetekben apró, mégis monumentális változásokon mentem keresztül, és ezt neked köszönhetem. A legjobb dolog, ami az életemben eddig történt, az, hogy szeretlek. – Beleharaptam az ajkamba, hogy visszatartsam a könnyeimet.

Egy ideig nézegetett, a tekintete tele volt megértéssel.

– Te és én megtaláltuk egymást. A hátralévő életemet azzal töltöm majd, hogy téged foglak szeretni. Mindent megadok neked, amire vágysz, Unikornis-lány. Minden éjszaka megcsókollak majd. Megduglak, aztán szerelmeskedni fogok veled. Gyerekeket adok majd neked. Otthont. Boldogságot. Az egész szívemet.

Repesett a szívem.

– Olvasol majd nekem Jane Austent meztelenül?

Gyengén felnevetett.

– Sokkal jobbat: miközben szerelmeskedem veled, az egész hülye könyvet fejből idézem majd.

– Mm, azt meg tudnám szokni.

– Csak biztosra akarok menni, hogy mindent megkapj, amire vágysz, édes.

Nevettünk, és szorosan egymáshoz simultunk, miközben egyre feljebb hágott a nap az égen.

EPILÓGUS

Elizabeth

Egy évvel később

ELHELYEZKEDTEM A PADON, és a kertet nézegettem, amelyik körbeveszi az egyik szökőkutat a Hyde Parkban. Declant kerestem a tekintetemmel, de elment vízért a bejáratnál lévő egyik áruhoz.

Hűvös, de gyönyörű októberi reggel volt, és az egész hetet Londonban töltöttük, hogy régi iskolatársakkal és Declan anyukájának családjával találkozzunk.

Sóhajtottam. Csodás év állt mögöttünk, tekintve, hogy a poklot is megjártuk előtte.

Az egyetem utolsó évében voltam, de a könyvesbolti állásomat már otthagytam, hogy az ékszerkészítésre koncentrálhassak. Myers szerződést ajánlott az ékszerterveimért cserébe, ezért amikor nem tanultam, új dizájnokon dolgoztam.

Blake és Shelley összejöttek. Többnyire. Sokat veszekedtek, és nem voltam biztos benne, hogy együtt maradnak majd, de szurkoltam nekik.

Dax a szokásos önmagát hozta: a diákklubban bulizott, és összevissza kufircolt. De én már ismertem az igazi énjét: az alatt a fényes máz alatt egy srác a szerelmet kereste.

Anya elhagyta Karlt, és mikor utoljára találkoztam vele, már egy új pasival volt: egy dobossal, akivel valami koncerten találkoztak.

Declan apja a fiainak több százezer dollárt adott diplomaajándékként, ezáltal megszüntette a kölcsönt. Mr. Blay esküdözött, hogy mindig is az volt a szándéka, hogy megajándékozza a gyerekeit, miután lediplomáztak, és a fiúk nem vitatkoztak vele. Mr. Blay és Declan egyfajta fegyverszünetet kötött, és bár a béke nem volt tökéletes, mégis előrelépés volt. A Blay-villában elköltött vacsorák még mindig kissé feszült hangulatban zajlottak, de én így is meg voltam elégedve. Egy újabb hegy, amit meg kell másznunk, de fel voltunk szerelkezve, és készen álltunk az útra.

A legjobb család volt, amiben valaha is lehettem.

Ami Colbyt illeti, börtönben várta a tárgyalást két rendbeli gyilkossági kísérletért. A ragasztószalaggal és zsebkéssel irtó nehéz lesz bebizonyítani az ártatlanságát. Scott szenátor személyi asszisztense ugyancsak kiállt a nyilvánosság elé, és feltárta anyja és Karl zsarolási kísérletét, ami akár megfelelő ürügyül is szolgálhatott Colbynak. Életfogytiglanra is ítélik feltételes szabadlábra helyezés lehetősége nélkül. Az apjával együtt mindent elkövettek, hogy óvadék ellenében kiengedjék, de mivel félő volt, hogy megszökik, nem jártak sikerrel.

Szexuális erőszak miatt is vádat emeltek ellene, ami Észak-Karolinában nem évül el. Az igazság az én oldalamon van, de az ügyvédeknek nem lesz egyszerű dolga, hogy ezt bizonyítsák. Képek kerültek elő, amiken látszik, hogy részeg voltam a szalagavatón, és hogy a rendezők emiatt kiraktak minket. De elhatároztam, hogy mindent elmondok a bíróságon, ahol Shelley és Blake is tanúskodik majd mellettem. Nem tudtuk biztosra, hogy ez elég lesz-e majd ahhoz, hogy elítéljék, de el voltam szánva. Mert igenis méltó vagyok rá. Declan mondta ezt nekem régen, a kamionos étkezde előtt, és most már hittem neki.

Declan visszaballagott az árustól két üveg vízzel: hosszú lábai szelték a parkot, miközben egy csapat nő a szökőkút túloldaláról éhes szemekkel fixírozta. De ő nem törődött velük, csak engem látott.

Az edzőterem februárban hivatalosan is megnyílt, és májusban egy óriási nyitóbulit rendeztünk. Abban a lakásban éltünk, amit Declan a hátsó felében kialakíttatott, és bár elég kicsi volt, egyelőre csak kettőnknek kellett, és nekünk megfelelt.

Rám mosolygott, mikor leült mellém, és kezébe vette a kezemet. Minden délután kijöttünk ide, hogy nézzük a szép virágokat és az embereket.

És ekkor valami átsuhant előttünk, aztán leszállt mellénk. Egy szitakötő.

A csodálkozástól felsikoltottam, és már épp megböktem volna Declant, de addigra észrevette.

– Tudja, hogy megtalálta – dörmögte, és átölelt. Figyeltük, ahogy a kék rovar körülöttünk repked, és hosszan táncol egyik oldalunktól a másikig, majd vissza, míg végül tovaszállt...

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Rengeteg csodálatos ember van a független szerzői világban, akik lehetővé tették ezt az utazást. Kérlek, vedd figyelembe, hogy az alábbi felsorolásban nem fontossági sorrendben szerepelnek az említettek!

Köszönöm férjemnek, aki az úton végig mellettem állt: Te és én, bébi, a világgal szemben!

Lisa N. Paul írónak. Mind a ketten keményen dolgozunk, és hasonló életet élünk, csak hát túlságosan távol vagyunk egymástól – és ettől majd megőrülök. Nem tudom, mihez kezdenék a mindennapi telefonhívásaid nélkül. Köszönet a nevetésekért, a közös ebédekért – amiket egymástól távol költünk el. De mindenekelőtt köszönöm, hogy a barátom vagy, és mindig számíthatok rád, amikor tanácsra van szükségem!

Tia Louise író, a szellemi ikertestvérem, és Scarlett Dawn író, a személyes pomponlányom. Ha eszembe juttok, lányok, rögtön arra vágyom, hogy az *It's Getting Hot in Herre* dalt énekeljem, és cigizzek. Rettenetesen imádlak titeket, és ha legközelebb bent ragadunk egy liftben, ígérem, több alkoholt készítek be előre... és egy bikinit is.

Köszönet minden lánynak, aki része a szerzői csoportomnak (Fuck That Noise), amely a legjobb írói csoportosulás. Kicsik vagyunk, de ERŐSEK. Mindannyiótoknak hálával tartozom!

Debi Barnes – a bloggerek ékköve, és még annál is nagyobb barát. Köszönet minden segítségért a *Balhés Brittel* kapcsolatban!

Köszönet a grafikusomnak, aki időt szentelt arra, hogy egy igazán különleges borítót kapjak – S.k. Hartley, te vagy a legjobb!

Köszönet Rachel Skinnernek a Románcé Refinedtől, csodálatos és édes szerkesztőmnak, aki nagyon kemény, ha a tartalomról van szó, és nekem pontosan erre van szükségem. Alkalmazkodott a rémes időbeosztásomhoz, még akkor is, amikor nem kellett volna. Hálás vagyok a kedvességedért.

Jimmy és Jenn Beckhamnek, valamint Tia Louise-nak köszönet a korrektúráért, a javításokért.

Miranda Arnold a Red Cheeks Readstől: az én csodálatos és tehetséges asszisztensem. HOLLA! Haha! Annyira örülök, hogy a *Very Bad Things* iránt érzett szeretetünkben egymásra találtunk! Köszönöm, hogy mindig mindent elintézel nekem! Harc a végsőig, bébi!

Köszönet a Racy Readers admin lányainak: Erin Fishernek, Tina Morgannek, Elizabeth Thiele-nek, Miranda Arnoldnak, Stacey Nickelsonnak, Sarah Griffinnak, Heather Wishnek, Heather Reed-nek, Kinsey Taylornak. Ti vagytok a felelősek a nagy olvasótáborunkért, hölgyek! Ez a világ egyik legjobb olvasótábor, úgyhogy köszönet az állandó támogatásotokért, ötleteitekért és a szeretetetekért.

Julie Titus a JT Formattingtől: te vagy a legjobb tördelő! Nagyon hálás vagyok neked!:)

Köszönet a The Rock Stars of Románcé hölgyeinek, akik fáradhatatlanul dolgoztak, minden kérdésemre választ adtak, és jó tanácsokkal láttak el: Lisa, Milasy és Dawn... Ti vagytok a legjobbak!

Végül az Ilsa's Racy Readers Groupnak: lehet, hogy ezen a listán ti vagytok az utolsók, de ti vagytok a LEGJOBBAK is! Ti segítettetek felállni, mikor kidőltem, és megneveltettetek, mikor a legnagyobb szükségem volt rá. Köszönet minden hozzászólásért és posztolt könyvkritikáért! Köszönöm, hogy énetek egy részét megosztjátok a csoporttal!

Írta: Hsa Madden-Mills
A mű eredeti címe: Dirty English
Copyright © 2015 by Hsa Madden-Mills
All rights reserved.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and RF Literary.
The moral rights of the author have been asserted.

Fordította: Szőke Julianna
A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

Cover Design: Luminos Graphic House

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 457 364 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2020-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó



Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.